Barbara
Taylor Bradford

LOVE'S MAGIC

Celebra autoare a romanelor: „Prețul succesului",
„Păstrează visul", „Să fii cel mai bun"

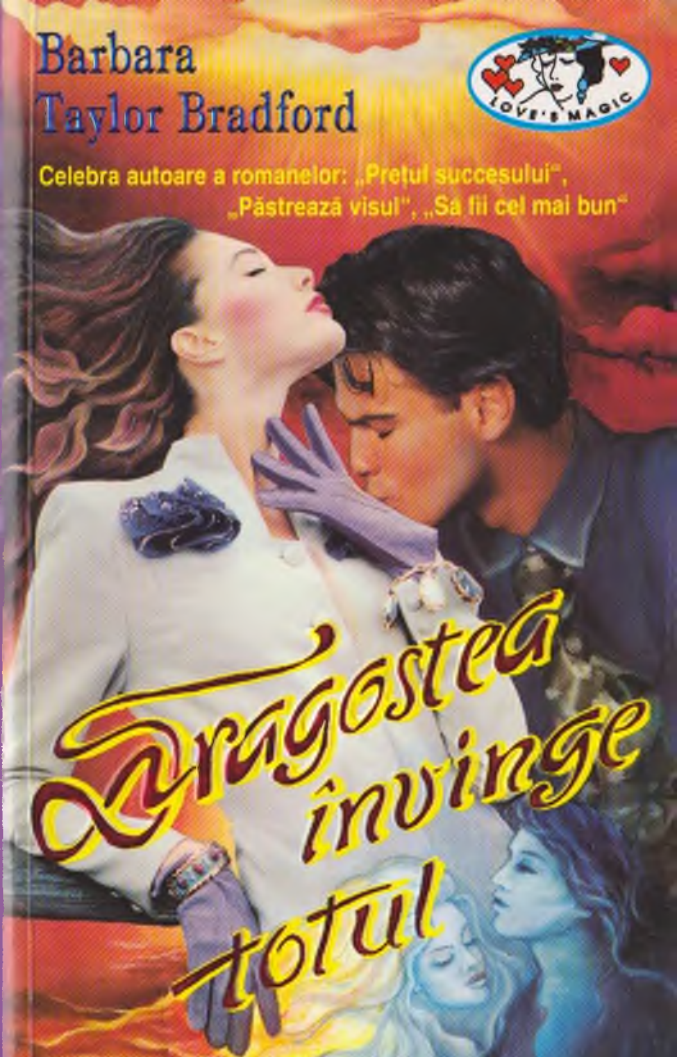

Dragostea învinge totul

Era deja îndrăgostit. Avusese acest sentiment încă din prima seară când o cunoscuse. Voia să facă dragoste cu ea. Se gândise la asta de atâtea ori, încât începea să creadă că se petrecuse chiar în realitate. Bineînţeles însă că aşa ceva nu se întâmplase; era doar rodul închipuirii lui înfierbântate. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea chiar atunci. Simţea un teribil imbold să se ridice, să traverseze încăperea, să o ia în braţe şi s-o sărute cu pasiune. Voia să-i mărturisească tot ce simţea pentru ea, însă nu îndrăznea.

Barbara Taylor Bradford

Love in Another Town

Barbara Taylor Bradford

Dragostea învinge totul

Traducere de Bogdan Marchidanu

EDITURA ELIS
București
1996

Capitolul 1

Jake Cantrell încetini camioneta, apropiindu-se de lacul Waramaug de lângă Boulders Inn.Opri şi privi pe geamul portierei.

Apa lacului era nemişcată, calmă, cu o lucire sticloasă, argintată, în lumina târzie a după-amiezii zilei răcoroase de aprilie. Bărbatul îşi înălţă privirea către cerul strălucitor, ce părea la fel de nemişcat şi de deschis la culoare, ca apa lacului. Contrastând cu acestea, dealurile ce se înălţau în jur aveau o culoare verde închis şi erau bogat împădurite.

Jake nu se putu împiedica să-şi spună a mia oară ce minunată era priveliştea aceasta, un peisaj format din apă şi cer, ca desprins dintr-un vis. Într-un anume fel, îi evoca un alt loc, nu era sigur unde, oricum de undeva unde el nu fusese niciodată, poate doar în închipuire — din Anglia, Franţa, Italia, sau

poate din Germania, ori chiar din Africa. Un loc pe care i-ar fi plăcut să îl viziteze într-o bună zi, dacă ar fi avut ocazia. Își dorise întotdeauna să călătorească, visase să viziteze ţinuturi exotice, însă până acum, în cei douăzeci şi opt de ani de viaţă ai lui, nu fusese decât până la New York de câteva ori şi de două ori la Atlanta, unde locuia acum sora lui, Patty.

Ducându-şi palma streaşină la ochi, Jake cercetă încă o dată cu privirea întinderile de pământ, apă şi cer, apoi dădu din cap. *Incredibil ce lumină e azi,* aproape nepământeană, gândi el, continuând să privească înainte.

Fusese dintotdeauna fascinat de lumină, atât de cea naturală cât şi de cea artificială. Cu aceasta din urmă lucra în fiecare zi, în vreme ce pe prima îi plăcea să o prindă pe pânză — asta când avea timp să ia o pensulă şi să se abandoneze pasiunii lui. Îi plăcea la nebunie să picteze, cu toate că nu era înzestrat cu cine ştie ce talent. Îi oferea o satisfacţie deosebită, aşa cum se întâmpla când îi reuşea un efect special de lumină. Lucra acum la realizarea unui mare proiect de iluminare, o sarcină grea, care îi testa talentul, imaginaţia şi creativitatea. Nu respingea niciodată o provocare.

Maşina din spate îl semnalizează sonor să înainteze. Trezindu-se din reverie, Jake apăsă pe pedala de acceleraţie şi porni.

Străbătea acum autostrada 45 Nord, care avea să îl scoată în autostrada 41 ce ducea la Kent. În timp ce conducea, observă claritatea neobişnuită a luminii din acea zi; se potrivea cu lumina de deasupra lacului şi părea să devină tot mai strălucitoare pe măsură ce se îndrepta către nord.

În ultima vreme ajunsese să-şi dea seama că lumina strălucitoare şi limpede era tipică pentru această parte a statului, numită de unii „înălţimile din nord-vest", Dealurile Litchfield de alţii. Lui Jake nu-i păsa cum îi spuneau oamenii zonei. Nu ştia decât că era un loc superb, un ţinut binecuvântat de Dumnezeu. Iar cerul era extraordinar, incandescent, uneori aprins ca un rug, adeseori inspirându-i o teamă plină de respect.

Această zonă aparte era relativ nouă pentru el, deşi se născuse în Hartford, crescuse acolo şi trăise în Connecticut. În ultimii patru ani şi jumătate locuise la New Milford, însă foarte rar se aventurase dincolo de limitele oraşului. Asta până acum un an, când se separase definitiv de soţia lui, Amy.

Continuase să locuiască în New Milford, trăind singur într-un mic studio pe Bank Street. Tot atunci începuse să viziteze împrejurimile oraşului, tot mai departe, căutând un nou loc unde să se mute, ceva mai bun decât acel studio, un apartament, sau, şi mai bine, o căsuţă.

Cu trei luni în urmă găsise o căsuţă albă pe autostrada 341, în apropiere de Kent. Îi luase câteva săptămâni să o cureţe, să o zugrăvească şi să o facă locuibilă, după care bântuise prin magazinele şi bazarele locale în căutare de mobilă. Fusese surprins de lucrurile pe care reuşise să le găsească şi de preţurile pe care le considera rezonabile. În foarte scurt timp izbutise să dea un nou aspect căsuţei ce devenise de-a dreptul confortabilă. Ultimele cumpărături fuseseră un pat nou-nouţ, un covor de bună calitate şi un televizor. Le achiziţionase pe toate dintr-unul din marile magazine din Danbury. Cu trei săptămâni în urmă, se mutase în sfârşit în noua casă şi de atunci se simţea ca un rege în propriu-i castel.

Jake conducea cu viteză constantă, gândindu-se doar la faptul că se ducea acasă. *Acasă*. Se trezi brusc cugetând la cuvântul acesta.

— Acasă, rosti el cu voce tare.

Da, chiar se ducea acasă. Acasă, la casa lui. Savură cu nesaţ cuvântul. Un zâmbet începu să-i curbeze colţurile gurii. *Acasă. Acasă. Acasă.* Dintr-o dată cuvântul căpătă un sens deosebit pentru el, o semnificaţie extraordinar de cuprinzătoare. Îl fulgeră gândul că, în cei nouă ani de căsnicie cu Amy, nu considerase niciodată diversele apartamente în care locuiseră drept *acasă*; de obicei, ori de câte ori se referea la ele, le spunea „locul nostru", sau „înapoi la fermă", sau alte denumiri de acest fel.

Acum îşi dădea seama că, până azi, cuvântul *acasă* însemnase întotdeauna doar locuinţa din Hartford unde fusese crescut de părinţii lui, John şi Annie Cantrell, ambii morţi de câţiva ani.

În prezent, însă, căsuţa albă de pe autostrada 341, cu grădina ei îngrijită şi cu gradul din fier forjat, însemna cu adevărat *acasă* şi devenise locul lui de refugiu, portul unde ancora ca să se odihnească. În jurul clădirii se aflau câteva terenuri. Pe unul dintre acestea se găsea un şopron mare, pe care Jake îl transformase în atelier de lucru şi în studio. Actualmente plătea chirie pentru această locuinţă, însă ea îi plăcea atât de mult, încât se gândea serios să o cumpere. Asta *dacă* primea un credit de la banca din

New Milford şi *dacă* proprietarul voia să i-o vândă. În acest moment, Jake nu era sigur de nici una dintre posibilităţi. Nu putea decât să spere.

În afară de faptul că era spaţiul de care avea nevoie, casa se afla suficient de aproape de Northville, unde, cu câteva săptămâni în urmă, Jake îşi mutase sediul firmei de instalaţii electrice de iluminare. Îşi dorise să plece definitiv din New Milford deoarece Amy continua să locuiască şi să muncească acolo. Nu se punea problema vreunei animozităţi între ei; de fapt, în ciuda separării, rămăseseră prieteni.

Despărţirea lor se petrecuse în termeni cât de cât amiabili, deşi, la început, ea nu vrusese să-l lase să plece. În cele din urmă, căzuseră de acord. Ce altceva ar fi putut să facă? El nu mai era de mult timp lângă ea, atât emoţional cât şi fizic, chiar dacă încă mai împărţeau acelaşi apartament din New Milford. În ziua în care el îşi împachetase lucrurile şi îşi exprimase clar intenţiile, pentru ultima oară, ea exclamase:

— Bine, Jake, sunt de acord cu separarea. Să rămânem, însă, prieteni. *Te rog.*

Fără a se gândi prea mult, cu un picior deja dincolo de pragul uşii, el încuviinţase din cap. Ce rău putea face asta? Cu atât mai bine dacă promisiunea

avea darul de a o mai înmuia pe Amy. Ar fi făcut orice ca să evadeze mai uşor, să scape, în sfârşit, de ea, paşnic şi fără tărăboi.

Gândurile lui Jake se concentrară în întregime asupra lui Amy, pentru câteva momente. Din mai multe puncte de vedere, îi părea rău pentru ea; Amy nu era o fiinţă rea. Doar că era cenuşie, insipidă, lipsită de imaginaţie şi întrucâtva lipsită de orice bucurie de a trăi. De-a lungul anilor devenise o povară în cârca lui, nelăsându-l să se afirme şi provocându-i o stare necunoscută de el până atunci — cea de depresiune.

Ştia că era inteligent, talentat şi inventiv. Dintotdeauna fusese aşa, chiar de mic copil. În plus, îşi cunoştea la perfecţie meseria. Fostul lui şef de la „Bolton Electric" îi spusese de nenumărate ori că era un geniu în domeniul iluminatului şi al efectelor speciale. Datorită muncii susţinute, a talentului şi hotărârii, urcase pe scara socială; ar fi vrut să urce şi mai sus, însă Amy îl ţinuse pe loc.

Ei îi era mereu frică. Se temea că lucrurile vor merge prost dacă întreprindeau ceva ieşit din comun, sau dacă el ar fi făcut vreo mişcare în direcţia îmbunătăţirii stării proprii şi, implicit, a amândurora. Amy se luptase din răsputeri cu el acum doi ani,

când Jake plecase de la „Bolton Electric" şi îşi întemeiase propria afacere.

— N-o să meargă, o să dai faliment, şi atunci ce vom face? se plânsese ea. Şi, oricum, ce ştii tu despre munca de antreprenor? continuase ea nervoasă.

Albă la faţă, cu buzele strânse, văzând că el nu-i răspunde, adăugase:

— Eşti un electrician bun, Jake, ştiu asta. Însă habar n-ai de afaceri.

Remarca îl înfuriase. Privind-o chiorâş, îi replicase:

— De unde ştii tu la ce sunt eu bun? De doi ani de zile nu te mai interesează persoana mea sau ceea ce fac.

Ea căscase gura, şocată de cuvintele lui, cu toate că Jake rostise adevărul. Amintindu-şi acum acele vorbe, lui Jake i se păru că Amy îşi pierduse interesul faţă de el încă din cel de-al doilea an al căsniciei lor.

Oftă. Totul devenise atât de trist şi de descurajant. Se întrebă, pentru a mia oară, cum de mersese totul atât de rău. Crescuseră împreună în Hartford, se iubiseră din copilărie şi se căsătoriseră aproape imediat după terminarea şcolii. În faţa lui Jake,

viitorul se contura luminos, extraordinar de promiţător. Jake avea vise şi ambiţii. Din nefericire, Amy nu avea. *În câţiva ani ajunsese să îşi dea seama* că ea nu numai că lupta cu tenacitate împotriva oricăror schimbări, dar chiar se temea de ele.

Orice ar fi plănuit să facă pentru ca viaţa să le fie mai bună, ea îl descuraja. După cinci ani de căsnicie, el începuse să simtă că se scufundă în răceala impusă de ea în viaţa lor. Viitorul alături de Amy devenea tot mai trist, mai cenuşiu, încât treptat, el se îndepărtase de ea. Mulţumită că, în aparenţă, el se încadrase în rutina zilnică, Amy nici nu observase că Jake plecase de lângă ea, atât din punct de vedere fizic, cât şi sufleteşte. Continuaseră să locuiască sub acelaşi acoperiş, dar el nu mai era, de fapt, acolo.

Inevitabil, Jake se încurcase cu alte femei, descoperind că nu se simţea defel vinovat. De asemenea, cu doi ani în urmă înţelesese că jocul de-a v-aţi ascunselea dintre el şi Amy luase sfârşit. Jake nu era un om care să se complacă în promiscuitate. Infidelităţile comise îi spuseseră clar că din relaţia lor matrimonială nu mai rămăsese nimic de salvat. Cel puţin din punctul lui de vedere.

Datorită apatiei, fricii, lipsei de încredere în el şi în capacităţile lui, Amy ruinase căsnicia lor, înlăturând, în acelaşi timp, orice urmă de speranţă. Orice om are nevoie de speranţă, are nevoie de vise. Ce-i rămâne, pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu mai există visele?

Amy călcase toate acestea în picioare. Şi totuşi, el n-o învinuia; îi părea rău pentru ea, poate tocmai pentru că o cunoştea de atâta vreme, aproape dintotdeauna. În plus, era conştient că ea n-avusese niciodată de gând să-i facă vreun rău.

Oftă. Amy dăruia atât de puţin tocmai pentru că avea prea puţin de dăruit. Pur şi simplu, viaţa îi scăpa printre degete.

Nu era urâtă — era foarte blondă, aproape ştearsă — şi nu făcea nimic ca să-şi îmbunătăţească darurile naturale, aşa încât părea monotonă, insignifiantă.

Nu o să se mai căsătorească niciodată, gândi Jake, gemând în sinea lui. Probabil că el îi va plăti pensia alimentară până când Amy o să închidă ochii. Sau până când el avea să-i închidă. Fie ce-o fi, lui nu-i mai păsa. Ştia că putea face bani. Avea o încredere neţărmuită în propriile-i capacităţi.

Când ajunse în dreptul căsuţei lui albe, Jake încetini camioneta, trase în curte şi parcă în faţa

garajului. Ducându-se în spatele casei, intră pe uşa de la bucătărie. *Acasă*, îşi zise el, rotindu-şi privirile prin bucătărie. Zâmbi. *Era* acasă. *Era* liber. Acum avea propria afacere şi aceasta mergea bine. Îl aştepta un viitor strălucit. În definitiv visele erau intacte. Nimeni nu i le putea fura. Era împăcat cu sine însuşi şi cu lumea. Era împăcat chiar şi cu Amy. În cele din urmă, ei aveau să divorţeze şi să meargă cu adevărat pe drumuri diferite.

Iar dacă era norocos, într-o bună zi, Jake avea să găsească o altă femeie şi să se îndrăgostească din nou. Se va recăsători. Poate că va veni şi un copil. Poate chiar mai mulţi. O nevastă, un cămin, o familie şi afacerea personală. Astea erau lucrurile pe care şi le dorea şi pe care le socotea simple şi fundamentale. Cu siguranţă că nu era nimic complicat în ele. Cu toate acestea, Amy făcuse să fie imposibil de obţinut, pentru că nu şi le dorise. Nici măcar nu voise să aibă un copil. Până şi de aşa ceva se temuse.

— Dacă ceva nu va fi în regulă cu copilul? îi spusese ea odată, după ce el îşi exprimase dorinţa de a avea unul. Dacă se va naşte cu malformaţii? Ce vom face atunci, Jake? Nu vreau un copil handicapat.

Uluit, Jake se uitase la ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor, încruntându-se la ea şi neînţelegând cum putea Amy da glas unor asemenea grozăvii. În acea clipă se simţise cuprins de mânie, o furie pe care o resimţise multă vreme după aceea.

Cu numai un an înainte, Jake îşi dăduse brusc seama că Amy îi furase viaţa tot timpul cât fuseseră căsătoriţi. Pentru el asta însemna o crimă. În definitiv, însă, el îi permisese să procedeze astfel, nu? Eşti victimă numai dacă le dai voie altora să te victimizeze, îi spusese mama lui odată. Nu uitase niciodată aceste cuvinte.

Încercase să o ajute pe Amy să se schimbe, însă ea îl privise amorfă, evident, nepricepând unde vroia el să ajungă.

Se trezi din gânduri şi o lăsă în plata Domnului pe Amy. În definitiv era pe picioarele ei acum. Aşa cum era şi el. Deschise uşa frigiderului, îşi scoase o bere şi desfăcu capacul cu deschizătorul, apoi rămase sprijinit de chiuvetă, bând bere rece şi bucurându-se de ea; berea este întotdeauna mai gustoasă dacă e băută din sticlă.

În acel moment sună telefonul. Jake întinse mâna şi apucă receptorul.

— Alo.

— Jake, tu eşti?

Când recunoscu vocea, se îndreptă uşor de spate.

— Da, eu sunt. Ce mai faci, Samantha?

— Bine, Jake, mulţumesc. N-ai uitat de întâlnirea de diseară, nu?

— Nu, n-am uitat. Însă am să întârzii. Abia am venit de la lucru. O să ajung curând acolo. Foarte curând.

— Nu te omorî cu firea. Şi eu o să întârzii. Ne vedem la teatru.

— Bine. (Jake se uită la ceasul din bucătărie. Arăta ora cinci şi jumătate.) Cam peste o oră?

— Perfect. La revedere.

— Pe mai târziu, rosti Jake, după care închise.

Îşi termină berea şi se duse în dormitor. După ce îşi scoase cizmele şi blugii, îşi dădu jos puloverul gros şi lenjeria, apoi se duse în baie ca să facă un duş.

Cinci minute mai târziu se ştergea cu prosopul. După aceea îmbrăcă un halat şi trecu alături, în micul living. Se opri în faţa CD player-ului şi cercetă raftul cu discuri din apropiere. Moştenise dragostea pentru muzică de la mama lui, în special în ceea ce privea muzica clasică şi opera. Maică-sa avusese o voce superbă şi Jake crescuse ascultând muzică de

Verdi, Puccini, Mozart, Rahmaninov, Ceaikovski şi a multor altor mari compozitori. Socotise întotdeauna că era mare păcat că mama lui nu avusese parte de o educaţie muzicală aşa cum s-ar fi cuvenit şi de o instruire pe măsură, căci, după părerea lui, ea avusese o voce demnă de Metropolitan Opera.

În mod automat, mâna lui se întinse după una din înregistrările ei favorite, *Tosca* de Puccini, însă, după ce se uită o clipă la discul cu imaginea Mariei Callas pe copertă, Jake îl puse înapoi şi scoase un altul, o selecţie de arii de Puccini şi Verdi, interpretate de Kiri Te Kanawa, a cărei voce îi plăcea la nebunie lui Jake. După ce dădu volumul mai tare, se întoarse în baie, lăsând toate uşile deschise, astfel încât să se poată bucura de muzică.

Privindu-se în oglinda băii, Jake îşi trecu o mână peste obraz. N-avea ce face, trebuia să se bărbierească. Îşi înmuie faţa cu săpun şi îşi trecu lama peste obraz. După ce se bărbieri, îşi pieptănă părul negru spre spate, după care se întoarse în dormitor, ascultându-o în tot acest timp pe Te Kanawa cântând arii din *Don Carlos*, *Il Trovatore* şi *La Traviata* de Verdi.

Te Kanawa continuase să cânte Verdi şi în timp ce el se îmbrăcase cu blugii curaţi, cu o cămaşă proaspăt călcată, în carouri albe şi albastre şi cu

un sacou albastru închis. Una dintre ariile care îi plăceau lui foarte mult era „Vissi d'Arte" din *Tosca*. Jake se duse în living, apăsă pe tasta de play-back până când ajunse la *Tosca* şi se aşeză pe scaun. Nu voia să întârzie la întâlnirea cu Samantha Matthews, însă ţinea mult să asculte partea favorită din *Tosca*.

Jake se lăsă cuprins de vraja muzicii. Pe măsură ce melodia umplea camera cu efluviile ei, se simţi contopit cu minunata voce, care-l impresionase întotdeauna prin frumuseţe şi tristeţe. Te Kanawa era în rolul Toscăi; îşi cânta amărăciunea, durerea, orele ei de restrişte, iar Jake îşi sprijini capul de spătarul scaunului, închise ochii şi se abandonă muzicii.

Se simţi, pe neaşteptate, înecat de emoţie. Lacrimile îi umplură ochii. Tot ceea ce ţinuse ascuns în el ieşea acum la iveală, tânjea după cineva,,, deşi nu după cineva anume. Imediat, însă, îşi dădu seama că voia *să simtă* din nou. *Ştiu că viaţa trebuie să însemne mai mult, mult mai mult*, gândi el.

Se lăsă inundat de muzică, relaxându-şi trupul, şi rămase nemişcat, chiar şi după încheierea ariei. În repaus, chipul lui cu trăsături ascuţite părea mult mai puţin frământat de griji.

După un timp, Jake se ridică de pe scaun şi opri aparatul. Trebuia să ajungă în Kent în cinci minute. Ieşi pe uşa de la bucătărie şi alergă spre camionetă. Pe drumul spre Kent se gândi la întâlnirea care îl aştepta cu Samantha Matthews. O întâlnise cu câteva săptămâni în urmă, cu ocazia unei lucrări la instalaţia de iluminare pe care o executau la o reşedinţă din apropierea Washington-ului. Samantha locuia în acel oraş şi se ocupa cu proiectarea şi fabricarea manuală a unor materiale textile neobişnuite, pe care proprietarul reşedinţei, clientul lui Jake, le folosea în toată casa.

El şi Samantha discutaseră pentru prima dată într-o zi, la o ceaşcă de cafea, când îşi luaseră amândoi o pauză de lucru, şi ea se arătase interesată să audă mai multe despre efectele speciale de lumină create de el în interiorul casei şi pe terenul din jur.

Câteva zile mai târziu, ea îi telefonase şi îi lansase invitaţia de a lucra împreună, în Kent, la decorurile unei piese de teatru a unui cerc de artişti amatori, din care făcea parte şi ea.

Jake acceptase să vină măcar la o întâlnire. Iar aceasta avea loc astă-seară. Habar n-avea la ce să

se aştepte şi nu ştia dacă aceasta va fi prima şi ultima întâlnire, sau prima dintr-un şir mai lung. Cu toate că nu-i spusese Samanthei, Jake era emoţionat la ideea că va lucra în teatru, fie şi numai cu un grup de amatori, cum era al ei. Simţea că era un prilej minunat şi un mod de a învăţa mai mult.

Cum conducea spre Kent, preocupat de tehnicile de iluminare, Jake Cantrell habar n-avea că se îndrepta spre împlinirea propriului destin, şi nu avea de unde să ştie că viaţa lui era pe cale să se schimbe într-atât, încât nu va mai fi niciodată ca până acum. Ulterior, când avea să se gândească la această noapte, Jake avea s-o facă minunându-se, în special amintindu-şi de începutul ei banal.

Avea să se întrebe cum de nu simţise defel că se va întâmpla ceva extrem de important, de ce nu îşi dăduse seama că pornise în călătoria vieţii lui.

Capitolul 2

Samantha Matthews îşi ridică privirea de pe caietul în care făcea însemnări şi se uită peste masă la prietena ei, Maggie Sorrell, încruntându-se.

— Acum, spune-mi, de ce ai impresia că am ales prost piesa? Tocmai acum, când am înlocuit distribuţia şi toată lumea învaţă replicile pe rupte! exclamă ea, ridicând uşor vocea.

— N-am zis aşa ceva! prostestă Maggie. Te-am întrebat doar de ce ai ales-o. Mai curând, gândeam cu voce tare. Serios.

— Ai gândit cu voce tare sau nu, ai avut o notă critică.

— Nu-i adevărat, Sam!

— De neîncredere, atunci.

— Nici de neîncredere. Ştii prea bine că nu mă îndoiesc niciodată de tine sau de ceea ce faci. Zău că mă întrebam doar de ce ai ales această piesă anume. Asta-i tot.

Samantha dădu din cap.

— Bine, te cred. Ştiu că eşti o prietenă adevărată, cu care am împărţit bune şi rele de-a lungul anilor. Cea mai bună prietenă de pe mapamond.

— Aşa cum eşti şi tu pentru mine, murmură Maggie. Acum, hai, mărturiseşte-mi. De ce te-ai oprit la *Crucificata* [1]?

— Deoarece anul trecut, înainte de a veni tu să locuieşti aici, am montat *Annie Get Your Gun* şi n-am avut chef să regizez din nou un musical. Am vrut să montez o dramă. Preferabil una scrisă de un mare dramaturg american care e încă în viaţă. De aceea am ales piesa lui Arthur Miller. Trebuie să recunosc însă că există şi un alt motiv.

— Pentru că am jucat-o în Bennington în toţi anii aceia, o întrerupse Maggie, zâmbind. Asta e, nu-i aşa?

Samantha se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi privi o clipă prietena pe sub gene, apoi clătină încet din cap.

---

[1] *Crucificata* : celebră dramă a scriitorului american Arthur Miller, cu titlul original „The Crucible".(n.r.)

— Nu, nicidecum.

— Iar eu credeam că ai ales-o din motive sentimentale, rosti Maggie, strâmbându-se şi înălţând din umeri. Vai, ce prostie din partea mea!

— Motive sentimentale? repetă Samantha.

— Bineînţeles. Aveam nouăsprezece ani şi începusem să ne împrietenim. De fapt, să devenim foarte bune prietene. Ne îndrăgostisem amândouă pentru prima dată în viaţă; şi ne urcam pe scenă pentru prima dată. În *Crucificata*. A fost un an aparte pentru noi, însă tu l-ai uitat, nu-i aşa?

— Nu, îmi amintesc foarte bine acel an de colegiu. Era în 1971. De fapt, mă gândeam la asta chiar alaltăieri. Într-un fel, ai dreptate. Când am selectat această piesă am vrut să pun în scenă ceva în care ştiam sigur că puteam să joc bine, pentru că îmi era foarte cunoscută. Când am spus că am ales-o din alt motiv, m-am referit la faptul că Arthur Miller trăieşte în Connecticut, iar noi suntem un grup de teatru din Connecticut. Aşa că poţi să consideri că sunt o sentimentală, dacă aşa îţi place, Maggie.

— În inima ta eşti o sentimentală, chiar dacă pe faţă pretinzi că nu-i aşa, răspunse Maggie.

— Poate că sunt, încuviinţă Samantha şi râse. Deşi există persoane care afirmă că am un comportament tipic de patroană.

— Oh, au multă dreptate! i-o întoarse Maggie râzând.

— Mulţumesc, eşti o adevărată prietenă, murmură Sam, bosumflată. Oricum, revenind la piesă, tu o cunoşti pe dinafară, iar ăsta va fi un avantaj categoric când vei începe să proiectezi decorurile.

— Sper că îţi dai seama că sunt foarte speriată de acest proiect, nu-i aşa, Sam? Nu-mi pot imagina cum de te-am lăsat să mă bagi în povestea asta. N-am proiectat niciodată în viaţa mea decoruri.

— Însă ai decorat câteva camere frumoase, în special în ultima vreme. Oricum, există un început pentru orice. O să fie bine, o să te descurci de minune.

— Aş vrea să am şi eu încrederea ta. Ca să-ţi spun drept, habar n-am de unde să încep. Am citit din nou piesa azi-noapte, de la un capăt la altul, şi sunt complet derutată. De fapt, mi-a venit să las baltă totul. Eşti convinsă că n-ai pe altcineva care să-ţi facă decorurile?

— Categoric, nu am. În plus, tu ai căzut pradă tracului, iar asta e ceva firesc. Ascultă, o să te simţi bine imediat ce iei creionul în mână şi începi schiţele. *Ai încredere în mine.*

— Nu sunt sigură că e bine să fac asta, Sam. În trecut, când am avut încredere în tine, am intrat în tot felul de belele.

— Nu-i chiar aşa, ripostă Samantha, împingându-se cu scaunul departe de masă.

Apoi se ridică în picioare şi traversă scena, gesticulând.

— Va trebui să creezi un soi de fundal impresionant aici, Mag, iar mobila trebuie să fie reprezentativă pentru perioada istorică. Evident, din perioada americană timpurie. Însă tu eşti expertă în mobilier, aşa că nu ştiu de ce îmi mai bat gura.

Samantha se întoarse cu faţa spre prietena ei.

— Îmi închipui ceva dramatic, ceva ieşit din comun pentru fundal. Alb şi negru, poate şi un pic de cenuşiu, ca un tablou. Ce părere ai?

Maggie se ridică şi se duse lângă Samantha.

— Da! exclamă ea, părând brusc interesată de proiect. Ştiu exact la ce te referi. Trebuie să fie şocant. Foarte dur. Cu siguranţă sobru. Cred că decorul trebuie să iasă un pic din standarde. Să luăm publicul prin surprindere. (Maggie înălţă din sprâncene.) Nu eşti de acord?

Samantha zâmbi.

— Cum să nu? Ştiam eu că te vei entuziasma când o să-ţi pui creierul la contribuţie. Eşti extrem de talentată şi de imaginativă, Maggie, aşa că sunt convinsă că vei găsi exact ceea ce trebuie.

— Sper şi eu, pentru că nu mi-ar place să te dezamăgesc.

Maggie îşi curmă brusc vorba, cugetă o clipă, apoi adăugă:

— Ştii, cred c-am să trag o fugă până la New York săptămâna asta ca să iau nişte cărţi despre design de teatru şi decoruri.

— Da, e o idee bună. Nu, stai o clipă, n-ai nevoie să te duci tocmai acolo. Încearcă librăria mare din Washington şi pe cea din Kent. Ştiu că ambele sunt bine dotate. Au de toate, de la supă la nuci.

Maggie izbucni în râs, amuzată, ca întotdeauna încă de pe când erau la colegiu, de exprimările colorate ale prietenei sale.

Cele două femei rămaseră în centrul scenei ca să mai discute câteva minute pe marginea fundalului şi a decorurilor. La un moment dat, Maggie îşi luă caieţelul şi începu să schiţeze repede ceva, ascultând-o pe Samantha şi dând din cap.

Ambele aveau patruzeci şi trei de ani şi arătau foarte bine, însă aspectul şi personalitatea lor erau categoric diferite.

Samantha Matthews era o femeie de talie mijlocie, suplă, cu părul prematur încărunţit, tăiat scurt şi pieptănat cu bucle. Şuviţele argintii contrastau cu chipul ei tânăr şi cu tenul proaspăt. Ochii mari, îndepărtaţi, aveau o nuanţă de căprui închis şi erau plini de viaţă. Energică, entuziastă, veselă, Samantha avea o personalitate debordantă şi o fire prietenoasă. Îi plăcea să conducă. Totuşi era amabilă, generoasă, şi un tovarăş de nădejde.

În contrast cu ea, Maggie Sorrell era înaltă, cu o siluetă foarte subţire şi cu cei mai strălucitori ochi albaştri care există şi care, deseori, se opreau asupra oamenilor cu priviri apreciative. Părul ei des avea sclipiri roşietice şi pletele îi cădeau pe umeri, pieptănate drept, fără cărare. Deşi faţa ei avea trăsături ascuţite, Maggie era foarte atrăgătoare. Mişcările ei aveau graţie şi o distincţie deosebită. Cu toate că părea a lua lucrurile mai uşor, dispunea de tot atâta energie şi vitalitate ca şi Samantha. Stilul ei de abordare a problemelor, controlat, calm, era total diferit de al prietenei sale. Era mai tăcută şi mai

rezervată decât cealaltă. Totuşi, era o femeie care vibra de viaţă şi optimism.

Chiar şi stilul lor de a se îmbrăca le deosebea. Astă-seară, Samantha purta ceea ce ea denumea „uniforma ei": blugi strânşi pe trup, cămaşă albă de bumbac cu nasturi metalici, o jachetă neagră, din gabardină, şi pantofi negri, bine lustruiţi, cu ciorapi albi.

Maggie era îmbrăcată într-o fustă lungă, din piele maro, asortată cu ghete suedeze din piele, o cămaşă de mătase crem şi o eşarfă de caşmir maro aruncată peste umăr, cu o neglijenţă studiată.

Stilul lor degajat de a se îmbrăca arăta bunul gust şi capacitatea de a şti ceea ce li se potriveşte, dovedind în acelaşi timp mediul din care proveneau. Prietene bune încă din colegiu, ele rămăseseră apropiate, cu toate că mulţi ani fuseseră despărţite de mii de kilometri distanţă. Reuşiseră, însă, să se întâlnească destul de des, cel puţin de două ori pe an, şi vorbeau săptămânal la telefon. Cu opt luni în urmă, Maggie se mutase în Connecticut, după un moment greu al vieţii ei, şi de atunci deveniseră din nou de nedespărţit.

Zgomotul unei uşi trântite în spatele teatrului le făcu pe amândouă să se înfioare şi să tresară.

Automat, ele se răsuciră pe călcâie şi se zgâiră în direcţia luminii slabe din sală.

— Ah, e doar Tom Cruise, rosti imediat Samantha, cu o expresie de încântare pe chip.

Îşi flutură mâna către bărbatul care înainta spre ele pe coridorul dintre scaune.

— *Tom Cruise*, şuieră Maggie, înşfăcând braţul Samanthei. De ce nu mi-ai spus, pentru numele lui Dumnezeu! S-a mutat aici? Îl interesează grupul nostru de teatru? Vai, Doamne, sper că nu-şi va bate joc, şi că nu va juca în piesă doar ca să se amuze. N-o să fiu niciodată în stare să proiectez decorurile! Nu cu o adevărată vedetă pe lângă mine.

Samantha izbucni în râs. Cu voce joasă, zise:

— Din câte ştiu eu, domnul Cruise continuă să trăiască în California. Tipul care vine spre noi seamănă cu el şi de aceea eu l-am poreclit „Tom Cruise".

Maggie dădu drumul braţului Samanthei, în vreme ce tânărul urcă pe scenă şi li se alătură.

— Îmi cer scuze că am întârziat, rosti el, întinzând mâna şi strângând-o pe cea a Samanthei.

— Nici o problemă, răspunse Samantha. Să ţi-o prezint pe prietena mea. Maggie, el este Jake Cantrell. Jake, ea e Margaret Anne Sorrell, cunoscută de toţi ca Maggie. Este decoratoare de interioare şi ne va

proiecta decorurile. Maggie, Jake e un geniu în domeniul iluminatului şi al efectelor speciale. Sper că va deveni membru al micului nostru grup şi va lucra cu noi. Avem mare nevoie de un expert în lumini.

Jake zâmbi timid, după care se întoarse spre Maggie.

— Sunt foarte bucuros să te cunosc, rosti el politicos, întinzând mâna.

Maggie i-o strânse. Palma lui era rece şi strânsoarea fermă.

— Şi eu sunt bucuroasă să te cunosc, murmură ea.

Se priviră o clipă reciproc cu intensitate.

Maggie îşi zise că el era extrem de chipeş şi pricepu imediat că Jake nu era conştient de frumuseţea lui. *Are mari necazuri*, gândi ea, văzând tristeţea din ochii lui.

Jake îşi spunea că nu întâlnise niciodată o femeie atât de elegantă şi de atrăgătoare ca Maggie. Se simţi instantaneu atras de această femeie care îl privea meditativ cu ochii ei străpungători şi inteligenţi.

Capitolul 3

Se aşezară toţi trei la masa de pe scenă şi Samantha îi dădu lui Jake o copie a scenariului.

— Mulţumesc, rosti el, uitându-se o clipă la teancul de hârtii, apoi o privi din nou pe Samantha, care continuă:

— După cum vezi, vrem să montăm *Crucificata* şi cred că ar fi bine dacă ai citi piesa cât mai repede.

Apoi zâmbi şi adăugă:

— În principiu, în seara asta ne-am întâlnit ca să ne cunoaştem. Sper să ne putem revedea toţi trei spre sfârşitul săptămânii, poate vineri sau sâmbătă, ca să avem o primă discuţie detaliată în privinţa decorurilor şi a luminilor. Până atunci îţi vei putea face o imagine mai bună asupra a ceea ce se cere.

— Cunosc piesa, replică Jake, privind-o cu subînţeles pe Samantha. Chiar foarte bine. Încă din liceu. Am văzut o nouă montare a ei acum câţiva ani. Mi-a plăcut întotdeauna Arthur Miller.

Samantha reuşi să-şi ascundă surprinderea. Mulţumindu-se să dea din cap, murmură:

— Minunat. Sunt încântată că ştii piesa, asta ne va economisi o grămadă de timp.

— Să ştii, însă, că n-am mai lucrat niciodată pentru scenă până acum, aşa cum, de altfel, ţi-am spus-o şi la telefon, o întrerupse Jake. Cu toate acestea, ştiu clar că pentru această piesă este nevoie de crearea atmosferei triste. Tot iluminatul scenic ar trebui să sublinieze semnificaţia dramei, a scenelor jucate. În *Crucificata,* aceasta ar trebui să fie una de mister. De mister profund, aş zice eu. Şi de revelaţie, de nălucire. Cred că e importantă sugerarea perioadei de timp în care are loc acţiunea — în acest caz, în Salem, Massachusetts, în secolul al şaptesprezecelea. Lumânările au un rol important în redarea efectelor speciale. E necesar să simulăm zorii de ziuă şi noaptea. Îmi amintesc o scenă nocturnă în pădure. Va fi nevoie de combinaţii interesante de lumini şi umbre...

Jake se opri brusc, întrebându-se dacă nu vorbise prea mult, ori poate că se făcuse chiar de râs. Se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită la cele două femei. Amândouă îl priveau cu interes. Jake simţi că roşeşte şi avu o senzaţie cumplită de stânjeneală.

Studiindu-l îndeaproape şi acordându-i întreaga atenţie, Maggie sesiză stânjeneala lui, fără a pricepe însă care era motivul. Vrând să-l destindă, ea rosti pe ton grav:

— Ai pus punctul pe *i*, Jake. Şi eu cunosc piesa, însă îmi dau seama că îmi va fi foarte greu să proiectez decorurile. Şi pentru mine este tot o primă încercare. Ca şi tine, sunt o novice. Poate că ne vom putea ajuta reciproc.

Zâmbind, Maggie continuă:

— Samantha a avut dreptate când a propus să ne întâlnim din nou săptămâna asta, după ce ne vom reîmprospăta memoria cât priveşte piesa. Sunt disponibilă vineri sau sâmbătă. (Se uită o clipă la Samantha, apoi din nou la Jake.) Deci, ce zi preferaţi?

— Sâmbătă, răspunse Samantha.

Jake rămase tăcut. O stânjeneală neobişnuită îl cuprinse. Cele două femei considerau că el se

va implica în grupul lor de amatori, numai că el nu era deloc convins că o va face. Nici măcar nu ştia dacă-şi dorea aşa ceva. Se întrebă dacă nu cumva spusese prea multe cu câteva clipe înainte, dacă nu cumva le lăsase să înţeleagă clar că se va implica alături de ele.

— Ţi-ar conveni mai mult vineri, Jake? întrebă Maggie.

El clătină din cap.

— Nu, nu cred. Eu...

Se opri brusc, temându-se să se angajeze în vreun fel. Treaba asta îi putea răpi prea mult timp; în definitiv, avea de condus o întreprindere. În acelaşi timp, începea să se simtă puţin ciudat în preajma acestor două femei. Erau atât de sigure pe ele şi parcă veneau dintr-o altă lume, una pe care el n-o cunoştea deloc. Pe lângă asta, Jake avea sentimentul că ele luau munca asta cu teatrul de amatori foarte în serios. Era clar că erau hotărâte să facă o treabă bună. Jake ştia că Samantha Matthews era o perfecţionistă, aşa cum îi indicase şi clientul lui din Washington. În atare circumstanţe, a se apuca de o asemenea treabă i se părea riscant. Era mai bine să renunţe.

Dregându-şi glasul de câteva ori, Jake se uită la Samantha şi zise:

— Am fost de acord să vin astă-seară aici deoarece m-a interesat întotdeauna să-mi lărgesc orizontul de cunoştinţe, iar ideea de a proiecta un iluminat de scenă mi s-a părut foarte atrăgătoare. Numai că am sentimentul că tu vrei o angajare reală din partea mea, Samantha, iar eu nu-ţi pot oferi aşa ceva. Vreau să spun că sunt foarte ocupat cu afacerea mea. Lucrez până târziu, adesea până în zori, şi...

— Vai, Jake, nu te pripi, îl întrerupse Samantha. Şi Maggie şi eu suntem prinse până peste cap cu munca. Cu toţii trebuie să ne câştigăm existenţa, să ştii.

Îi aruncă din nou acelaşi zâmbet plin de însufleţire şi adăugă:

— Orice ai crede, sarcina ta n-ar fi chiar atât de împovărătoare. După ce vei crea efectele de lumină, nu vei mai avea nimic altceva de făcut. Din acel punct voi prelua eu. Am câteva ajutoare de nădejde şi dispun de un electrician destul de bun.

— Iluminatul nu e o treabă uşoară, replică el. De fapt, e foarte complicată, mai ales pentru *această* piesă.

— Ai absolută dreptate, interveni Maggie. Aş vrea totuşi să te mai gândeşti. Din câte mi-a povestit

Sam despre munca ta de la casa familiei Bruce, se pare că eşti un bun profesionist. Uite ce e, eu ştiu cum te simţi. Cu câteva luni în urmă am pus şi eu bazele unei noi intreprinderi, care îmi răpeşte tot timpul. Cu toate astea, cred că voi învăţa multe din această mică aventură teatrală.

Maggie îşi încheie propoziţia cu un zâmbet triumfător. Jake se uită la ea, o privi drept în ochi şi simţi trecându-i un fior pe şira spinării. Maggie Sorrell nu era drăguţă în sensul propriu al cuvântului. Ceva din aspectul ei însă trecea dincolo de frumuseţe. Era o femeie frapantă, enigmatică, genul care făcea un bărbat să o privească de două ori. Eleganţa ei nu avea nimic de-a face cu hainele ei, ci se degaja din chiar fiinţa ei. Jake se simţea, în mod ciudat, atras de ea. Se trase înapoi brusc. Nu mai cunoscuse niciodată o astfel de femeie; de fapt, nici măcar nu era sigur dacă ar fi vrut să o cunoască.

De vreme ce el rămânea mut, Maggie continuă:

— Chiar tu ai spus că iniţial te-ai gândit la faptul că vei învăţa ceva. Îţi spun sincer, Jake, că vom beneficia amândoi de pe urma poveştii ăsteia, în nenumărate feluri. De exemplu, publicitatea. O să avem parte de destulă reclamă, care nu ne va face

rău în privinţa afacerilor noastre. Oricum, eu am ajuns să-mi dau seama că orice aş întreprinde, am întotdeauna ocazia să cunosc un client potenţial.

— Bravo! Ai vorbit ca o adevărată profesionistă! exclamă Samantha. Să ştii Jake, că Maggie are dreptate. Poţi profita în mai multe feluri de pe urma poveştii ăsteia.

Văzând că el continuă să tacă, Samantha insistă:

— Ce ai de pierdut?

După ce mai ezită câteva clipe, Jake rosti cu voce înceată:

— Timpul pe care ar trebui să-l răpesc din cel dedicat afacerilor mele.

— Dar şi noi suntem în aceeaşi situaţie, ripostă Maggie. Hai, Jake, încearcă. Eu încerc. Întregul proiect e provocator şi mie îmi plac provocările. Ţie nu?

Fără a aştepta răspunsul lui, ea continuă:

— În orice caz, eu cred că ne vom distra de minune împreună.

Jake încuviinţă din cap aproape fără voia lui. Imediat se întrebă ce îl apucase să îşi ia un astfel de angajament. Ca să-i rămână totuşi o portiţă de scăpare, el adăugă:

— Să ştiţi însă că va trebui să renunţ dacă treaba se va întinde prea mult şi îmi va încurca desfăşurarea afacerilor. Înţelegeţi, nu-i aşa?

— Desigur, replică Samantha.

— Cum rămâne cu următoarea întâlnire, Jake? Preferi vineri, sau sâmbătă? întrebă Maggie.

— Sâmbătă e mult mai bine, răspunse Jake. Vineri seara şi sâmbătă dimineaţa lucrez. Putem să ne întâlnim sâmbătă după-amiază? După-amiaza târziu?

— Eu n-am nimic împotrivă, murmură Maggie.

— S-a făcut! exclamă Samantha, cu voce emoţionată. O să facem o echipă nemaipomenită! Vei vedea că o să-ţi placă, Jake. Va fi o experienţă plină de recompense. Să ştii că m-ai impresionat mai devreme cu ceea ce ai spus despre iluminatul piesei. Ideile tale sunt strălucite. Să fiu sinceră, cred că tu ai şi rezolvat în minte problema iluminatului.

— Sper şi eu, replică el, încercând să nu arate cât de mulţumit e de complimentul ei. Dintotdeauna mi s-a părut că piesa asta e foarte impresionantă.

— Aşa e. Dintr-un anume punct de vedere, este chiar înspăimântătoare, mai ales când te gândeşti

că totul se bazează pe minciuni — pe îngrozitoarele minciuni spuse de oameni, încheie Maggie.

Cu câteva minute înainte de ora nouă, Jake intră înapoi în bucătăria lui. Deschise uşa frigiderului, scoase o bere rece şi îşi dădu brusc seama că îi era o foame de lup. După ce înghiţi câteva guri, se duse în living, unde îşi aruncă haina pe spătarul unui scaun, apoi se întoarse în bucătărie. Acolo îşi deschise o conservă de carne şi îşi prepară un sandvici.

Se întoarse în living cu berea şi cu sandviciul, pe care le puse pe o măsuţă pentru cafea, apoi se aşeză pe un scaun, luă telecomanda şi dădu drumul la televizor. Îşi luă restul de bere şi îşi mâncă sandviciul, uitându-se la ecran, fără a acorda însă prea mare atenţie imaginilor. Jake era preocupat de drama care urma să fie montată, de *Crucificata*, şi de cele două femei pe care le părăsise cu puţină vreme în urmă. Erau complet opuse ca fire, însă amândouă erau drăguţe şi lui îi plăceau în egală măsură. De altfel, ăsta era motivul pentru care el se lăsase convins să participe la proiect. Acum îşi dorea să nu fi fost de acord. Acceptase împotriva raţiunii, deşi chiar şi instinctul îi spunea că răsplata nu va fi pe măsura

efortului. *De ce m-am lăsat atras în chestia asta?* se întrebă el din nou.

Dintr-o dată se simţi deranjat de televizor, aşa că îl opri şi se lăsă pe spătarul scaunului, luând din când în când câte o gură de bere. După câteva minute, Jake se ridică în picioare, se duse la fereastră şi privi cerul nopţii. Se întrebă cum era Maggie Sorrell în realitate, însă îşi imagină că n-avea s-o cunoască niciodată suficient de bine ca să afle.

Capitolul 4

Maggie Sorrell se deşteptă brusc. Întinzându-se, aprinse veioza de pe noptieră şi se uită la ceasul deşteptător. Acesta arăta ora trei şi jumătate.

Scoase un geamăt, stinse lampa, se cuibări la loc în aşternut şi încercă să adoarmă din nou. Gândurile însă îi zburară cu repeziciune la livingul şi la biblioteca imobilului din Roxbury pe care îl redecora pentru un client. Prin minte i se învârteau modele de ţesături, covoare, culori de vopsele şi cherestea.

În cele din urmă, Maggie renunţă să se mai gândească la asta. Jake Cantrell era prea prezent în mintea ei. Ceva din el o atrăgea inexorabil, pe lângă frumuseţea lui izbitoare. *Însă el nu e conştient de ea*, îşi spuse ea din nou, aşa cum o făcuse şi cu

câteva ore mai înainte. În acea clipă, Maggie îşi aminti tristeţea din ochii lui verzi şi se întrebă ce mersese prost în viaţa lui.

Era clar că cineva îl rănise pe Jake Cantrell, şi chiar foarte tare. Maggie cunoştea foarte bine acea privire, pe care în limbajul ei personal o numea „privire şocată".

I-o provocase o femeie, gândi Maggie, concentrată încă asupra lui Jake. Oftă. Femei. Bărbaţi. Era diabolic ce îşi puteau face unii altora în numele iubirii. Se învecina cu crima. Ştia foarte bine asta, pentru că i se întâmplase chiar şi ei.

Mike Sorrell o distrusese mai rău decât dacă i-ar fi implântat un cuţit în spate. În definitiv, o distrusese sufleteşte ani de-a rândul.

Momentul critic avusese loc cu doi ani în urmă, dar amintirea lui era încă vie în mintea ei. Cu toate că durerea se estompase în bună parte, erau clipe în care o invada din nou şi o surprindea prin intensitatea ei. Încerca mereu să alunge acele amintiri neplăcute, care păreau hotărâte să revină periodic în viaţa ei.

Luna viitoare împlinesc patruzeci şi patru de ani, îşi zise ea. Patruzeci şi patru. I se părea imposibil. Timpul trecuse pe lângă ea cu viteza luminii. *Oare*

unde se duseseră toţi aceşti ani? În fine, ştia prea bine răspunsul. Fuseseră devoraţi de Mike Sorrell. Maggie îşi consacrase cea mai mare parte a vieţii ei lui Mike William Sorrell, avocat de profesie, şi celor doi copii gemeni, Hannah şi Peter, acum ambii studenţi, mergând pe douăzeci şi unu de ani. Atât soţul cât şi copiii dispăruseră din viaţa ei şi Maggie învăţase să trăiască fără ei, cu toate că o durea încă atunci când se gândea la gemeni. Aceştia fuseseră de partea tatălui lor, deşi Maggie nu greşise cu nimic. Mike era cel vinovat. Numai că tot el era şi Domnul Sac de Bani, iar acest fapt contase, în ultimă instanţă, pentru copii.

Era cumplit să afli că fiinţele cărora le-ai dat naştere se puteau dovedi atât de lacomi, de avari şi de egoişti, mai ales când tu încercaseşi să-i creşti bine şi să le insufli valori morale şi etice. Asta era însă situaţia. Ei îi dovediseră că greşise cu educaţia lor. Luând partea lui Mike, ei distruseseră ceva profund înrădăcinat în sufletul ei. Maggie îi născuse, îi crescuse şi îi îngrijise când erau bolnavi. Fusese întotdeauna prezentă la apelul lor şi îi îndrumase aşa cum trebuia. În opinia ei, ceea ce făcuseră aceşti copii era o porcărie. Îi azvârliseră în faţă toată grija şi afecţiunea ce le-o purtase, îi dispreţuiseră dragostea, ca şi cum

aceasta ar fi fost total lipsită de importanţă. Dintr-un punct de vedere, comportamentul lor o uluise pe Maggie mai mult decât trădarea mişelească a lui Mike. Acesta o abandonase când ea împlinise patruzeci şi doi de ani pentru o femeie mai tânără, o avocată de douăzeci şi şapte de ani, care lucra la o firmă de avocatură din Chicago.

Însă am supravieţuit, se îmbărbătă Maggie, *mulţumită în primul rând Samanthei.* Şi, bineînţeles, mie însămi.

Cu doi ani în urmă, Samantha îi dăduse o mână de ajutor, în acea zi îngrozitoare de mai, aniversarea zilei ei de naştere, pe care Maggie recunoscuse, în cele din urmă, că avea să o petreacă singură.

Hannah şi Peter urmau amândoi cursurile la Northwestern University, însă erau prea ocupaţi cu problemele lor ca să-şi mai facă timp pentru aniversarea mamei lor. Iar tatăl lor plecase în acea dimineaţă într-o călătorie de afaceri, fără a-i spune „la mulţi ani". Era posibil ca nici să nu-şi fi amintit măcar că acea zi avea o semnificaţie aparte pentru soţia lui. Rămânând singură, în acea dimineaţă, în bucătăria apartamentului lor de pe Lake Shore Drive, Maggie se simţise absolut şi irevocabil singură. Aşa şi era, fără soţul şi copiii ei. Părinţii ei muriseră şi

n-avea nici fraţi, nici surori. În acea dimineaţă deosebită avusese sentimentul că era abandonată, dată la o parte, că nu mai era de folos nimănui. Nici măcar acum, după atâta vreme, nu era capabilă să-şi clarifice exact senzaţiile trăite, însă îşi amintea perfect că fusese foarte tulburată.

Când sunase telefonul şi răspunsese, o auzise pe Samantha cântând:

— La mulţi ani, la mulţi ani prietenă dragă, la mulţi ani dragă Maggie, la mulţi ani!

Maggie izbucnise în lacrimi. Printre sughiţuri îi spusese Samanthei că îşi petrecea ziua de naştere singură, deoarece copiii n-aveau timp pentru ea iar Mike plecase într-o călătorie de afaceri.

— Fă-ţi bagajul, du-te la O'Hare şi ia un avion către New York! Imediat! exclamase Samantha. O să-ţi rezerv o cameră la *Carlyle*. Am pe cineva acolo şi pot face rost cu uşurinţă de camere. În seara asta te scot în oraş, aşa că pune-ţi în valiză ţoalele cele mai moderne.

Maggie încercase să protesteze, însă Samantha i-o tăiase scurt:

— N-am de gând să-ţi ascult scuzele. Şi nu accept un „nu" drept răspuns. Avioanele pleacă din

oră în oră. Urcă la bordul unuia şi vino la New York. *Pronto, pronto, pronto,* dragă. Te aştept la hotel.

Parolistă, Samantha fusese acolo la sosire, întâmpinând-o cu căldură, dragoste şi prietenie. Se bucuraseră amândouă de cele două zile petrecute împreună în Manhattan, timp în care fuseseră la cumpărături şi mâncaseră în tot felul de restaurante plăcute. Nu se putea fără o piesă pe Broadway şi o excursie la Metropolitan Museum; dar găsiseră timp suficient să discute îndelung, amintindu-şi de zilele petrecute în colegiul Bennington, unde se întâlniseră pentru prima dată, şi de turnura ulterioară a vieţii fiecăreia dintre ele.

Samantha se măritase la câţiva ani după Maggie. Soţul ei fusese un jurnalist britanic care lucra la New York. Ea şi Angus McAllister se cunoscuseră când ea avea douăzeci şi cinci de ani, iar el treizeci şi unu. Fusese o căsnicie reuşită, însă, din nefericire, Angus murise cinci ani mai târziu într-un accident de avion, în drum spre Orientul Îndepărtat, unde se ducea pentru un reportaj. Câteva luni mai târziu, Samantha, care nu avea copii, se mutase înapoi la Washington, Connecticut, unde părinţii ei aveau o casă de vacanţă, pe care o foloseau în weekend-uri. Deşi durerea pe care o încercase fusese enormă, Samantha reuşise să nu-şi

piardă echilibrul. Nu se recăsătorise niciodată, deşi, între timp, în viaţa ei existaseră câţiva bărbaţi.

La un moment dat, în timpul vizitei, Maggie o întrebase pe Samantha de ce lucrurile stăteau cum stăteau în viaţa acesteia. Samantha clătinase din cap şi rostise, în limbajul ei colorat:

— N-am găsit omul potrivit, dulceaţă. Abia aştept să mă îndrăgostesc până peste urechi, aşa cum mi s-a întâmplat cu Angus. Vreau să simt din nou golul ăla din stomac şi cum mi se înmoaie genunchii.

Ea izbucnise apoi în râs şi încheiase:

— Vreau să pic în braţele lui, în patul lui pentru totdeauna. Pentru mine aşa trebuie să fie, altfel nu merge. Aştept încă să-l întâlnesc.

Mai târziu, în timpul călătoriei de întoarcere la Chicago cu avionul, Maggie recunoscuse în sinea ei că mariajul cu Mike devenea cu fiecare zi tot mai nesatisfăcător. Nu ştia ce să mai întreprindă ca să-l repună pe linia de plutire. Mike ştiuse însă. O zi după aceea, întorcându-se din călătoria de afaceri, intrase în apartament şi o anunţase că o părăseşte pentru o altă femeie, apoi ieşise imediat.

După trecerea primului şoc, Maggie îşi recăpătase, cât de cât, echilibrul şi se apucase să facă ordine în

dezastrul lăsat în urmă de plecarea lui neaşteptată. În acest scurt timp, porni acţiunea de divorţ, apartamentul fu vândut şi, imediat după lichidarea lui, Maggie se întorsese în est, înapoi în oraşul ei natal, New York. Locuise acolo timp de şase luni, într-un mic studio închiriat. Părinţii ei erau morţi, alte rude nu-i rămăseseră şi pierduse orice legătură cu vechile prietene din tinereţe. O aştepta o viaţă de solitudine.

Samantha nu avusese nevoie să ducă prea multă muncă de lămurire ca s-o facă pe Maggie să-şi caute o casă în partea de nord-vest a Connecticut-ului. Tot Samantha fusese cea care o convinsese să se apuce din nou de decoraţiuni interioare. Cu câţiva ani în urmă, Maggie făcuse parte din personalul unei firme de decoraţiuni din Chicago şi îi plăcuse munca de acolo. Renunţase însă la slujbă din cauza presiunii exercitate de Mike.

Se hotărâse să urmeze sfatul prietenei sale şi, după ce îşi făcuse rost de o căsuţă în Kent, îşi atârnase la poartă o tăbliţă cu firma ei de decoraţiuni. Căsuţa, o bijuterie în miniatură după opinia ei, se găsea doar la câteva mile de Washington, unde locuia Samantha.

Graţie multiplelor relaţii ale Samanthei, firma de design a lui Maggie înflorise cu repeziciune. Nu era

vorba de contracte mari, însă cele încheiate o ajutaseră pe Maggie să plătească o bună parte din ratele la casă. Veşnic optimistă, Samantha îi spunea mereu că avea să primească în curând un contract mare. Maggie o credea, deoarece şi ea era optimistă.

Acum Maggie începu să simtă că somnul n-avea să se mai lipească de ea în noaptea aceea. Aprinse lumina, se uită din nou la ceasul deşteptător şi se hotărî să se scoale. Se apropia de ora patru şi Maggie se deştepta adeseori la această oră, reuşind, ori de câte ori se întâmpla aceasta, să realizeze multe lucruri înainte de ora opt.

O oră mai târziu, Maggie se aşeză la biroul ei, cu o ceaşcă de cafea în faţă. Se îmbrăcase, se machiase şi era gata să înceapă ziua de lucru. Ceva mai târziu, în timpul dimineţii, avea să meargă până la studioul Samanthei din Washington, ca să se uite la ultimele modele de ţesături pentru decorarea unui dormitor din New Preston. În această zi, prioritatea consta în strângerea şi compararea de mostre şi modele. Maggie începu să pună la un loc mici mostre de materiale, pe care le scotea din diverşi saci de pânză aflaţi la picioarele ei. Se găseau acolo o gamă întreagă de nuanţe de verde şi roşu, culori pe care le dorea proprietarul casei, însă nici una dintre ele

nu o mulţumea. Majoritatea mostrelor de roşu erau prea stridente, iar cele de verde prea pale. Îi trebuia ceva mai sobru. Deodată, inexplicabil, Maggie se gândi la *Crucificata* şi la întâlnirea din seara precedentă.

Din nou, Jake Cantrell pătrunse în gândurile ei. Dacă voia să fie sinceră cu ea însăşi, trebuia să recunoască faptul că se simţea cam neplăcut din pricină că fusese atât de naivă încât să creadă, fie şi doar pentru câteva clipe, că el era Tom Cruise. Afirmaţia Samanthei sunase însă atât de convingător când îl zărise înaintând pe culoarul dintre scaune... El le luase prin surprindere pe amândouă când începuse să-şi expună ideile proprii în privinţa luminilor. Din acel moment, pentru ea devenise clar că el îşi cunoştea bine meseria, ba, poate, chiar la perfecţie, aşa cum susţinea Samantha. Bineînţeles, nu te puteai încrede cu totul în vorbele lui Sam. *Ei îi place întotdeauna* câte un chip drăguţ, îşi zise Maggie, răsfirând mostrele pe birou. Imediat se opri însă şi se lăsă pe spătarul scaunului, privind în gol.

— Dar el e prea tânăr pentru ea, gândi Maggie cu voce tare.

Şi pentru tine, adăugă în gând, pentru ea însăşi.

Capitolul 5

Ieşind de sub duş, Jake auzi telefonul sunând. Luă un prosop, se şterse în fugă şi îşi îmbrăcă halatul de baie. Pe când intra în dormitor, Maggie Sorrell tocmai îşi lua „la revedere". Robotul telefonic emise un declic; Jake apăsă butonul şi ascultă mesajul de la început.

Vocea ei umplu încăperea.

— Jake, aici e Maggie Sorrell. Tocmai am fost angajată pentru o amplă lucrare în Kent. O fermă. E un lăcaş vechi şi minunat, însă e nevoie de muncă serioasă acolo. Împrejurimile sunt superbe. Mă întrebam dacă nu te-ar interesa să proiectezi instalaţia electrică interioară şi exterioară. Sună-mă, te rog. Sunt acasă.

Şi Maggie repetă numărul de telefon pe care i-l dăduse lui Jake sâmbătă, la întâlnirea de la teatru.

Jake se aşeză pe pat şi ascultă mesajul de la început. Îi plăcea vocea ei. Era cultivată, muzicală, fluidă. Se potrivea cu persoana. Jake o văzuse deja de două ori la întâlnirile legate de *Crucificata* şi înţelesese că atracţia pe care o simţea faţă de ea era extrem de puternică. Maggie era omniprezentă în gândurile sale, dar n-avea să îndrăznească vreodată să întreprindă ceva. Ea n-ar fi fost niciodată interesată de el.

Cu toate acestea, i-ar fi plăcut să realizeze acea instalaţie electrică. Contractul din Washington era pe sfârşite. Mai avea de lucru doar vreo două zile. Cu patru salariaţi la firmă, Jake era obligat să asigure în permanenţă contracte ca să dea oamenilor de lucru. Doi dintre ei erau căsătoriţi şi trebuiau să-şi întreţină familiile, aşa că pe capul lui Jake apăsa o mare responsa- bilitate.

Apucă telefonul ca s-o sune pe Maggie, însă se răzgândi imediat. Nu voia să pară prea nerăbdător. Şi aşa devenea nervos când se gândea la ea.

Întorcându-se în baie, îşi pieptănă părul ud şi îşi termină toaleta, apoi îmbrăcă o pereche de blugi şi un pulover.

Cincisprezece minute mai târziu se aşeză la biroul din mica încăpere aflată în spatele casei, pe care el o folosea ca birou de lucru. Trase telefonul lângă el şi formă numărul lui Maggie.

Ea răspunse imediat.

— Alo?

— Maggie? Aici e Jake.

— Bună, Jake, ai primit mesajul meu?

— Da. Eram sub duş când ai sunat.

Jake se întrebă de ce îi spusese asta şi apoi se grăbi să schimbe subiectul:

— Afacerea cu ferma sună interesant. Îmi poţi indica amplasamentul ei?

— Nu prea departe de Kent, de fapt lângă Bull's Bridge Corner. E o proprietate destul de mare şi casa e plină de farmec.

— Chiar e vorba de un contract rentabil?

— Cred că da. Ca să fiu sinceră cu tine, Jake, ferma trebuie în întregime recablată, remodelată şi renovată. După mine, nu s-au mai făcut reparaţii acolo de cel puţin treizeci de ani. Femeia care a cumpărat-o, clienta mea, vrea să introduci aer condiţionat şi un sistem de încălzire centrală, o bucătărie dotată cu toate facilităţile şi vrea să construiască o spălătorie.

Mai e şi problema terenului înconjurător: iluminarea exterioară se va face pe scară largă. Ea vroia să mai construiască o piscină şi un patio şi... aha, mai e şi o cabană veche care trebuie transformată în casă de oaspeţi, ca şi apartamentul îngrijitorului de deasupra cabanei. (Maggie izbucni în râs.) Deci presupun că e o treabă serioasă.

— Aşa mi se pare şi mie, Maggie. Cam la cât să ne aşteptăm? Şase, şapte luni de muncă?

— Posibil. Poate chiar mai mult. Crezi că te descurci?

— Da. Sunt convins de asta. Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine.

— Samantha mi-a pomenit mereu de faptul că tu eşti cel mai bun, iar ieri am văzut ce treabă ai realizat cu casa din Washington şi cu terenul de acolo. Am fost foarte impresionată.

— Mulţumesc. Când pot vizita ferma? Vreau s-o văd înainte de a mă angaja la ceva.

— Putem merge acolo chiar în cursul acestei săptămâni.

— Bun.

— Ce zici de vineri? Adică pe paisprezece aprilie.

— Perfect. La ce oră?

— Opt dimineaţa îţi convine?

— Categoric. Cam pe unde se află?

— Mi-e greu să-ţi explic. Drumul până acolo e întortocheat. Aş zice mai bine să ne întâlnim acasă la mine, de vreme ce ştii adresa, iar de aici putem pleca împreună. Aşa e mai uşor şi vom economisi timp.

— Voi fi acolo la opt punct. Şi... Maggie?

— Da, Jake?

— Mulţumesc că te-ai gândit la mine.

După ce închise, Jake trecu ora întâlnirii atât în carneţelul de buzunar pe care îl purta permanent la el cât şi în agenda de pe birou. După aceea se ridică în picioare şi ieşi din casă.

Îndreptându-se spre camionetă, îl fulgeră gândul că poate nu făcuse o prostie alăturându-se grupului de teatru. Părea că avea să încheie un contract datorită acestui fapt. Numai că Jake ştia prea bine de ce se lăsase atras în acea poveste. Din pricina ei, bineînţeles. O făcuse datorită lui Maggie Sorrell.

Se urcă la volan şi rămase pironit acolo câteva momente, fără a face vreo mişcare. Pleca acum către o altă întâlnire, şi perspectiva aceasta îi înnegura fruntea.

Amy Cantrell stătea în mijlocul livingului din propriu-i apartament şi privea calm în jurul ei,

constatând dintr-o dată că toată casa se găsea într-o dezordine cumplită. O cuprinse deznădejdea. Reuşise să-l convingă pe Jake să vină acolo în seara asta, pentru prima dată după multe luni de zile, şi ştia că el se va înfuria. Jake ura mizeria şi dezordinea. El era un model de curăţenie şi eleganţă. Lipsa ei de organizare şi dezordinea care o stăpâneau constituiseră mereu un motiv de conflict între ei. Amy nu pricepuse niciodată cum de ea era în stare să facă, numai în câteva secunde, fără voia ei, un haos în orice încăpere.

Clătinând din cap şi încruntându-se, Amy strânse iute ziarele şi revistele împrăştiate peste tot pe podea şi pe măsuţa de cafea. Puse revistele pe un scaun, înfoie pernele de pe canapea şi duse ziarele la bucătărie. Ajunsă acolo, gemu când observă vasele din chiuvetă. Uitase complet de ele. Aruncă furioasă ziarele jos şi deschise maşina de spălat vase; aceasta era plină până la refuz cu vase murdare. Totul era murdar. Grăbindu-se să pună cât de cât ordine, Amy scăpă din mână o cană, care se sparse.

În aceeaşi clipă se auzi ţârâitul strident al telefonului. Amy înşfăcă nervoasă receptorul:

— Alo?

— Amy, eu sunt. A ajuns?

— Nu, mamă, nu vine înainte de opt.

— De ce aşa de târziu, Amy?

— Habar n-am. Munceşte din greu, mamă.

— Pomeneşte-i despre pensie. Spune-i că vrei pensie.

— Trebuie să închid telefonul, mamă. Zău că trebuie. Încerc să deretic, cât de cât, pe aici. Lui Jake nu-i place deloc mizeria.

— Şi ce-ţi pasă ţie de asta? Doar el te-a abandonat.

— Trebuie să închid, mamă. Pa.

Agăţă receptorul în furcă înainte ca mama ei să mai poată scoate vreo vorbă.

Îndreptându-se către maşina de spălat vase, Amy călcă în cioburile cănii sparte. Privi în jos şi îşi muşcă buza. Se duse imediat după mătură şi făraş; încă puţin şi avea să izbucnească în plâns. În următoarele minute încercă să facă ordine în bucătărie înainte de a trece în dormitor. Acolo patul era nefăcut, ca de obicei în ultima vreme. Numai gândul de a-l face o copleşea. Înfrântă de treburile casnice pe care trebuia să le îndeplinească, Amy se refugie în baie.

Acolo se spălă pe faţă şi pe dinţi, după care îşi vârî pieptănul în părul ei blond-cenuşiu, nereuşind decât să-l facă să-i atârne lălău pe lângă faţă.

Se privi în oglindă şi oftă. Se întrebă ce-ar fi putut face ca să arate mai bine. Luă cutia cu fond de ten, întinse puţin pe obraji, după care se dădu cu pudră. Reuşind astfel să-şi mai coloreze pometii, se apucă să-şi dea cu un ruj roz pal pe buze. Noua imagine din oglindă o înfurie. Nu arăta deloc mai bine decât cu câteva secunde mai înainte. Ochii i se umplură de lacrimi. Arăta groaznic. Apartamentul era un dezastru. Iar ea nu ştia ce să mai facă.

Prietena ei, Mandy, se oferise odată să-i arate cum să folosească produsele cosmetice, însă Amy nu recursese niciodată la acest ajutor. Acum se întrebă de ce. Cât despre starea apartamentului, nu-şi găsea niciodată timp să-l pună la punct, şi oricum, cu cât încerca mai mult să-l aranjeze, cu atât haosul era mai mare. Luă un şervetel, îşi suflă nasul şi îşi şterse ochii. Pur şi simplu nu era drept. Alţi oameni păreau să treacă atât de uşor prin viaţă, atât de lipsiţi de griji! Ea nu ştia decât să se tot poticnească trăgând mizeria după ea.

În acea clipă se auzi soneria, făcând-o pe Amy să tresară.

Doamne, venise, deja! Porni în grabă către micul hol de la intrare şi îşi dădu seama, în clipa în care era pe punctul să deschidă uşa, că purta încă rochia

de casă, din bumbac, pe care o îmbrăcase ceva mai devreme, când se apucase de trebăluit prin apartament.

— Cine e? întrebă ea prin uşă.

— Jake.

Uitându-se la rochia ei murdară, Amy se strâmbă, apoi se hotărî şi deschise uşa.

— Bună, Amy, rosti el intrând.

— Bună, Jake, răspunse ea.

Închise uşa şi se târî agale în urma lui.

— Ce mai faci? Bănuiesc că bine.

— Mda. Şi tu?

— Ocupat. Cu afacerile.

— Aha.

Jake privi în jur şi se aşeză pe un scaun. Amy remarcă imediat dezgustul de pe faţa lui. Simţi un junghi în inimă. Jake ţinuse întotdeauna la aspectul lui personal şi al apartamentului în care locuia. Amy îl studie pe furiş. Jake arăta impecabil în seara asta. Ca întotdeauna, de altfel. Purta un pulover bej, pe gât, blugi bleumarin şi o tunică asemănătoare cu cele ale ofiţerilor de marină. Cismele sclipeau, părul îi strălucea, ca şi dinţii şi faţa. Părea scos din cutie.

Mai conştientă ca oricând de faptul că arăta îngrozitor, ba chiar mai rău decât îngrozitor, Amy se

mulţumi să se aşeze pe un scaun în faţa iui Jake, zâmbindu-i.

Bărbatul îşi drese glasul.

— Ai spus că trebuie să mă vezi. Ai fost foarte insistentă. Despre ce vrei să discutăm, Amy?

— Despre divorţ.

— Dar am dezbătut tema asta, întorcând-o pe toate părţile, răspunse el pe ton neutru.

— Vreau să fiu convinsă că tu eşti sigur de intenţiile tale, Jake.

— Sunt sigur, Amy. Îmi pare rău, dar nu există cale de întoarcere.

Ochii ei albaştri se umplură de lacrimi. Amy se şterse cu dosul palmei şi îşi îndepărtă o şuviţă de pe faţă. Inspiră adânc de câteva ori, încercând să-şi ţină emoţiile în frâu.

— În fine, am fost la avocat, sunt convinsă că faptul ăsta te mulţumeşte.

— Când te-ai dus? întrebă el.

— Ieri.

— Aha. Mă bucur că ai făcut-o. Ar trebui să trecem mai repede peste asta, Amy, astfel încât să punem odată totul la punct.

— Avocatul m-a întrebat dacă am încercat să rezolvăm problemele pe cale amiabilă. I-am explicat

că da, dar că nu există nici o şansă de reuşită. Tu eşti convins de asta, Jake? Poate că ar trebui să încercăm din nou.

— Nu pot, Amy, zău că nu pot. S-a terminat.

Lacrimile începură să se scurgă pe obrajii ei.

— Ah, Amy, nu plânge, te rog.

— Eu încă te iubesc, Jake.

El nu răspunse.

— Toţi anii ăştia petrecuţi împreună, continuă ea, uitându-se insistent la el. Şi ne cunoaştem de la doisprezece ani. A trecut multă vreme de atunci.

— Ştiu. Poate că tocmai asta e problema. Poate că ne cunoaştem prea bine. Am devenit mai degrabă frate şi soră. Uite ce e, Amy, trebuie să te obişnuieşti cu gândul că mariajul nostru s-a sfârşit, şi asta cu mult timp în urmă.

Jake îşi drese glasul şi încheie pe un ton blând:

— Numai că tu n-ai observat niciodată.

— Nu ştiu ce-am să mă fac fără tine, se tângui ea.

— O să-ţi fie bine. O să te descurci.

— Eu nu cred asta, Jake. Vrei să-mi aduci un pahar cu apă, te rog? Tu vrei o bere?

— Nu, mulţumesc. Mă duc să-ţi aduc nişte apă.

Jake îşi croi drum prin living către bucătărie. Nu putu să nu observe murdăria şi dezordinea din

apartament. Ajuns în bucătărie, se aplecă, luă cana spartă şi o aşeză pe suportul de lângă chiuvetă. Privirea îi căzu pe maşina de spălat vase şi pe chiuvetă, ambele pline de vase murdare şi Jake se strâmbă de dezgust. Reuşi să găsească un pahar relativ curat în dulap, îl clăti, îl umplu cu apă rece şi i-l duse lui Amy.

Aceasta îi mulţumi şi luă câteva înghiţituri, privindu-l fix, pe deasupra marginii paharului. Încerca să găsească ceva de spus, însă nu putea rosti nici o vorbă şi nu-i trecea nici o idee prin minte. De fapt, nu voia decât ca el să se întoarcă la ea. Atunci nu s-ar mai fi simţit atât de singură.

— Trebuie să plec, Amy, rosti Jake. Am de lucru în noaptea asta.

— Dar nu eşti îmbrăcat ca pentru muncă! exclamă ea, privindu-l furioasă, cuprinsă brusc de gelozie.

— Birocraţie, Amy. Am o groază de hârtii de completat.

— Vrei să vin să te ajut?

— Nu, nu, replică el în grabă, ridicându-se în picioare. Îţi mulţumesc însă pentru propunere.

Începu să se retragă înspre hol. Amy lăsă paharul jos şi se ridică în picioare. Îl conduse până la uşa de la intrare.

— Avocatul spune că am dreptul la pensie, declară ea brusc.

— Asta nu e o problemă, Amy. N-a fost niciodată. Ţi-am spus mereu că o să am grijă de tine.

— Atunci, rămâi cu mine.

— Nu pot. Când am afirmat că voi avea grijă de tine, m-am referit la aspectul financiar al problemei. Spune-i avocatului să-şi continue treaba şi să discute cu avocatul meu. Trimite-mi şi mie hârtiile, Amy, şi să terminăm odată cu povestea asta.

Amy nu-i răspunse.

— La revedere, zise el. Te caut eu în curând.

Văzând că ea nu-i răspunde, Jake închise, pur şi simplu, uşa în urma lui. Biata Amy!

Capitolul 6

Vineri dimineaţă, Jake porni spre casa din Kent a lui Maggie Sorrell.

Jake ştia exact unde trebuie să ajungă. Fusese acolo cu o săptămână mai înainte, cu Samantha Matthews şi participase la o nouă întâlnire legată de efectele de scenă pentru *Crucificata*. Casa se afla în cealaltă parte a oraşului, la jumătatea drumului către Autostrada 7, nu prea departe de locuinţa lui Jake.

Ieşind din curte şi îndreptându-se pe Autostrada 341 în direcţia centrului oraşului, bărbatul îşi spuse că era o dimineaţă minunată, aşa cum trebuia să fie

o zi de aprilie. Aerul era răcoros şi uscat, soarele strălucea, iar cerul era de un albastru incredibil de viu, şi era plin de norişori albi. O astfel de dimineaţă îl făcea întotdeauna pe Jake să-i pară bine că trăieşte. Coborî geamul portierei şi inspiră cu nesaţ aerul curat şi pur de afară.

Jake începea în sfârşit să se simtă mai bine. După întâlnirea de marţi seara cu Amy fusese deprimat vreo două zile. Ea reuşise întotdeauna să-l tragă în jos, să-l secătuiască de energie cu personalitatea ei negativă şi cu lipsa ei totală de direcţie şi de ţel în viaţă. Uneori Jake se întreba cum de reuşea Amy să-şi păstreze slujba la magazinul unde lucra de câţiva ani buni; asta îl uluia de-a dreptul. Magazinul se ocupa cu desfacerea produselor de baie, de la prosoape la accesorii. Se părea că proprietarul o plăcea suficient pe Amy ca s-o păstreze la lucru, în ciuda greşelilor permanente pe care le comitea.

Jake privi pe geamul camionetei şi observă că lumina de afară era mai strălucitoare ca oricând. Era perfectă. Şi-ar fi dorit să găsească un pic de timp ca să picteze săptămâna asta, însă ştia că aşa ceva era imposibil. Avea hârţoage de completat; de asemenea, dacă avea noroc şi Maggie îl angaja,

trebuia să înceapă să analizeze planurile fermei pentru proiectarea instalaţiei electrice.

Îşi planificase să ajungă acasă la Maggie într-o jumătate de oră, însă, datorită traficului redus, ajunse acolo cu cincisprezece minute mai devreme. Parcă în curtea din spate şi se îndreptă spre uşa de la bucătărie, observând cât de elegantă şi de bine întreţinută era clădirea. În stil tradiţional Connecticut, pereţii vilei erau zugrăviţi în alb şi toate jaluzelele erau vopsite în verde închis.

Înainte de a apuca să ajungă la uşă, Maggie îi deschise. Rămase în prag, zâmbindu-i. În clipa în care o văzu, Jake simţi un nod în gât şi pulsul i se acceleră brusc. Ca să-şi mascheze nervozitatea, tuşi de câteva ori, după care murmură:

— Bună dimineaţa. Mă tem că am ajuns prea devreme.

Maggie întinse mâna. El i-o strânse imediat.

— Bună dimineaţa, Jake, îl salută ea. Nu-i cazul să-ţi ceri scuze, m-am sculat în zori. Hai să bem o cafea înainte de a porni la drum.

Îi zâmbi şi îşi trase mâna din a lui. El îi dădu drumul cu părere de rău.

— Mulţumesc, o cafea mi-ar prinde bine.

O urmă în bucătăria imaculată şi rămase pironit locului, privind în jur şi simţindu-se uşor nelalocul lui.

— Stai jos, îl invită ea. Acolo, la masă. Dacă îmi amintesc bine, îţi place să bei cafeaua nu prea dulce, cu o linguriţă de zahăr.

Sprâncenele ei se ridicară întrebător.

— Aşa e, mulţumesc, răspunse el, aşezându-se la masa de stejar aflată în capătul bucătăriei, observând că aceasta fusese aranjată pentru un mic dejun în doi.

Maggie trecu pe lângă el, şi bărbatul percepu izul slab al şamponului cu care-şi spălase părul frumos şi bogat, precum şi cel al parfumului pe care-l folosise, ceva suav, cu mireasmă de flori; în acelaşi timp, Jake auzi fâşâitul produs de frecarea fustei de cismele de piele şi clinchetul brăţărilor de aur, pe care ea părea să le poarte permanent la una din încheieturile mâinilor.

Maggie se mişca prin bucătărie cu repeziciune şi cu eleganţă. Era înaltă şi zveltă, plină de viaţă şi energie; Jake nu-şi mai putea lua privirea de la ea.

Când îşi dădu seama că se uită fix la ea, Jake îşi mută repede privirea în altă parte. Plimbându-şi ochii

prin bucătărie, fu izbit iar de farmecul deosebit pe care îl simţise şi cu o săptămână în urmă. Bucătăria era dotată cu toate cele necesare, fără a fi supraîncărcată. Totul dovedea un bun gust desăvârşit, de la pereţii şi dulapurile albe până la podeaua de teracotă, cu nuanţele ei de albastru şi arămiu.

Pe neaşteptate, aerul se umplu de miresme îmbietoare de pâine scoasă din cuptor, mere coapte, scorţişoară şi cafea. Jake inhală, apoi strănută uşor.

Stând cu spatele la el, Maggie rosti:

— Am copt pâinea ceva mai devreme şi e încă fierbinte. Vrei o felie? E delicioasă, chiar dacă asta miroase a laudă de sine.

— Vreau, mulţumesc foarte mult. Te pot ajuta cu ceva?

Jake vru să se ridice.

— Nu, nu, mă descurc. Cafeaua e gata imediat, iar după aceea o să aduc pâinea şi mierea.

În timp ce vorbea, Maggie aduse ibricul cu cafea. Câteva secunde mai târziu reveni cu o tavă pe care se răsfăţau pâinea de casă, un borcan cu miere şi un vas cu mere coapte. O aşeză în mijlocul mesei, după care luă şi ea loc, în faţa lui.

— Sunt moartă după mere coapte, mărturisi Maggie. Încearcă unul; sunt nemaipomenite alături de o felie de pâine caldă, unsă cu miere.

— Am să iau, răspunse el invitaţiei, mai sec ca niciodată, uitând şi să mai mulţumească.

Maggie luă o înghiţitură de cafea şi strecură o privire în direcţia bărbatului. Jake se servise cu un măr copt pe care îl degusta acum cu plăcere, după care luă o felie de pâine caldă, o unse cu unt şi miere, şi muşcă din ea cu poftă.

O clipă mai târziu, el rosti:

— De când eram copil n-am mâncat pâine de casă. E ca un nectar.

— Ştiu ce vrei să spui, răspunse ea, râzând, bucuroasă că lui îi plăcea micul dejun.

Îl pregătise special pentru Jake. Cu vreo două zile înainte, îi trecuse prin minte ideea că, probabil, arareori avea el ocazia să mănânce ca lumea. Ştia de la Samantha că nu avea pe nimeni, că locuia singur într-o căsuţă încântătoare şi albă de pe autostrada 341. Maggie se întrebă dacă Jake avea vreo prietenă. Mai mult ca sigur că da. Era clar că femeile alergau după un bărbat ca el. Simţi imediat un spasm dureros, nefiind sigură care era motivul. Invidie?

Gelozie? Sau câte un pic din amândouă? Bineînţeles că ea n-avea cum să-l intereseze, aşa că de ce să se îmbete cu apă rece? Din nefericire, aşa făcuse încă de la prima lor întâlnire. Nu şi-l putea scoate nici o clipă din gândurile ei. Cu două nopţi în urmă visase chiar că făcea dragoste cu el. Amintindu-şi acum de acele imagini, simţi că roşeşte.

Se ridică brusc de pe scaun, convinsă că se roşise toată la faţă. Se îndreptă spre aragaz. Era foarte conştientă de prezenţa lui Jake acolo. El părea să emane virilitate şi forţă prin toţi porii trupului. Şi senzualitate. Maggie nu mai trăise asemenea senzaţii de ani de zile. Turnându-şi o altă ceaşcă cu cafea, Maggie Sorrell se forţă să şi-l scoată pe Jake Cantrell din minte. Imediat. În definitiv, el era mult mai tânăr ca ea. O relaţie între ei era imposibilă, din mai multe puncte de vedere.

Din celălalt colţ al bucătăriei, Jake o privea fascinat. Maggie stătea pe jumătate întoarsă spre el, aşa că Jake o vedea oarecum din profil şi îl şoca frumuseţea ei neobişnuită. Era o femeie deosebit de puternică, şi totuşi cea mai feminină şi mai vulnerabilă pe care o întâlnise vreodată. Jake simţea

nevoia să o protejeze şi să aibă grijă de ea. Şi s-o iubească.

Era deja îndrăgostit. Avusese acest sentiment încă din prima seară când o cunoscuse. Voia să facă dragoste cu ea. Se gândise la asta de atâtea ori, încât începea să creadă că se petrecuse chiar în realitate. Bineînţeles însă că aşa ceva nu se întâmplase; era doar rodul închipuirii lui înfierbântate. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea chiar atunci. Simţea un teribil imbold să se ridice, să traverseze încăperea, să o ia în braţe şi s-o sărute cu pasiune. Voia să-i mărturisească tot ce simţea pentru ea, însă nu îndrăznea. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să rămână pe scaun, nemişcat.

Luă ceaşca de cafea şi descoperi cu neplăcere că mâna îi tremura uşor. Maggie avea un efect extraordinar asupra lui ori de câte ori se afla în apropiere. *O doresc cu toată fiinţa mea,* îşi zise el, *şi totuşi ştiu că nu pot să o am. Of, Doamne, nu ştiu ce să fac. Mai bine zis, ce să fac în privinţa asta.*

Maggie se răsuci pe călcâie. Luat prin surprindere, Jake încremeni, cu gura deschisă. Ea exclamă:

— Te simţi bine, Jake?

— Da. De ce?

— Eşti palid. Arăţi uşor schimbat.

— N-am nimic, mulţumesc.

— Mai vrei cafea?

El clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. O termin pe asta şi apoi cred că ar fi bine să plecăm.

Jake fu şi el surprins de naturaleţea cu care vorbise.

— Mă duc să îmi iau lucrurile, zise ea. Lipsesc doar o clipă. Te rog să mă scuzi.

Rămas singur, Jake se lăsă pe spătarul scaunului şi scoase un şuierat. Se întrebă cum va reuşi să lucreze alături de Maggie zi de zi. Brusc îl cuprinse panica. Pentru o fracţiune de secundă se gândi să refuze angajamentul oferit de ea, însă respinse imediat ideea. Dacă voia ca societatea lui să prospere, avea nevoie de orice contract posibil. Mai mult decât atât, însă, avea nevoie să fie în permanenţă lângă Maggie, oricât de chinuitor s-ar fi dovedit acest lucru.

În străfundul sufletului său, Jake Cantrell ştia că închipuirile lui pline de pasiune, legate de Maggie Sorrell, n-aveau să se transforme niciodată în realitate. Aparţineau unor lumi total diferite. Din ziua în

care se cunoscuseră, ea nu manifestase nici un fel de interes faţă de el, în afară de cel de a-i oferi şansa să pună mâna pe contractul de realizare a instalaţiei electrice la casa pe care Maggie o decora. Pentru Jake era clar că munca şi cunoştinţele lui o impresionaseră, însă asta era totul.

Jake conduse camioneta urmărind indicaţiile pe care i le dădea Maggie ca să ajungă la fermă.

Din cauză că se simţea atât de atras de ea, atât de subjugat, resimţind, ca atare, nevoia ca ea să aibă o părere bună în privinţa lui, Jake rămase tăcut. Pur şi simplu se temea să nu rostească vreo tâmpenie. Aşa se întâmplă că parcurseră tot drumul într-o tăcere desăvârşită.

În ce o privea pe ea, Maggie credea că Jake era timid şi retras din fire. Cu mai multe zile în urmă, ajunsese la concluzia că era un om cu necazuri, o fiinţă care suferea profund; ca atare, trebuia tratat cu gingăşie. Datorită propriilor experienţe dureroase, Maggie îl compătimea şi avea senzaţia că îl înţelege, chiar dacă nu-l cunoştea prea bine. După doi ani de luptă cu propria-i suferinţă, ea reuşise, în sfârşit, să-şi regăsească încrederea în sine; însă era perfect

conştientă că, din punct de vedere emoţional, vindecarea rănii avea să dureze mult mai mult. După ce o părăsise Mike şi i se destrămase căsnicia, mult timp nu mai avusese parte decât de un profund sentiment de durere.

Şi, astfel, începu să vorbească liniştit cu Jake, discutând pe marginea piesei de teatru la care aveau să colaboreze amândoi. Planurile lor de scenografie şi de iluminare reuşeau să-i capteze puţin atenţia. Ori de câte ori începea să vorbească despre tehnicile iluminatului, Jake devenea entuziast şi înflăcărat. Ea îl asculta cu atenţie, făcând ocazional câte o remarcă. În cea mai mare parte a timpului îl lăsa însă pe el să vorbească, constatând că pe măsură ce se deschidea faţă de ea, devenea din ce în ce mai stăpân pe sine. Expunându-şi cu înflăcărare ideile, Jake câştiga încredere în forţele proprii.

Trecură curând prin porţile albe şi cotiră pe aleea de acces către Havers Hill, ferma pe care Maggie trebuia s-o renoveze şi s-o decoreze. Jake parcă lângă un şopron mare, roşu, apoi se dădu jos din camionetă şi se duse la cealaltă portieră, ca s-o ajute pe Maggie să coboare. Ea acceptă imediat cele două

mâini întinse. Sărind, Maggie îşi pierdu echilibrul şi să agăţă de Jake. El o prinse şi o strânse la piept pentru câteva clipe. Se separară repede şi se priviră oarecum surprinşi. Maggie se întoarse şi îşi netezi hainele, ca să mascheze brusca stânjeneală de care fusese cuprinsă. Apoi îşi luă din camionetă geanta diplomat şi poşeta.

După ce ea se depărtă. Jake înghiţi nodul care i se pusese în gât, trânti portiera autovehiculului şi începu să privească în jur.

Domeniul era magnific. Dincolo de porţiunea cu alei se întindeau, cât vedeai cu ochii, pajişti de iarbă bine îngrijită. Dincolo de pajişti se vedeau câteva păşuni, în spatele cărora se înălţau munţii, ce înconjurau parţial proprietatea. În apropiere, un zid vechi de piatră străjuia o pajişte mai mică, unde se găsea un chioşc, la umbra unui străvechi arţar ce crescuse aplecat într-o parte, în timp ce zidul de piatră constituia un fundal perfect pentru un gard viu, tuns în stil englezesc.

Jake îşi duse palma streaşină la ochi. La mare depărtare se zărea o livadă de meri.

— Ce loc! exclamă el. E superb. Mi-ar place să locuiesc şi eu într-un astfel de loc, cândva.

— Sunt sigură că aşa se va întâmpla, replică Maggie, zâmbind. De obicei, dacă vrei ceva cu tot dinadinsul, obţii. Asta dacă tragi din greu, bineînţeles.

Făcând semn cu mâna înspre un grup de clădiri care se aflau în faţa lor, ea continuă:

— Acolo e casa administratorului. Clădirea mai înaltă din dreapta este ferma propriu-zisă. Hai, vreau să facem un tur împreună.

Maggie se îndreptă repede spre casă, continuând să vorbească:

— Am anunţat-o pe doamna Briggs, administratoarea, că o să venim, aşa că uşa de la intrare este descuiată.

În timp ce vorbea, Maggie privea peste umăr.

Jake o ajunse din urmă. Intrară împreună în casă.

Holul era întunecos, cu toate că luminile erau aprinse. Jake clipi, acomodându-şi privirea cu semiobscuritatea din interior.

— E foarte veche, rosti el, mişcându-se prin hol şi aruncându-şi privirile în cele câteva încăperi ale căror uşi se deschideau spre holul de intrare.

— Da, aşa e. A fost construită în 1740 sau 1750, îi răspunse Maggie. Era mobilată în stil american timpuriu. Majoritatea mobilierului a fost vândut între

timp. Clientul meu a vrut să păstreze doar piesele foarte valoroase.

— Gândeşte-te, Maggie, casa asta a fost construită înainte de revoluţia americană. Doamne, ce-ar mai putea povesti zidurile astea, dacă ar avea gură!

Maggie izbucni în râs.

— Ştiu ce vrei să spui. Adeseori m-am gândit şi eu la asta când am vizitat alte locuri, mai ales în Anglia şi în Franţa.

— Cine a fost proprietarul fermei? se interesă Jake, întorcându-se spre Maggie.

— O anume doamnă Stead. Casa a fost proprietatea familiei Stead timp de câteva sute de ani. Ultimul urmaş al familiei, această doamnă Stead, a murit cam cu doi ani în urmă, mai precis acum un an şi jumătate. Avea nouăzeci şi cinci de ani când a decedat. Proprietatea a fost moştenită de nepoata ei din Anglia, însă aceasta e femeie măritată, cu copii, care locuieşte la Londra, şi nu se gândeşte în nici un caz să înceapă o viaţă de partea asta a Atlanticului. Ca atare a scos la vânzare ferma şi tot ce se află în ea, acum doi ani. A crezut că va vinde imediat Havers Hill-ul, dată fiind splendoarea locului. Numai că preţul cerut se măsura în milioane, iar anii '80

s-au dus demult. Evident că n-a găsit nici un client. În cele din urmă, a scăzut ea singură preţul.

Jake o întrerupse:

— Mulţi oameni care vor să-şi vândă casele de vacanţă încep să-şi dea seama că s-a terminat cu preţurile anilor '80. În fine, cine a cumpărat-o până la urmă? Cine e clientul tău?

— Un cuplu. Soţ şi soţie. Anne şi Philip Lowden. Deţin o agenţie de publicitate pe Madison Avenue. În cursul săptămânii locuiesc în Manhattan şi îşi doreau un refugiu la ţară pentru weekend. Anne s-a îndrăgostit de acest loc, mai ales de terenuri. A ajuns la mine prin intermediul unui client din New Preston, zicându-mi că-i place stilul meu de lucru. „Nu-mi trebuie înfloriturile tipice noilor îmbogăţiţi", mi-a spus ea când ne-am cunoscut. Nici măcar nu s-a obosit să mai ia legătura cu alţi designeri, ci m-a angajat pe loc. Anne vrea să-i modernizez ferma şi casa de oaspeţi.

— Ferma are cu siguranţă nevoie de aşa ceva, remarcă Jake, după care se întoarse spre Maggie. Bun, de unde aş începe?

— Să mergem mai întâi în bucătărie. Ne putem lăsa lucrurile acolo şi, oricum, e singura încăpere care mai are nişte mobilă.

Maggie o luă înainte, de-a lungul unui coridor scurt, şi intră în bucătărie. Aceasta era o încăpere de dimensiuni medii, care dispunea de două cămări, două ferăstruici şi un tavan cu bârne. Pe geam se vedea o grădină de legume, un vechi puţ de piatră şi, spre dreapta, o grădină de flori.

— O încăpere rezonabilă, comentă Jake, inspectând bucătăria. Însă e prea întunecoasă. Nu beneficiază de lumină naturală, aşa că va trebui folosită din plin lumina artificială.

— Ştiu, murmură Maggie. Asta e problema cu întreaga casă, Jake. E atât de sumbră... Mie mi se pare chiar dezolantă. Eu sunt adepta spaţiilor largi, aerisite, şi a culorilor pastelate. Aş vrea să scap de senzaţia de tristeţe fără a fi nevoită să adaug prea multe ferestre. Vreau să păstrez aura istorică a clădirii. În definitiv, ăsta e unul din motivele pentru care a cumpărat-o clientul meu. Pentru farmecul rustic şi pentru aspectul antic.

— Înţeleg.

Jake cercetă din nou încăperea cu privirea. Se uită la tavan, apoi făcu de câteva ori ocolul camerei, cu o expresie meditativă pe chip.

Maggie îşi puse geanta diplomat şi poşeta pe masă, scoase un carneţel şi îşi notă ceva. Peste câteva clipe, Jake rosti:

— Nu cred că această cameră ridică prea multe probleme. Am putea folosi câteva lămpi de tavan în jurul vechilor felinare, plus nişte scafe de perete, ca să introducem o lumină artificială bună. Poate iei în considerare şi schimbarea uşii cu una cu geam de sticlă în partea superioară.

— Da, m-am gândit la asta — ar îmbunătăţi accesul luminii naturale.

— Ce zici de nişte cornişe de plafon care să mascheze lumina? Aveţi ceva împotrivă, tu sau clienţii tăi?

— Nu, pentru că acestea nu sunt deloc obstructive. Dar ţie îţi convine soluţia?

— Cred că da. Mai întâi trebuie să văd ce structură are tavanul. Însă nu cred că ar putea ridica probleme deosebite. Asta, bineînţeles, dacă voi primi contractul.

Maggie se uită la el şi se încruntă uşor.

— Jake, doar ştii că o să primeşti contractul.

— S-ar putea să nu-ţi convină estimările mele din pricina bugetului pe care îl ai la dispoziţie.

— Atunci o să facem noi cumva ca să se încadreze în buget, nu-i aşa, Jake?

El o privi lung şi rămase tăcut câteva secunde. După aceea rosti:

— Cred că da. Ai găsit vreun antreprenor până acum?

— Mă gândesc să-l angajez pe Ralph Sloane. El a mai lucrat pentru mine şi în ultimele zile i-am studiat câteva realizări de-a dreptul impresionante. Îmi place cum lucrează. Îmi place stilul lui. Îl cunoşti?

— Da, şi eu am mai lucrat cu el. E bun. Ai de gând să angajezi şi un arhitect? Sau nu intenţionezi să faci schimbări de structură?

— La ambele întrebări răspunsul e afirmativ. M-am întâlnit cu Mark Payne alaltăieri.

— E cel mai bun! i-o reteză, cu entuziasm Jake.

— Aşa mi-am zis şi eu. I-am studiat realizările şi mi se pare un expert în arhitectura în stil colonial. Ştiu că lui i-ar place să facă asta, iar pe mine m-au impresionat ideile lui.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi ea încheie:

— Cred că am să adun o echipă excelentă, nu?

El o privi şi dădu din cap, zâmbindu-i, apoi se îndreptă spre ieşirea din bucătărie.

— Mergem să vedem şi restul casei?

— Da. Hai să ne uităm mai întâi la camerele de la parter.

Trei ore mai târziu, ieşiră împreună din clădire, fiind orbiţi de lumina puternică a soarelui. Se întoarseră alene la camionetă.

Jake se sprijini de capotă şi spuse:

— E un contract de amploare, Maggie, mult mai mare decât am crezut eu iniţial. Trebuie refăcute instalaţiile electrice peste tot. E clar că nimeni nu s-a mai atins de locul ăsta de ani de zile. Mai sunt atâtea altele de făcut... şi la iluminatul exterior nici măcar nu ne-am gândit până acum.

— Ştiu, replică Maggie, privindu-l cu îngrijorare. Doar nu vrei s-o laşi baltă, nu?

— Nu. Vreau acest contract. Am nevoie de el. După cum ştii, încerc să-mi consolidez întreprinderea. Oricum, îmi plac provocările. Şi vreau să lucrez alături de tine, Maggie.

Se opri şi o privi drept în ochi. Luând brusc o decizie, rosti cu glas ferm:

— Hai să mergem. Te invit să luăm masa împreună. Ştiu un loc excelent unde putem mânca un hamburger sau o salată, ce preferi.

— Bună idee, răspunse ea. Mi-e o foame de lup.

Capitolul 7

Jake ciocăni în uşa bucătăriei lui Maggie. Neprimind nici un răspuns, o deschise şi intră. Maggie nu se zărea nicăieri, aşa că străbătu bucătăria, traversă micul hol din spate şi se îndreptă spre biroul ei. Se opri brusc şi rămase nemişcat, ascultând. În cele câteva săptămâni de când o cunoştea pe Maggie, n-o văzuse niciodată agitată şi nici n-o auzise ridicând vreodată tonul. Acum, însă, aproape ţipa, în timp ce vorbea la telefon în birou.

— A făcut-o intenţionat! exclamă ea. Orice ai spune, nu-mi poţi schimba convingerea. A făcut-o ca să mă rănească. Pur şi simplu nu mă vrea acolo, să sărbătoresc cu voi.

Se lăsă brusc tăcerea. Jake bănui că acum asculta spusele interlocutorului ei. Vrând să fie politicos, să

se asigure că ea e conştientă de prezenţa lui, Jake traversă holul, ciocăni în uşa întredeschisă, îşi vârî capul prin deschizătură şi ridică mâna în semn de salut. Maggie îi aruncă o privire total lipsită de orice expresie, încât el îşi dădu seama cât de concentrată era asupra discuţiei. Imediat, însă, ea dădu din cap, răspunzându-i la salut. Jake zâmbi şi plecă. Se îndreptă către mica încăpere de oaspeţi de vizavi. După ce lăsă mapa, pe care o ţinea sub braţ, pe măsuţa de cafea, se duse la fereastră şi se uită afară, înspre grădină, cufundat în gânduri.

Îi era clar că Maggie nu era numai furioasă, ci şi tristă, iar aceasta îl deranja. Simţea nevoia să o protejeze.

Jake se uită la ceas. Căzuseră de acord să se întâlnească în seara asta la ora şase. Ca de obicei, el ajunsese prea devreme. Avea sentimentul că o lua mereu înainte ori de câte ori aveau un rendez-vous. Pur şi simplu nu putea face altfel. Voia să fie mereu lângă ea. Ura clipa în care îşi încheiau şedinţa de lucru şi el trebuia să plece.

Se cunoşteau numai de cinci săptămâni, dar lui i se părea că trecuse o veşnicie. Descoperise că erau compatibili, că le plăceau aceleaşi lucruri. Ea

îndrăgea muzica la fel de mult ca şi el, şi era impresionată de cunoştinţele lui în domeniu. Lui îi plăcea să discute cu ea, pentru că Maggie era foarte bine informată; mânca ştirile pe pâine şi era, ca şi el, o mare admiratoare a canalului de televiziune CNN. Mai existau şi alte lucruri care îi plăceau la ea. Maggie avea un simţ al umorului sănătos, râdea mult şi era o fiinţă extrem de feminină. Cu toată abilitatea şi talentul ei, cu toată teoria şi independenţa de care dădea dovadă, nu era o femeie dură. Părea mai degrabă fragilă, astfel încât el simţea mereu nevoia să o protejeze.

Odată cu prima lui vizită la fermă, care avusese loc acum două săptămâni, Jake începuse să se simtă mai destins în prezenţa ei şi căpătase multă încredere în sine. De fapt, chiar din acea dimineaţă de vineri când o dusese la un hamburger în Kent, considerase că trecuse la cârma relaţiei dintre ei. În ultima vreme ea păruse să i se abandoneze, folosindu-l pe post de critic în privinţa modificărilor care trebuiau făcute la fermă. Cu două zile în urmă, Jake avusese puternica senzaţie că ea se bizuia pe cuvântul lui şi acest lucru îl încânta. Deveniseră buni prieteni; el şi-ar fi dorit mai mult.

În seara asta venise ca să discute în detaliu estimările financiare pentru instalaţiile electrice de la fermă. Cu o săptămână în urmă îi dăduse o cifră brută; după aceea fusese nevoit să-şi petreacă o mulţime de ore la fermă, studiind proprietatea în cele mai mici amănunte. Acum era nerăbdător să discute cu Maggie şi să primească aprobarea ei în privinţa cifrelor.

Din uşă, Maggie rosti:

— *Hello*, Jake.

El se răsuci pe călcâie şi se uită la ea. Maggie era albă ca varul la faţă. Văzând că rămâne în pragul uşii, cu un aer confuz pe chip, el se grăbi să traverseze camera.

— Ţi-e bine? o întrebă încet, oprindu-se în faţa ei, cu sprâncenele încruntate.

— Îmi revin într-o clipă, răspunse Maggie. Mă tem că m-am înfuriat...

Îşi curmă brusc vorba, muşcându-şi buza.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, mulţumesc.

Vocea ei tremura. Dintr-o dată ochii i se umplură de lacrimi şi Maggie se uită neajutorată la el.

— Ce s-a întâmplat, Maggie?

Nu suporta să vadă vreo expresie de durere pe chipul ei. Îngrijorat, făcu un pas către ea. La rândul ei, Maggie se apropie de el. Jake o trase la pieptul lui şi o strânse în braţe.

— Maggie, Maggie, ce e? Spune-mi, ce te-a supărat?

— Nu vreau să discut despre asta... Îmi revin într-o clipă, zău că-mi revin...

Însă ea continua să plângă pe umărul lui, agăţându-se cu putere de el. Jake o mângâie pe păr şi o sărută pe creştetul capului, murmurând încetişor:

— Sunt aici, o să am grijă de tine. Te rog, nu plânge. Sunt aici pentru tine.

Ea îşi ridică faţa către el. Privirile li se întâlniră. Jake o simţi tremurându-i în braţe şi o strânse mai tare. Buzele lui Maggie erau uşor întredeschise, ca şi cum l-ar fi aşteptat. Jake nu se mai putea stăpâni; se aplecă şi o sărută din plin pe gură. Ea îi răspunse, presându-şi trupul de al lui. Fiind cam de aceeaşi înălţime, corpurile lor li se potriveau perfect. *Ne* potrivim de minune, gândi Jake, cu inima bătându-i nebuneşte. După câteva clipe de sărutări pasionate, Maggie şi Jake se traseră înapoi şi se uitară unul la altul, rămaşi fără respiraţie.

Jake rosti scurt:

— Am vrut de mult să fac asta.

— Iar eu de-abia aşteptam să o faci, şopti Maggie.

Încurajat, continuând să o privească intens, Jake merse mai departe:

— Am dorit să fac dragoste cu tine din prima seară când ne-am cunoscut.

— Şi eu.

— Ah, Maggie, Maggie...

— Jake...

El o trase către canapea; se prăbuşiră amândoi pe ea. Jake se aplecă deasupra lui Maggie şi o privi drept în ochi. Apropiindu-se şi mai mult, îi acoperi pleoapele, nasul, faţa şi buzele cu o ploaie de sărutări, apoi îşi coborî gura în curbura gâtului, şi începu să-i desfacă nasturii de la bluză. Mâna i se strecură înăuntru şi îi cuprinse sânul; reuşi imediat să-l elibereze de încorsetarea sutienului.

Când gura lui găsi sfârcul, Maggie oftă adânc şi gemu. După aceea se abandonă complet senzaţiilor, uitând de durerea şi de suferinţa pe care le încercase doar cu puţin timp înainte. Maggie se gândise mereu la Jake şi se visase de atâtea ori făcând

dragoste cu el, încât acum nu-i venea să creadă că i se întâmpla în realitate. Gura lui era moale, dar insistentă; atingerea blândă, dar fermă. Când el se opri brusc, Maggie rămase nemişcată, întrebându-se de ce se oprise. Îşi dorea ca el să continue.

O clipă mai târziu, chipul lui se odihnea pe părul ei. Jake rosti în şoaptă:

— Te rog, Maggie, hai să mergem sus.

— Da, răspunse ea.

Jake se ridică şi o luă şi pe ea de pe canapea; urcară împreună, înlănţuiţi, treptele către etajul de deasupra. Maggie deschise uşa dormitorului, îl trase pe Jake înăuntru şi se duse în mijlocul încăperii. Jake închise uşa şi o urmă.

Afară lumina îşi schimba nuanţele. Cerul devenise auriu şi razele soarelui inundau încăperea.

Jake o apucă pe Maggie de umeri şi se uită fix la ea.

— Vreau să fii sigură că doreşti să o faci, Maggie.

— Sunt, Jake.

— Când se va întâmpla asta nu va mai exista cale de întoarcere. Pentru mine în nici un caz.

— Nici pentru mine.

Jake o trase în braţele lui.

Rămaseră înlănţuiţi timp îndelungat, sărutându-se, obişnuindu-se unul cu celălalt. Se trăgeau puţin înapoi, privindu-se, apoi se sărutau din nou, dorinţa lor crescând în intensitate.

Jake începu să o dezbrace. Rând pe rând, bluza, sutienul şi fusta căzură pe podea, la picioarele ei. Maggie păşi peste moviliţa de haine şi rămase ţintuită locului, uitându-se semnificativ la el. Pe chip i se citea clar totul: îl dorea. El îi susţinu privirea, înţelese dorinţa din ochii ei şi încuviinţă uşor din cap. Îşi scoase puloverul. Ea se apropie de el şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii, apoi i-o scoase. Jake se luptă puţin cu cizmele şi cu blugii, în vreme ce ea îşi scotea ciorapii fini. Rămaseră amândoi complet goi.

Se cuprinseră strâns în braţe. Jake îşi trecu palma peste umerii ei, apoi peste spate, ajungând la fese; ea îşi înfipse degetele în coama lui de păr negru.

În cele din urmă, el o purtă în braţe până la pat. O puse jos, se aplecă, o sărută, apoi spuse:

— Mă întorc într-o clipă.

Maggie rămase întinsă, aşteptându-l, cu inima bătându-i cu putere. Trecuseră ani de zile de când nu mai simţise aşa ceva, de când nu mai dorise un

bărbat într-un asemenea hal. Voia ca el să se grăbească şi să se întoarcă. Nu mai avea răbdare.

Bărbatul traversă iar încăperea, apropiindu-se de pat. Maggie îşi zise că el arăta superb. Jake rămase lângă pat, uitându-se la ea. Observă că ochii ei deveniseră de un albastru atât de închis, încât se apropia de violet, acel violet al panseluţelor. Erau plini de dorinţă. Jake simţi cum întreg trupul i se înfierbântă.

Cât de frumoasă era în nuditatea ei, în licărirea aurie a luminii! Jake constată că nu îşi dăduse seama ce trup frumos avea Maggie, văzând-o mereu îmbrăcată cu pulovere, haine groase şi fuste lungi şi ample. Era suplă, cu şolduri ample şi cu picioare lungi, lungi. Avea sâni perfecţi, uşor rotunjiţi, iar pielea îi era catifelată şi albă.

Văzându-l, Maggie se gândi că şi trupul unui bărbat poate fi frumos. Al lui era, cu siguranţă. Jake era înalt şi zvelt; avea pieptul puternic şi umeri musculoşi; şolduri înguste şi picioare lungi. Îţi făcea plăcere să-l priveşti. Maggie nu-şi mai putea desprinde ochii de la el.

În sfârşit, Jake i se alătură în pat.

O cuprinse în braţe şi o ţinu aproape, sărutându-i părul şi gâtul, mângâindu-i sânii magnifici. O sărută pe gură. Maggie îi răspunse cu ardoare. Sărutările

lor deveniră tot mai fierbinţi şi mai pasionate. Jake se propti într-un cot, o privi în ochi, şi îi desenă conturul buzelor cu degetul.

— Te doresc atât de mult, murmură el. Dar nu vreau să ne grăbim. Am chef să prelungesc acest moment, să-l savurez. (Îşi presă trupul de al ei.) Mă exciţi teribil, Maggie; dacă nu vom fi cu băgare de seamă, totul se va termina prea repede.

Ea zâmbi şi nu scoase o vorbă. El continuă încet:

— Îmi doresc asta de atâta timp...

— Şi eu am simţit la fel. (Maggie făcu o pauză şi îl privi cu atenţie.) Dar am crezut că nu te interesez.

— Şi eu am crezut la fel despre tine.

Maggie întinse mâna şi îi mângâie faţa cu vârfurile degetelor.

— Suntem doi proşti.

Îşi plimbă degetul pe buzele lui, găsindu-le extrem de senzuale.

El îi luă palma, îşi introduse degetul ei în gură şi începu să-l sugă, plimbându-şi limba în lungul lui. Maggie simţi un fior fierbinte cuprinzând-o şi încingându-i pântecele. El o excita; gestul lui era cumplit de erotic. Avu senzaţia că se umezeşte toată. După câteva clipe el se opri şi rosti cu voce îngroşată:

— Te iubesc, Maggie. Vreau să auzi asta acum. Nu în culmea plăcerii, când aş rosti-o oricum. Vreau să ştii că e adevărat, nu doar o declaraţie stârnită de erotism.

Uimită, ea se mulţumi să dea din cap. Înlănţuindu-i gâtul cu braţele, îi trase faţa în jos. Îl sărută cu înfocare. Limbile li se întâlniră. Maggie simţi că i se taie răsuflarea şi deveni mai excitată ca oricând. Dorinţa o inundă, ca un val uriaş.

Jake începu să-i sărute sânii cu pasiune, cuprinzându-i în ambele palme, mutându-şi gura de la un sfârc la celălalt, atingându-i cu buzele până când aceştia se ridicară excitaţi, în mijlocul aureolelor de culoarea prunei.

Alunecând mai departe, făcând-o să se înfioare, cumplit de excitat, Jake ajunse cu buzele urmate de palmele lui în dreptul pântecului, mângâindu-l şi netezindu-l până ce pătrunseră în jungla de păr dintre coapsele ei.

Jake îşi înălţă capul şi se uită la Maggie. Ea îşi ţinea ochii închişi.

— Maggie, rosti el încet.

— Da?

— Îţi place? Pot să te iubesc aşa?

— Ah, da.

Jake începu să facă dragoste cu gingăşie, vrând să-i lase maximum de plăcere. Atinse uşor miezul de carne al fiinţei ei, dar pe măsură ce degetele lui o simţeau, deveneau tot mai insistente. Exploră şi masă floarea feminităţii ei cu pricepere, făcându-i plăcere s-o atingă în acest fel extrem de intim şi simţind-o cum prinde viaţă sub mâinile lui.

Maggie stătea nemişcată, abia îndrăznind să respire. Îl dorea pe Jake cu disperare, trupul ei tânjea să se unească cu al lui. Simţea cum se deschide tot mai mult când buzele şi limba lui continuară explorarea în locul degetelor. Jake o înnebunea cu sărutările, iar limba lui era ca o săgeată înfigându-se drept în ţintă. Maggie începu să vibreze.

Brusc începu să se arcuiască în vreme ce o inundau valurile de plăcere. Întreg trupul i se cabră, adus la orgasm de buzele lui; Maggie începu să-i strige numele cu disperare. Atunci el îşi presă trupul pe al ei şi îi desfăcu larg picioarele. Era teribil de erectat, dar Maggie era gata să-l primească. Alunecă în ea, pătrunzând-o adânc.

Maggie gemea, răspunzându-i, potrivindu-şi mişcările cu mişcările lui, înălţându-se împreună cu el pe culmi nebănuite. Se arcuia tot mai tare pe măsură ce el o pătrundea tot mai adânc. Din nou fu învăluită

în valurile extazului. Jake ştia că fiinţele lor se contopiseră. Se simţea mai puternic şi dur în interiorul ei, plutind pe crestele celui de-al doilea orgasm, împreună cu ea. Aşa şi trebuia să fie. Aşa ar fi trebuit să fie întotdeauna, dar pentru el nu fusese niciodată aşa, până la ea.

Maggie se înălţă tot mai sus, în necunoscut, rostind la nesfârşit numele lui. El îşi dădu drumul, ajuns pe culmea valului, strigând:

— Ah, Maggie! Ah, iubito!

Culoarea cerului se schimbase din nou. Auriul lăsase locul nuanţelor de purpuriu, roşu şi violet. Era acea oră magică a asfinţitului, exact înaintea lăsării întunericului, când întreaga fire capătă o aură roz, de pace.

Jake stătea răsturnat peste Maggie, cu capul între sânii ei. Mâinile ei se sprijineau pe umerii lui. După un timp, ea începu să-l mângâie pe spate şi apoi pe păr.

— Nu vreau să mă mai mişc de aici niciodată, rosti el cu voce înfundată. Vreau să rămân aici pentru totdeauna.

Maggie nu-i răspunse. Se aplecă şi îi sărută creştetul capului, gândindu-se la cuvintele lui rostite înainte de actul pasional consumat. Îi spusese că o iubeşte, uluind-o cu această declaraţie. Îl credea. Jake era întotdeauna sincer şi nu se juca niciodată cu vorbele. Şi ea simţise că-l iubeşte, însă îşi înăbuşise sentimentele, convinsă că nu-l interesa. Cât de mult se înşelase. Numai că n-avea să iasă nimic bun din toată povestea asta; diferenţa de vârstă dintre ei era prea mare.

Fără a se putea reţine, Maggie spuse:

— Sunt cu mult mai bătrână decât tine, Jake.

— Îmi plac femeile mai bătrâne, râse el. Sunt mai interesante. (Chicoti din nou.) Oricum, tu nu-ţi arăţi vârsta.

— Ba da. Am aproape patruzeci şi patru de ani.

— Cifrele n-au nici o importanţă. Ţi-am spus, nu pari mai bătrână de treizeci şi doi, treizeci şi trei de ani. Dar cui îi pasă?

— Mie. Tu câţi ani ai?

— Câţi îmi dai? o tachină el.

— Treizeci, treizeci şi unu.

— Ai greşit. Încearcă din nou.

— Nu pot. Spune-mi, te rog.

— O să fac şaisprezece în iunie.

— Fii serios, Jake!

El izbucni în râs.

— Bine, bine. Până la doisprezece iunie am douăzeci şi opt. După aceea, voi face douăzeci şi nouă.

— Asta înseamnă că sunt cu cincisprezece ani...

— Cui îi pasă? exclamă el, retezându-i vorba.

Îşi schimbă poziţia. Se întinse lângă ea şi o luă în braţe. Începu s-o sărute, mai întâi cu calm, apoi tot mai pasionat. Curând ajunsese deasupra ei. Era complet erectat. Pătrunse iute în ea, fără preambul, şi o posedă cu mai multă violenţă ca înainte.

— Vai, Doamne, cât de mult te doresc, gemu el la urechea ei. N-am dorit niciodată o femeie aşa cum te doresc pe tine, Maggie. Te vreau toată. Vino, te rog, vino.

— Ah, Jake, ţipă ea. Şi eu te vreau, trebuie să ştii asta.

El o apucă de fese şi o apropie şi mai mult. Se mişcau amândoi în acelaşi ritm. Urcară în acelaşi timp pe culmile plăcerii.

După aceea rămaseră nemişcaţi, răsuflând greu. Când îşi recăpătă răsuflarea, Jake zise:

— Şi tu crezi că vârsta contează? *Asta* contează cu adevărat. *Asta*, acest schimb chimic dintre noi, Maggie. Nu se petrece prea des, cel puţin nu aşa, cu o asemenea intensitate. E un eveniment rar.

Văzând că ea tace, el continuă:

— Şi tu ştii asta, nu-i aşa?

— Da.

— Ceea ce ne leagă e ceva foarte puternic, care n-are nici o legătură cu vârsta.

Luară cina împreună în bucătărie. O masă simplă, pe care Maggie o pregătise în pripă: omletă, biscuiţi englezeşti şi cafea.

— Seamănă mai mult cu un mic dejun, rosti Maggie, zâmbindu-i. N-am prea avut timp să fac piaţa săptămâna asta.

— Nu-mi pasă. Muream de foame.

Jake îi răspunse la zâmbet şi adăugă:

— Poţi să-mi serveşti acelaşi lucru şi la micul dejun, te rog? Mă laşi să petrec noaptea aici, nu?

— Dacă vrei, replică ea, brusc intimidată.

— Vreau. (Se întinse şi îi apucă mâna, pe care începu să i-o mângâie. După aceea i-o ridică la buze

şi îi sărută degetele.) Ai mâini frumoase, Maggie. Degete atât de suple, atât de lungi. Şi tu eşti frumoasă. (Clătină din cap.) Vai, Doamne, ai un efect teribil asupra mea! Te-aş putea duce imediat la loc în pat şi să reiau totul de la capăt.

Începu să-i sărute vârfurile degetelor, încheieturile şi spaţiile dintre ele. Apoi îi întoarse mâna şi-i sărută podul palmei. După câteva secunde îşi înălţă privirea şi se uită la ea.

— Să nu te îndoieşti vreodată de asta, Maggie. E adevărat.

Ea îi susţinu privirea. Chipul lui era serios, iar ochii exprimau atâta dragoste, încât fu emoţionată. Şi fără să ştie de ce, simţi că se îneacă.

— Vai, Jake, reuşi ea să îngaime, având, pentru o fracţiune de secundă, sentimentul că are să izbucnească în plâns.

Sesizând asta şi vrând să evite criza, Jake se ridică şi spuse:

— Ce-ai zice de nişte cafea?

Maggie clătină din cap.

— Nu, mulţumesc.

Jake îşi umplu ceaşca, se întoarse la masă şi se aşeză în faţa lui Maggie. Se lăsă o scurtă tăcere între ei, pe care o sparse Jake, rostind cu voce scăzută:

— Mai devreme ai fost tare supărată.

— Aşa e, conveni ea.

Privindu-l cu candoare, continuă:

— Cred c-ar trebui să-ţi explic ceva.

— Dacă ţii neapărat. Nu vreau să fiu indiscret.

— Acum câteva săptămâni Samantha a făcut o referire la divorţul meu, aşa că ştii că am fost măritată o dată. Ştii asta, nu?

— Da, mi-am închipuit.

— Ce nu ştii e că am doi copii. Gemeni. Un băiat şi o fată. O să împlinească douăzeci şi unu de ani peste câteva săptămâni. Locuiesc în Chicago. Sunt amândoi studenţi la Northwestern. În fine, speram să fim cu toţii împreună de ziua lor, numai că tatăl lor îi duce într-un lung weekend în California. Fără mine. Când ai venit mai devreme astă-seară, vorbeam cu fiică-mea, Hannah, care îmi explica toate astea. Fireşte, m-am supărat rău că am fost exclusă.

— Nu te condamn. O asemenea faptă este damnabilă, nu?

Jake ridică din sprâncene, apoi se grăbi să adauge:

— Cel puţin mie aşa mi se pare.

— Sunt de acord. (Maggie clătină din cap.) Însă e dureros.

— La ce te referi?

Ea oftă.

— Tu n-ai fost niciodată căsătorit şi n-ai avut copii, Jake, aşa că ţi-ar fi greu să înţelegi explicaţiile. Oricum, prefer să nu mai discut despre asta. Am vrut doar să ştii că m-am supărat din motive personale şi nu profesionale.

El încuviinţă din cap şi schimbă subiectul.

Capitolul 8

Ţârâitul telefonului o scoase pe Maggie de sub duş. Înşfăcând un prosop mare, se înfăşură în el şi alergă în dormitor.

Apucă telefonul şi răspunse:

— Alo?

— Eu sunt.

— Bună, Jake! exclamă ea încântată, ca întotdeauna, să-i audă vocea. Ne întâlnim tot la ora zece, nu?

— Categoric, răspunse el iute. Problema e că vreau să te văd un pic mai devreme. E posibil?

— Bineînţeles, Jake. S-a întâmplat ceva?

După o scurtă ezitare, el rosti cu voce nesigură:

— Nu, nu chiar, Maggie. Voiam doar să discut cu tine o problemă, asta-i tot.

— Ce anume? Ai o voce stranie. Spune-mi acum, Jake, spune-mi la telefon.

— Prefer să vorbesc personal cu tine, Maggie. Zău că da.

Ceva din vocea lui o alarmă, însă ştia prea bine că el nu va ceda insistenţelor.

— Bine, cedă ea. La ce oră vrei să ne întâlnim?

— Nouă şi jumătate, dacă îţi convine.

— Perfect. Vrei să vii aici?

— Nu, ne vedem pe şantier.

— În regulă.

— Pe curând.

— Pa, Jake.

Maggie rămase cu receptorul în mână şi cu o expresie de nedumerire pe chip. Vocea, cuvintele şi tonul lui îi păruseră total ciudate. Jake fusese aproape brutal cu ea, fapt care nu-i stătea în caracter. Şi detectase o oarecare nervozitate, ceea ce o îndemna să se gândească la faptul că el voia să pună capăt relaţiei lor. Despre ce altceva putea fi vorba?

Se aşeză cu greutate pe pat, cuprinsă brusc de un tremur, chiar dacă afară era o încântătoare dimineaţă de mai, caldă şi însorită. Simţi un gol în stomac. Da, asta era. El voia să pună capăt relaţiei

lor. Oftând, se întinse pe perne şi închise ochii, gândindu-se la Jake Cantrell. Trecuse exact o săptămână de când făcuseră dragoste pe acest pat. Un act sexual plin de pasiune, excitant, înnebunitor. El se dovedise insaţiabil, flămând şi o dusese din nou la pat după ce mâncaseră omleta care le ţinuse loc de cină. Şi ea simţise acelaşi lucru, fusese copleşită de dorinţă.

Maggie avea impresia că făcuseră dragoste întruna de atunci, deşi lucrurile nu stăteau chiar aşa. Între timp reuşiseră să realizeze împreună multe la fermă — sau pe şantier, cum îi spunea el. Gândindu-se însă acum la timpul scurs, Maggie îşi dădu seama că el se comportase ciudat în ultimele două zile, fiind mai retras şi mai timid faţă de ea. Avusese exact aceeaşi atitudine ca în seara când se întâlniseră pentru prima oară, ca să discute piesa de teatru.

Deschizând ochii, Maggie se ridică hotărâtă de pe pat. Se întoarse în baie, îşi termină toaleta, după care reveni în dormitor ca să se îmbrace pentru ziua de lucru ce o aştepta. De vreme ce afară era cald şi însorit, alese o pereche de pantaloni subţiri de gabardină bleumarin, cu o haină uşoară, asortată, şi un

tricou alb de bumbac. După ce se îmbrăcă, coborî scara către birou şi îşi introduse toate documentele necesare în geanta diplomat.

Câteva minute mai târziu, exact înainte de ora nouă, ieşi din casă, ştiind că-i va trebui cel puţin o jumătate de oră ca să ajungă la ferma aflată în apropiere de Bull's Bridge Corner, în South Kent.

Când ajunse acolo, camioneta lui Jake era deja parcată lângă vechiul şopron roşu. Maggie trase jeep-ul lângă maşina lui Jake, opri, îşi luă geanta diplomat şi coborî. Intră în fermă şi se îndreptă înspre bucătărie, pregătindu-se pentru ce putea fi mai rău. Când o văzu, Jake se ridică în picioare şi schiţă un zâmbet, ca şi cum i-ar fi cerut scuze, însă nu făcu nici un pas în direcţia ei, aşa cum ar fi procedat în mod normal. Maggie avu impresia că el pare tras la faţă, cu nervii încordaţi. Ochii lui verzui, de obicei plini de viaţă şi vitalitate, erau acum posomorâţi şi temători.

— Bună, îl salută Maggie din pragul uşii.

El dădu din cap.

— Mulţumesc că ai venit devreme. Am vrut să vorbesc cu tine înainte de sosirea celorlalţi. Vino şi aşează-te aici la masă, Maggie. Am adus un termos cu ceai cu gheaţă. Vrei o porţie?

Ea înălţă din umeri, apoi se îndreptă vioaie către masă.

— De ce nu?

Se aşeză, îl aşteptă să toarne ceaiul, îi mulţumi şi spuse:

— De ce n-ai vrut să discuţi cu mine la telefon, Jake? Despre ce e vorba?

Jake îşi drese glasul de câteva ori şi începu să-i explice.

— M-am simţit îngrozitor săptămâna asta, Maggie, oribil chiar, încă de joia trecută, de când am făcut dragoste. (Îşi drese din nou glasul.) Eu... eu..., uite ce e, eu n-am fost corect cu tine. Nu că te-aş fi minţit, pentru că n-am făcut-o, dar ar fi trebuit să-ţi mărturisesc ceva. Cred că de atunci am conştiinţa încărcată. Pur şi simplu, n-am mai putut suporta, De asta am vrut să te văd în dimineaţa asta, să-ţi explic.

— Ce e, Jake? întrebă Maggie, perplexă. Ce încerci să-mi mărturiseşti?

— Miercurea trecută ai făcut o remarcă cum că eu n-aş înţelege de ce eşti supărată, pentru că eu n-am fost niciodată căsătorit şi n-am avut copii. Numai că eu am fost însurat, Maggie, şi ar fi trebuit

să-ţi mărturisesc asta atunci. Acest fapt mă tulbură foarte mult.

Maggie se lăsă pe spătarul scaunului, privindu-l intens cu ochii ei mari şi albaştrii.

— Eşti un bărbat însurat care-şi înşeală nevasta? Asta încerci să-mi spui?

Jake se făcu roşu la faţă şi exclamă cu vehemenţă:

— Nu! Nu sunt! M-am separat de ea de peste un an. Acum suntem în plin proces de divorţ. Locuiesc singur şi o văd foarte rar pe Amy. Sper să fiu din nou singur în curând. Numai că ar fi trebuit să-ţi spun toate astea înainte. Îmi pare rău, încheie el moale.

Maggie sesiză nefericirea din vocea lui, îi văzu expresia de durere de pe chip, şi atunci îl apucă de mână:

— E în regulă, Jake. Zău că e în regulă.

— Nu eşti furioasă pe mine?

Maggie clătină din cap şi îi zâmbi.

— Bineînţeles că nu. Oricum, nu mă înfurii eu aşa uşor. Trebuie să fie ceva important ca să mă pornesc, cum ar fi trădarea copiilor mei, de exemplu.

— Nu mi-ai explicat cum stă treaba asta. Nu sunt sigur că înţeleg ce se petrece.

Inspirând adânc, Maggie zise:

— Noi doi n-am avut până acum ocazia să stăm de vorbă ca lumea, Jake. Am fost doi prieteni implicaţi în lucru cu un grup de teatru, apoi am început să cooperăm profesional şi după aceea am devenit, pe neaşteptate, amanţi. Nu ştim prea multe unul despre celălalt. Am să încep să-ţi povestesc despre mine. Bine?

— Da. Vreau să ştiu totul despre tine, Maggie.

Ea chicoti.

— Nu sunt aşa de sigură că am să-ţi povestesc chiar totul. Cred că trebuie să rămân un pic învăluită în mister, nu eşti de aceeaşi părere?

Jake izbucni în râs şi încuviinţă din cap.

— Acum doi ani soţul meu m-a părăsit pentru o femeie mai tânără. Mike Sorrell e un avocat de succes în Chicago şi m-a abandonat pentru o avocată de douăzeci şi şapte de ani pe care a cunoscut-o cu ocazia unui proces. Ar fi trebuit să ştiu că se va întâmpla aşa ceva, căci lucrurile nu mergeau bine între noi de mai multă vreme. Ceea ce m-a rănit însă, cu adevărat, a fost trădarea copiilor mei. N-am fost niciodată capabilă să înţeleg de ce ei au luat partea lui Mike, când el a fost cel vinovat.

Maggie se uită lung şi meditativ la Jake, apoi adăugă încet:

— Poate doar fiindcă el e cel cu banii, bineînţeles.

— Mârşavii, zise Jake, după care, roşind uşor, murmură: — Scuze, n-ar fi trebuit să fac o astfel de remarcă.

— Nu-i nimic, Jake. Te înţeleg. Adeseori le-am spus şi eu aşa, în gând. Oricum, mi-am dorit ca ei să-şi aniverseze împlinirea a douăzeci şi unu de ani împreună cu mine şi pentru asta i-am scris lui Hannah cu câteva săptămâni în urmă. Neprimind nici un răspuns de la ea, i-am dat telefon. Când ai apărut tu, tocmai sfârşeam conversaţia cu ea. Cel mai supărător lucru este că ea şi fratele ei geamăn, Peter, o să-şi aniverseze ziua de naştere împreună cu tatăl lor. El îi duce într-un weekend la un hotel de primă clasă din Sonoma.

— Iar tu nu eşti invitată.

— Nu.

— Îmi pare rău, Maggie, zău că-mi pare rău pentru faptul că ei te rănesc într-un asemenea hal. Aş vrea să-ţi pot alunga supărarea asta cumva.

— Mulţumesc, Jake, rosti ea, mângâindu-l pe mână. Însă acum mi-e mai bine. Am reuşit să depăşesc momentul critic. În fine, mai mult sau mai puţin.

Maggie oftă şi continuă cu voce joasă:

—Într-un fel, cred că i-am pierdut definitiv. Ei nu prea mi-au mai arătat interes de când s-au întâmplat toate astea.

Forţându-se să râdă, ea adăugă:

— Cred că n-am fost o mamă prea bună.

— Cunoscându-te aşa cum te cunosc, pun pariu că ai fost o mamă pe cinste! exclamă Jake. Iar copiii în asemenea situaţii pot fi foarte trădători. Cred că ăsta e cel mai bun cuvânt. Ştiu că sora mea, Patty, trece prin ceva similar. S-a măritat acum doi ani. Soţul ei mai fusese însurat, iar copiii lui s-au comportat foarte urât în ultima vreme. Nu numai faţă de el, dar şi faţă de Patty. Iar ea n-a avut nimic de-a face cu divorţul părinţilor lor. Bill trăia singur de patru ani când l-a cunoscut ea. Lucrurile păreau a se desfăşura bine între Bill şi copiii lui, asta până când s-a căsătorit cu Patty. După aceea s-au dovedit rău voitori şi au adoptat o atitudine ostilă. (Jake clătină din cap.) Dumnezeu ştie de ce.

— Mi-ai spus că te-ai separat de soţia ta, Jake. Ai copii?

— Nu. Mare păcat. În fine, poate că n-ar trebui să-ţi spun asta acum, când suntem în plin divorţ. Mi-am dorit copii, însă Amy n-a vrut.

— Înţeleg, murmură Maggie, uitându-se la el cu o privire meditativă. Probabil că te-ai căsătorit foarte tânăr.

— De la nouăsprezece ani. Amândoi aveam nouăsprezece ani. Am fost prieteni de la doisprezece ani şi apoi un fel de iubiţi, în liceu.

— Şi eu m-am măritat de tânără, imediat după ce am terminat colegiul Bennington, când aveam douăzeci şi doi de ani. Am născut gemenii un an mai târziu.

— Şi în toţi aceşti ani ai locuit la Chicago?

— Da, ăsta e oraşul unde s-a născut Mike. Eu provin din New York, am crescut în Manhattan. Tu de unde eşti, Jake? Din Kent?

— Nu, din Hartford. Acolo m-am născut. După ce m-am căsătorit cu Amy, am locuit o vreme acolo, apoi ne-am mutat în New Milford. Când ne-am separat, anul trecut, eu am părăsit casa, de atunci ocupând un studio pe Bank Street. Mai precis, până când am găsit casa de pe autostrada 341.

— Şi Amy unde locuieşte acum?

— E tot în New Milford.

Jake luă o înghiţitură de ceai cu gheaţă şi continuă:

— Pe Samantha o cunoşti din New York? Adică, din copilărie?

— Nu, ne-am cunoscut la Bennington. Ne-am împrietenit imediat. Am devenit prietene foarte bune.

Gândindu-se la Samantha cu afecţiune, Maggie zâmbi:

— Nu ştiu ce aş fi făcut fără ea. În special în ultimii ani. Nu cred că aş fi reuşit să supravieţuiesc dacă nu era ea să mă susţină.

— Ba ai fi reuşit, o contrazise, autoritar, Jake. Eşti o supravieţuitoare înnăscută. Ăsta-i unul din lucrurile pe care le admir la tine, Maggie. Tăria ta de caracter şi hotărârea. Eşti o femeie aparte. N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine.

— Mulţumesc. Nici eu n-am mai întâlnit pe cineva ca tine, Jake.

El o privi. Ea îi susţinu privirea. Atunci Jake rosti:

— Deci, îţi pasă de mine?

— Sigur că da, răspunse ea.

— E totul limpede între noi?

Ea dădu din cap, zâmbind. Zâmbi şi el uşurat.

— N-aş fi suportat să te ştiu supărată pe mine.

Maggie izbucni brusc în râs, simţindu-se uşurată la rândul ei.

— Nici eu n-aş fi suportat.

— Pot să te văd diseară?

— Mi-ar face mare plăcere.

— Vrei să vii acasă la mine? Aş pregăti nişte macaroane şi o salată. Mi-ar plăcea să discut cu tine proiectul final în privinţa luminilor pentru *Crucificata*.

— E o idee bună! Şi eu aş vrea să-ţi arăt desenele mele pentru decoruri şi să le finalizez împreună cu tine. Nu prea ne-a mai rămas mult timp la dispoziţie, mai ales că eu şi Samantha o să plecăm.

— Ei! Când? se interesă el, părând surprins.

— Cam peste şase săptămâni. În iulie.

— Şi unde vă duceţi?

— În Scoţia. Iar pe drumul de întoarcere ne vom opri la Londra câteva zile. Călătoria asta e planificată de multă vreme. Motivul îl constituie, în parte, afacerile.

— O să-ţi duc dorul, rosti Jake.

Dar Jake nu ştiu cât de mult putea să îi simtă lipsa decât după plecarea ei.

Capitolul 9

Niciodată în viaţa lui, Jake nu simţise lipsa cuiva aşa cum simţea lipsa lui Maggie Sorrell. Era plecată de numai cinci zile, însă pentru el aceste cinci zile păreau a fi cinci luni. Trebuia să mai treacă încă zece zile până să se întoarcă în Kent, şi Jake ştia că o să se simtă tare nefericit până atunci. Se bucura enorm că exista o puternică relaţie profesională şi personală între ei şi că lucrau împreună la renovarea domeniului Havers Hill. Acest fapt îl făcea să se simtă apropiat de ea, mai ales când se ducea la vechea fermă. Avea senzaţia că Maggie era prezentă pretutindeni acolo. Din acelaşi motiv se dusese

de două ori şi la teatrul Little din Kent, ca să mai aranjeze luminile pentru piesă, şi plănuia să se mai ducă o dată acolo până la venirea ei.

Femeia care se ocupa de costume, Alice Ferrier, era prietenă atât cu Samantha, cât şi cu Maggie, şi lui Jake îi plăcea să stea la taclale cu ea şi cu ajutoarele de scenă care lucrau la decorurile lui Maggie. Îi dădea impresia că făcea parte din grupul lui Maggie; ca şi cum ar fi aparţinut unei familii mari. Lui Jake îi plăcea camaraderia. De asemenea, îl ajuta să mai estompeze singurătatea de care se simţea cuprins în absenţa lui Maggie.

Până să o cunoască pe Maggie, Jake fusese mulţumit de sine. Îşi văzuse de întreprindere, îşi rezolvase treburile personale, din când în când se mai văzuse cu câte un prieten şi încercase câteva legături sentimentale fără viitor. Niciodată însă nu se bazase pe cineva pentru vreun lucru. Acum avea sentimentul că Maggie îi era mai mult decât necesară şi acest fapt îl deranja. Nu-i plăcea să se simtă vulnerabil.

La debutul relaţiei lor, în noaptea în care se culcaseră împreună pentru prima dată, Jake îi spusese că o iubeşte. Aşa şi era. Însă Maggie nu-şi declarase

sentimentele. Nu că ar fi fost îngrijorat, însă i-ar fi plăcut s-o audă declarându-i că ţine la el, pentru că ştia că aşa stăteau lucrurile. Ţinea mult la el. Se dădea de gol din ce în ce mai mult.

Continuă să se gândească la Maggie în timp ce ieşea din bucătărie, traversând curtea şi îndreptându-se spre vechiul şopron roşu ce se afla în spatele casei. Jake transformase şopronul în studio şi atelier de lucru, şi voia acum să completeze planurile pe care şi le întocmise pentru iluminatul exterior al fermei Havers Hill. Şi-ar fi dorit ca Maggie să fi fost cu el la fermă astăzi; în sfârşit reuşise să găsească soluţii la unele probleme complicate de iluminare şi i-ar fi plăcut să i le explice şi ei. Mergând pe alee, Jake se opri şi se uită surprins la o pasăre cu un colorit neobişnuit, maro cu pieptul portocaliu, care tocmai zburase de pe o creangă a stejarului uriaş ce umbrea pajiştea. Văzând-o cum ţopăie pe iarbă, Jake se întrebă cărei specii îi putea aparţine. Nu mai văzuse până atunci o asemenea pasăre. Grădina şi terenurile care înconjurau casa erau pline de păsări şi animale sălbatice, aşa cum erau şi mlaştinile care se întindeau în depărtare. Gâştele canadiene şi raţele luaseră în deplină stăpânire mlaştinile.

Continuându-şi drumul către şopron, Jake se opri din nou când o veveriţă îi tăie calea şi dispăru în interiorul unui vechi zid de piatră; parcul era un adevărat rai pentru aceste mici creaturi amuzante. În aceeaşi clipă un gând îi trecu prin minte — că locul acesta era un fel de ţară a minunilor pentru un copil.

Ajungând la şopron, Jake se luptă puţin cu lacătul, care era cam înţepenit. Auzi telefonul sunând înăuntru, însă, până când reuşi să intre, ţârâitul încetă. Să fi sunat Maggie, din Scoţia? În sinea lui aşa spera; în fond, ea îi spusese că-l va suna săptămâna aceasta. Apăsă pe declanşatorul robotului.

— *Eu sunt, Jake*, auzi el vocea lui Amy. *Trebuie să vorbesc cu tine. E urgent. Te rog, sună-mă.*

Jake formă imediat numărul telefonului ei. Sună de mai multe ori, fără a răspunde nimeni. Aşa cum nu-i răspunsese nimeni nici ieri, cu toate că robotul lui înregistrase acelaşi mesaj cu o seară înainte. Era clar că ea voia să vorbească neapărat cu el, numai că, ori de câte ori o suna Jake, Amy nu-i răspundea.

Îndreptându-se către masa lungă care îi servea drept birou, Jake se hotărî să-i cumpere lui Amy un robot telefonic. Tot el trebuia să facă şi asta de vreme ce ea nu se deranjase să-şi cumpere unul, aşa cum îi sugerase el cu mai multe luni în urmă.

Oftă. Asta era povestea vieţii lui cu Amy. De când îşi amintea, încă de la vârsta de doisprezece ani, el fusese întotdeauna cel care avusese grijă de toate, inclusiv de ea. Amy era ca un copil. Nu reuşea să aducă la îndeplinire nici cea mai mică sarcină. În cele din urmă, acest fapt începuse să-l irite.

Lucrul cel mai ciudat era că voia să aibă grijă de Maggie, să o protejeze, chiar dacă ea n-avea nevoie de aşa ceva. Era o femeie competentă şi pe deplin capabilă să se îngrijească de sine. În ultimele câteva luni, Jake ajunsese să o cunoască bine. Era perfect conştient că Maggie era o fiinţă inteligentă şi practică, şi totuşi simţea nevoia s-o protejeze. Cu siguranţă că observase o anume vulnerabilitate la ea, o slăbiciune pe care o găsea de-a dreptul atrăgătoare.

Renunţând să se mai gândească la Amy şi la Maggie, Jake aprinse lampa de arhitect pe care o folosea la lucru, trase o planşetă de desenat înspre el şi începu să facă schiţe pentru sistemul de iluminat exterior al fermei Havers Hill.

Şopronul roşu în care lucra devenise un refugiu pentru el din momentul în care se mutase în noua locuinţă. Găsea că acel spaţiu mare şi deschis era favorabil pentru lucru, indiferent dacă era vorba de proiectarea unor efecte luminoase, de meşterirea la

lămpi şi la alte dispozitive electrice pe banc, sau de pictură pe şevaletul de sub marea fereastră situată în capătul îndepărtat al şopronului. Aceste trei zone erau perfect separate între ele. Jake nu băgase mult mobilier în şopron. Construcţia era austeră, cu pereţii interiori zugrăviţi în alb şi dispunea numai de lucrurile necesare muncii lui. Singurul obiect de lux era un CD player, astfel încât Jake putea asculta muzică oricând voia.

Jake se concentră asupra planurilor de iluminare a copacilor de la Havers Hill timp de o oră, după care încercă din nou numărul lui Amy. Nu-i răspunse nici acum nimeni, aşa că îşi îndreptă din nou atenţia asupra planurilor din faţa lui. Avusese întotdeauna capacitatea de a se desprinde de realitate, iar aceasta îi prinsese bine de multe ori.

La ora nouă încetă lucrul, stinse luminile, părăsi şopronul şi se întoarse în casă. Găsi o bere rece în frigider, îşi făcu un sandvici cu brânză şi roşii şi îşi luă masa de seară cu el în living. Acolo dădu drumul la televizor, se aşeză pe un scaun şi începu să mănânce şi să bea, neatent la cele ce se derulau pe ecran. Se gândea la Maggie. Îi era dor de ea, o dorea şi abia aştepta s-o revadă.

Când telefonul sună iarăşi, Jake sări în picioare, înşfăcă receptorul şi, sperând că era ea la celălalt capăt, rosti exaltat:

— Alo?

— Eu sunt, rosti Amy. De două zile încerc să dau de tine. De ce nu m-ai sunat şi tu, Jake?

— Am făcut-o, Amy, răspunse el, căutând să nu-şi trădeze nerăbdarea. Am ascultat mesajul tău când m-am întors de la lucru, aseară. Te-am sunat. Nici un răspuns. Am încercat la magazin de dimineaţă şi mi s-a comunicat că azi a fost ziua ta liberă. În seara asta am ratat la mustaţă apelul tău. Probabil că ai plecat imediat, deoarece nu mi-a răspuns nimeni când am format numărul tău, câteva minute mai târziu.

— M-am dus la film cu Mavis.

— Înţeleg. (Jake îşi drese glasul.) Ai spus că vrei să discuţi ceva urgent cu mine. Despre ce este vorba?

— E ceva important.

— Dă-i drumul, Amy. Eu te ascult, rosti el, aşezându-se pe braţul canapelei.

Văzând că ea tace, el continuă pe ton neutru:

— Hai, Amy, spune-mi despre ce-i vorba.

— Nu la telefon. Trebuie să discut cu tine între patru ochi. Nu poţi veni încoace?

— *Acum* ?

— Da, Jake.

— Nu pot, Amy! E prea târziu! E deja zece, iar mâine trebuie să mă scol foarte devreme. Dacă e ceva atât de important pentru tine, comunică-mi acum, la telefon.

— *Nu* ! Trebuie *să te văd.*

— Ei bine, eu n-am de gând să conduc până în New Milford la ora asta, aşa că las-o baltă!

— Te pot vedea mâine? E imperios necesar să ne întâlnim.

— Bine, fu el de acord, fără prea mare entuziasm.

— Mâine seară, Jake? Ţi-aş putea pregăti o cină.

— Nu, nu, nu e nevoie, replică el, apoi gândind cu repeziciune, improviză: — Mâine dimineaţă trebuie să ajung în New Milford ca să iau nişte echipamente. Îmi sunt necesare pentru lucrarea din South Kent. Ce ai zice dacă aş trece pe la magazin în timpul prânzului? Te invit la masă.

— Cred că aş fi vrut să poţi veni acum...

— Ne vedem mâine, rosti el cu hotărâre. Noapte bună, Amy.

— Pa, Jake, murmură ea şi închise.

Mai târziu, în timp ce se dezbrăca, Jake se întrebă dacă nu făcuse o greşeală convenind să se

întâlnească cu Amy. Fără îndoială că ea avea să reia tema divorţului şi să încerce să-l facă să se răzgândească. Întreg comportamentul ei demonstra asta; Jake nu primise încă nici o ştire de la avocatul ei. Nici măcar nu era sigur că îl mai vizitase. Era evident că trebuia să ia hăţurile în mâinile lui dacă voia să se vadă eliberat. Ca de obicei, Amy era incapabilă să se descurce.

Când se întâlniră a doua zi, Jake observă, în primul rând, că Amy făcuse un efort să-şi schimbe aspectul. Părul ei blond şi lălău era acum strâns într-o coadă legată cu o panglică albastră, iar pe faţă se dăduse cu un pic de fard.

Şi totuşi, privind-o peste masa din cafeneaua Wayfarers din New Milford, unde o adusese pentru prânz, Jake avu impresia că Amy părea obosită. Avea numai douăzeci şi opt de ani, însă părea mai bătrână şi cam trecută. De fapt, asta nu era o noutate; în ultimii ani ea devenise tot mai ştearsă. Amy se r erduse repede. Îl întrista cu adevărat şi nu putu să nu-i pară puţin rău pentru ea. Amy nu era o fiinţă rea, ci doar distrată, dezorientată şi izolată.

Sporovăiră o vreme despre tot felul de fleacuri, studiară meniurile, discutară cam ce ar vrea fiecare

să mănânce. În cele din urmă se hotărâră amândoi să ia câte o salată şi un ceai cu gheaţă. După ce chelneriţa le luă comanda, Amy rosti:

— Deci ce treabă ai tu în Kent?

— O fermă, explică el. O clădire foarte veche. E pitorească şi are împrejurimi superbe. E o provocare pentru mine, în special interioarele. Fac şi exterioarele, adică realizez iluminatul pentru terase şi piscină. E un contract mare şi sunt nerăbdător să-l duc la bun sfârşit.

Amy dădu din cap.

— Ştiu că faci treabă bună, de amănunt, şi că vei reuşi, Jake.

— Mulţumesc.

O privi scrutător şi întrebă:

— Despre ce vrei să vorbeşti cu mine, Amy?

— Stai, să aşteptăm până după masă.

— De ce? Mă suni de două zile, cerându-mi să mă întâlnesc cu tine, spunându-mi că este urgent, şi acum vrei să aştepţi.

Ea dădu din cap şi strânse din buze. Jake oftă.

— Cum vrei tu, Amy, însă să ştii că trebuie să mă întorc la lucru. În maximum două ore.

— Mama nu crede că ar trebui să divorţăm, izbucni ea, luând apoi repede o gură de apă şi uitându-se la el peste marginea paharului.

— Ştiu, replică Jake, îngustându-şi ochii. De asta ai vrut să mă vezi? Ca să discutăm despre divorţ? Iar te-a cicălit maică-ta pe tema asta?

Amy clătină din cap.

— Nu chiar.

Jake se aplecă peste masă şi o privi drept în ochi.

— Ascultă, Amy, îmi pare rău că n-a mers, zău că-mi pare rău. Numai că astfel de lucruri se întâmplă, ştii şi tu asta.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, se ivi chelneriţa, care le puse salatele pe masă, după care veni imediat cu ceaiurile. O vreme, mâncară în tăcere. Mai mult Jake gustă, căci Amy abia dacă se atinse de mâncare.

În cele din urmă, ea lăsă jos furculiţa şi se sprijini de spătarul scaunului. Jake se uită la ea, încruntându-se uşor. Brusc, femeia se făcuse palidă la faţă, mai palidă ca de obicei, şi părea că era gata să plângă.

— Ce e, Amy? Ce s-a întâmplat? întrebă el, lăsându-şi furculiţa pe farfurie.

Văzând că ea nu-i răspunde, ci îl priveşte ciudat, oarecum speriată, el insistă:

— Ce e, iubito?

— Mi-e rău, începu ea, după care se opri brusc.

Jake se încruntă şi mai mult.

— Nu pricep. Vrei să spui că ţi-e greaţă acum? Sau că ai o boală?

— Da. M-am dus la doctor, Jake. Nu m-am simţit bine în ultima vreme. Am cancer. Mi-a spus că am cancer la ovare.

— Oh, Doamne! Amy? Nu!... E sigur? (Jake se aplecă şi o apucă de mână, ţinând-o strâns.) Doctorul e sigur?

— Da, şopti ea.

Câteva clipe Jake rămase fără grai. O compătimea din suflet pe Amy. Se întrebă cum ar fi putut să o consoleze şi îşi dădu seama că nu putea. Chiar dacă ar fi găsit cuvintele potrivite, nu ar fi putut s-o liniştească. Era mai bine să le lase nerostite. Aşa că rămase acolo, ţinând-o de mână şi strângându-i-o încurajator din când în când, sperând ca astfel s-o facă să se simtă mai puţin singură.

Capitolul 10

Plouase mai devreme. Plimbându-se pe aleea din parcul hotelul Suniaws House, Maggie se opri o clipă şi îşi ridică ochii spre cer. Soarele îşi făcea din nou apariţia, pătrunzând prin stratul subţire de nori. Pe neaşteptate se formă un curcubeu deasupra copacilor, ca un arc perfect de roz, albastru, violet şi galben. Maggie zâmbi în sinea ei, luând curcubeul ca pe un semn bun. Mama ei fusese cea mai pozitivă fiinţă pe care o cunoscuse vreodată, o persoană care crezuse întotdeauna că la capătul curcubeului se află un munte de aur, şi că sturzii-ţi aduc fericirea.

Mama era o veşnică optimistă, gândi ea, continuând să zâmbească în sinea ei, revenindu-i în minte

amintirile cele mai dragi. *Îmi pare bine că am moştenit această trăsătură de la ea. Dacă n-ar fi fost aşa, nu cred că aş fi supravieţuit şocului produs de Mike Sorrell. M-ar fi internat în cămaşă de forţă, la ospiciu.*

Însă ea supravieţuise într-adevăr şi viaţa nu fusese niciodată mai plăcută ca acum. În definitiv, era o norocoasă, căci care oameni aveau parte de o a doua şansă în viaţă?

Când ajunse la capătul aleii, Maggie se întoarse şi porni înapoi către hotel. Ea şi Samantha rămâneau acolo în noaptea asta, în drumul lor către Londra. Folosindu-se de o maşină închiriată, coborâseră amândouă din Edinburgh şi Glasgow şi ajunseseră astăzi în Sunlaws la timp pentru a lua prânzul.

Domeniul se găsea în Kelso, în zona cunoscută sub numele de Borders[1], denumită astfel deoarece se afla aproape de graniţa dintre Scoţia şi Anglia, în inima comitatului Roxburghshire. Vechea şi graţioasa reşedinţă, care aparţinuse ducelui şi ducesei de Roxburghe, fusese transformată într-un încântător hotel de provincie.

Sunlaws era mobilat cu fast şi era plin de antichităţi şi tablouri de mare valoare, afişând confortul

[1] *Borders* (lb.engleză) = graniţe. (n.r.)

şi căldura primitoare care-i plăceau lui Maggie. Aerul şi aspectul general al hotelului erau aidoma celor pe care ea se chinuia să le creeze în cazul decoraţiunilor interioare comandate de clienţii ei. Peisajul din jurul hotelului era la fel de captivant, amintindu-i de înălţimile din nord-vestul Connecticut-ului. Chiar din clipa în care zărise acel peisaj, începuse să i se facă dor de casă.

Îşi dădu seama acum că abia aştepta să se întoarcă acasă la ea, în Kent. Şi la Jake. El era o prezenţă permanentă în gândurile ei; rareori se întâmpla să nu se gândească la el, să nu-şi dorească să fie alături de ea în această călătorie. Ar fi vrut ca el s-o fi însoţit când cumpărase antichităţile din Edinburgh şi Glasgow. Obiectele erau destinate decorării fermei şi erau toate opere de artă lucrate în lemn negru, unele dintre ele fiind sculptate manual. În orice caz, toate aveau o vârstă redutabilă. Aveau să se potrivească perfect în camerele din Havers Hill şi urmau să confere un aer deosebit casei, imprimându-i o notă de antichitate.

Maggie era bucuroasă că venise în Scoţia cu Samantha. Călătoria fusese încununată de succes pentru amândouă. Pe lângă mobilierul vechi achiziţionat, găsise şi alte lucruri interesante: lămpi

vechi, porţelanuri şi tot felul de accesorii unicat. Samantha investise bani într-o serie de materiale pe care intenţiona să le vândă în magazinul pe care avea să-l deschidă peste trei luni. Ţesăturile favorite ale lui Maggie erau lâna scoţiană, mohairul şi stofele ecosez, care le veneau de minune, atât ei cât şi Samanthei.

În general avuseseră succes pe toată linia. Ea se şi hotărâse să se întoarcă acolo anul viitor. Împreună cu Jake. El nu călătorise niciodată în străinătate şi îi destăinuise cu puţină vreme înainte că i-ar fi plăcut să viziteze Anglia într-o bună zi. Gândurile ei se opriră din nou asupra lui Jake. Îi ducea dorul şi îi lipsea căldura şi afecţiunea lui, umorul sec, pasiunea şi drăgălăşenia lui. O făcea să se simtă atât de dorită şi de iubită, aşa cum nu reuşise niciodată Mike Sorrell.

Îşi auzi numele şi înălţă privirea. Îşi duse palma streaşină la ochi, ca să n-o orbească lumina soarelui. O văzu pe Samantha venind pe alee către ea şi îi făcu semn cu mâna.

— Te-am căutat peste tot! exclamă Samantha, apucând-o de braţ pe Maggie şi intrând în ritm cu ea, continuând împreună drumul către hotel.

— Îmi place la nebunie perioada asta a zilei, când se lasă seara. E un moment magnific, răspunse ea.

Samantha încuviinţă din cap:

— Şi mie. Aşa i se spune şi în industria filmului: „ora magică". Se pare că operatorii cred că acum e cea mai bună lumină pentru filmare. (Samantha se înfioră.) Hai să intrăm înăuntru, s-a făcut răcoare. A început să sufle vântul şi cam miroase a ploaie.

— Şi mie mi-e un pic frig, recunoscu Maggie.

Grăbiră pasul. Când ajunseră la hotel, Samantha se uită la ceas.

— E aproape şapte, spuse ea. Hai să bem ceva în hol. Arde un foc straşnic acolo. O fi iulie, dar localnicii au dreptate când spun că nopţile scoţiene sunt foarte reci.

La scurt timp după aceea, cele două prietene erau instalate în holul confortabil. Încăperea era mobilată cu scaune şi canapele din piele, iar pe pereţi atârnau superbe picturi vechi. Pretutindeni se vedeau vaze cu flori, înmiresmând aerul cu parfumul lor. Singurele sunete care se auzeau erau ticăitul unui ceas undeva, în celălalt capăt al încăperii, şi trosnetul buştenilor care ardeau în uriaşul cămin de marmură. Camera era scăldată într-o lumină caldă şi plăcută provenind de la o serie de lampadare acoperite cu abajururi de mătase.

Samantha, privind în jurul ei, zise:

— E atât de intim şi plăcut aici, iar camera are un aer cu adevărat rustic, nu crezi?

— Aerul ăsta e greu de reprodus corect în altă parte, răspunse Maggie. Britanicii reuşesc atât de bine — probabil pentru că ăsta e modul lor tradiţional de viaţă.

Samantha schiţă un zâmbet şi luă o înghiţitură de vin alb. După aceea, se uită spre Maggie.

— Călătoria asta mi-a priit enorm. Ţie nu?

— Ba da.

Samantha o privi cu atenţie pe Maggie şi murmură:

— Dar ţi-a fost dor de Jake, nu-i aşa?

Maggie zâmbi.

— Un pic...

Izbucni în râs şi adăugă:

— De fapt, foarte mult. Cum de ai ghicit?

— Păreai distrată uneori şi cam... în fine, mai bine zis, cam aeriană.

Maggie nu răspunse. Îşi îndreptă privirea în altă parte şi şi-o opri asupra focului din şemineu, pe faţa sa aşternându-se o expresie calmă, meditativă. După câteva clipe, se uită la prietena ei şi spuse:

— Vreau să-ţi mărturisesc ceva.

Samantha dădu din cap:

— Poate ţi se va părea ciudat, dar şi eu am ceva să-ţi mărturisesc. Să te aud însă mai întâi pe tine.

Se lăsă o tăcere scurtă, apoi Maggie rosti:

— Sunt însărcinată, Sam.

— Doamne! Nu se poate! E imposibil! Nu în zilele noastre şi la vârsta ta! Să nu-mi spui că n-ai folosit nimic, pentru numele lui Dumnezeu!

— Sunt foarte gravidă. Săptămâna trecută nu mi-a venit ciclul, şi asta se întâmplă a doua oară consecutiv. A, şi chiar aşa e, nu am folosit prezervative.

Samantha se lăsă pe spătarul fotoliului şi căscă gura de uimire.

— Să ştii, Maggie, că circulă ceva ce se numeşte SIDA.

— Ştiu. Numai că... în fine, am încredere în Jake. Ştiu că el nu trăieşte în promiscuitate.

— Când te-ai culcat cu Jake, te-ai culcat cu toate femeile cu care a făcut el dragoste şi nu ştii nimic despre *ele*.

Maggie nu răspunse. Se lăsă şi ea pe spătarul fotoliului şi privi în gol. Într-un târziu reveni la poziţia iniţială şi murmură:

— Ai spus că şi tu ai ceva să-mi mărturiseşti. Despre ce e vorba?

Samantha ezită, îşi drese glasul, apoi se apropie de Maggie şi rosti încet:

— Cred că e mai bine să fii în cunoştinţă de cauză, deşi te-ar putea răni foarte rău. Jake e căsătorit, Mag. Am aflat exact înainte de plecarea noastră, dar n-am vrut să te pun atunci la curent, ca să nu te supăr. Oricum, mi-am zis că ar trebui să afli, acum că mergem înapoi acasă. Am aşteptat special până acum, ca să nu îţi stric excursia.

— Dar eu ştiam deja asta! Mi-a mărturisit-o chiar el, cu săptămâni de zile în urmă. De fapt, la câteva zile după ce am devenit amanţi. A fost foarte sincer cu mine, Sam. Mi-a spus că se separase de un an, timp în care a trăit singur, şi că se află în plin divorţ. Tu vrei să spui că mai are relaţii sexuale cu nevastă-sa?

Samantha clătină din cap.

— Nu, nu, în nici un caz.

— Cine te-a informat că Jake e căsătorit?

— O clientă, care mi-a adus un cadou de la un magazin cu produse pentru baie din New Milford. Când mi-a dat coşul cu tot felul de produse aromate pentru igiena corporală, clienta mi-a spus că loţiunile îi

fuseseră recomandate de către Amy Cantrell. Probabil că am reacţionat cumva la auzul acestui nume, fiindcă ea a găsit de cuviinţă să precizeze imediat că Amy e soţia lui Jake Cantrell, expertul în instalaţii electrice de iluminat. Însă dacă tu spui că sunt separaţi, atunci aşa trebuie să fie.

— Şi locuieşte singur, insistă Maggie. Am fost acasă la el de câteva ori.

— De ce nu m-ai pus şi pe mine la curent cu divorţul lui?

Maggie înălţă din umeri.

— N-am crezut că avea vreo importanţă pentru tine, Sam.

— Ce ai de gând să faci cu copilul, Maggie?

— O să-l las, bineînţeles.

Samantha o privi întrebător.

— Şi cum rămâne cu Jake? Cum crezi că va reacţiona? Sau ce crezi că va face?

— Sunt sigură că va fi încântat. Cel puţin aşa sper. În orice caz însă, opţiunea îmi aparţine mie şi numai mie. Iar eu cu siguranţă nu am de gând să avortez.

Maggie se aplecă înainte, cu chipul iluminat dintr-o dată de fericire şi speranţă, şi adăugă:

— Mai înainte, în vreme ce mă plimbam prin parc, mă gândeam că nu prea mulţi oameni au parte la o a doua şansă în viaţă. Eu am avut. Acest copil şi, bineînţeles, Jake sunt a doua mea şansă. Cred că sunt foarte norocoasă!

— Crezi că va vrea să se însoare cu tine?

— Nu ştiu..., nu ţin neapărat să legalizez relaţia noastră. Pot creşte şi întreţine singură un copil. Sunt foarte competentă în privinţa asta, Sam.

— Mie îmi spui? O ştiu prea bine, comentă Samantha cu oarecare regret.

— Poate că mă crezi nebună, se aventură Maggie. M-am trezit şi eu, la patruzeci şi patru de ani, să rămân însărcinată cu un bărbat mult mai tânăr, de douăzeci şi nouă de ani, care nici măcar nu a divorţat încă şi despre care nu ştiu dacă vrea să mă ia de soţie. (Începu să râdă şi îşi ridică palmele într-un gest de neajutorare.) Dar, oare, eu vreau să mă mărit cu el? întrebă Maggie, înălţând din sprâncene.

Samantha clătină din cap.

— Când vine vorba de a te descurca prin forţe proprii, nimeni nu te întrece, Maggie. Să nu uităm că ai trecut printr-o situaţie împuţită când bărbatul cu care ai fost căsătorită timp de douăzeci de ani

te-a abandonat. O astfel de situaţie ar fi distrus multe femei.

— Nu-mi strica ziua! Nu-mi aduce aminte de Mike Sorrell. Mai bine să revenim la Jake. Să ştii că el mă iubeşte.

— Ţi-a declarat-o el?

— Da.

— Tu îl iubeşti, Mag?

— Da. Foarte mult.

— Eşti foarte curajoasă, Maggie.

— Nu, Sam, sunt doar foarte norocoasă.

Samantha Matthews era bucuroasă că insistase ca ele să stea la hotelul „Brown's". Era la o aruncătură de băţ de Piccadilly, Bound Street şi de celelalte locuri importante, ce formau centrul cartierului West End. De acolo se putea merge pe jos la cumpărături şi taxiurile stăteau în permanenţă gata să plece în cursă.

Parcurgând acum, în grabă, Albermarle Street, ca să se întoarcă la hotel, Samantha se întrebă ce mai făcuse Maggie în această după-amiază. Prietena ei insistase ca Samantha să iasă singură în oraş şi se comportase de-a dreptul conspirativ. Curând avea să afle, însă; Maggie îi va povesti, până la urmă, ce şi cum.

Era o după-amiază fierbinte şi umedă. În aer se simţea gustul furtunii. Samantha se hotărî să-i ceară intendentului-şef să le comande o maşină cu şofer pentru seara care avea să urmeze. Se duceau la teatru amândouă şi apoi luau cina la „Ivy", aşa că asta le-ar mai fi lipsit: să umble pe jos, prin ploaie. Intrând în hoi, Samantha se duse direct la biroul intendentului. După ce comandă o maşină, luă ascensorul către apartamentul pe care îl împărţea cu Maggie. Acest apartament era cadoul ei pentru aniversarea zilei de naştere a lui Maggie.

— Dar mi-ai dăruit deja acea geantă fabuloasă! protestase Maggie când Samantha îi dezvăluise intenţiile ei în Scoţia.

Atunci Samantha abia dacă zâmbise şi refuzase să mai asculte. Maggie nu se întorsese încă. Samantha îşi lăsă geanta şi pachetele pe canapeaua din camera de zi şi se duse în dormitor. Acolo îşi scoase rochia, aruncă cu plăcere pantofii cu tocuri foarte înalte, îşi puse un halat de mătase şi se întinse pe pat. Era obosită de atâta alergătură şi voia să se destindă puţin înainte de a se îmbrăca pentru cină. După câteva clipe, gândurile i se opriră la Maggie. O iubea ca pe o soră şi nu se simţea mai apropiată de nimeni altcineva. Era, ca atare, firesc să-şi facă griji

în privinţa ei. Doar ea i-o prezentase pe Maggie lui Jake Cantrell şi se simţea responsabilă pentru situaţia actuală. Pe de altă parte, Maggie era o femeie de patruzeci şi patru de ani, inteligentă şi extrem de descurcăreaţă. Dacă nici ea nu ştia ce face, atunci puţini oameni din lume ar fi ştiut.

Samantha oftă. Nu se îndoia nici o clipă de capacitatea lui Maggie şi din multe puncte de vedere admira atitudinea ei faţă de viitorul copil. Cum rămânea însă cu Jake? Va fi oare de acord cu poziţia adoptată de Maggie? Şi dacă n-ar fi? S-ar descurca cu adevărat Maggie să crească singură copilul? Pentru aşa ceva era nevoie de curaj, calitate pe care ea o avea, categoric. *O să se descurce, orice* s-ar *întâmpla*, îşi zise Samantha. *Iar eu sunt aici ca s-o ajut.* Samantha zâmbi în sinea ei. În fond, motto-ul lor dintotdeauna fusese: „împreună, şi la bine şi la rău".

Telefonul de pe noptiera dintre cele două paturi începu să sune. Samantha apucă receptorul:

— Alo?

— Tu eşti, Samantha?

— Da. Cine e acolo? se interesă ea, nerecunoscând vocea de la ceilalt capăt al liniei.

— Aici e Mike Sorrell, Sam.

Samantha aproape scăpă receptorul din mână din pricina surprizei.

— Aha! exclamă ea, după care adăugă pe un ton înghețat:

— Ce pot face pentru tine, Mike?

— O caut pe Maggie.

— Nu e aici.

— Când o aștepți să apară, Sam?

— Habar n-am, replică Samantha rece ca un sloi de gheață, ignorând încercarea lui de a părea prietenos.

— Spune-i să mă sune, te rog.

— Unde?

— Stau la Connaught.

— Ești la Londra!

— Sunt aici cu afaceri.

— Cum ai aflat unde stăm?

— V-am dat de urmă prin asistenta ta din Connecticut. Am sunat la studioul tău când am văzut că la Maggie nu-mi răspunde decât robotul.

— Înțeleg. O să-i transmit mesajul.

— Mulțumesc, rosti el.

— La revedere, murmură Samantha și trânti receptorul în furcă.

Se uită urât la aparat. *Nenorocitule*, se gândi ea, după care apăsă cu furie pe tasta de pornire a telecomenzii televizorului. Aparatul era fixat pe BBC şi pe ştirile de seară. Samantha se uită la ecran fără a vedea nimic, întrebându-se ce dorea fostul soţ al lui Maggie de la prietena ei.

O jumătate de oră mai târziu, Maggie intră în apartament încărcată de pachete.

— Bună, Sam, salută ea, intrând direct în dormitor, unde îşi lăsă pachetele pe un scaun şi îşi aruncă pantofii din picioare. Tocmai a început să plouă. Poate că ar fi bine să facem rost de o maşină pentru diseară.

— Am aranjat deja, răspunse Samantha, aşezându-se pe pat. Stai jos, Maggie dragă. Şi pregăteşte-te sufleteşte.

Maggie o privi surprinsă pe prietena ei.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Încruntându-se, repetă:

— S-a petrecut ceva? O citesc pe chipul tău.

— Ghici cine e la Londra? Nu, nu vei ghici niciodată. Nici măcar nu încerca. Mike Sorrell. Tocmai te-a sunat acum o jumătate de oră. Vrea să-i dai telefon. Stă la Connaught.

— Doamne!

Maggie se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun şi se uită fix la Samantha, clătinând din cap.

— Cum ne-a găsit? De fapt, nu e un secret unde ne aflăm.

— Prin Angela. Văzând că nu dă de tine, a sunat la mine la birou.

Maggie îşi muşcă buza, căzând pe gânduri.

— Apare din neant şi vrea să vorbească cu mine. Mă întreb de ce.

— Asta mă întreb şi eu, Mag. O să-l suni?

— Nu ştiu. La ce bun? Nu poate fi vorba de ceva în legătură cu Peter sau Hannah, ţi-ar fi spus ţie dacă s-ar fi ivit vreun necaz sau vreo urgenţă.

— Aşa e. La telefon părea suficient de calm şi de controlat.

Maggie se gândi puţin, apoi se decise. Ridicându-se în picioare, se uită la Samantha şi zise:

— O să vorbesc cu el acum, ca să lămuresc porcăria asta.

Se îndreptă către camera de zi, cu o expresie de hotărâre nestrămutată pe chip. Samantha se ridică de pe pat şi o urmă. Maggie ridică receptorul de pe birou şi ceru operatoarei să îi dea legătura cu hotelul Connaught. Câteva secunde mai târziu vorbea cu Mike Sorrell.

— Aici e Maggie. Am auzit că vrei să vorbeşti cu mine.

— Bună, Maggie! Da, aşa e. Speram să ne vedem.

— Aha! De ce?

— Trebuie să discut ceva cu tine. Ce zici de seara asta? Credeam că ne putem vedea la un pahar. Sau la cină.

— Categoric nu.

— Nici măcar la un pahar?

— Nu. În seara asta sunt ocupată.

— Dar mâine? insistă el.

— De ce să nu discutăm acum, la telefon? În definitiv aşa procedăm de doi ani şi jumătate.

— Trebuie să te văd între patru ochi, Maggie.

— Gemenii sunt bine?

— Da, totul e în regulă. Ascultă, cred că avem de lămurit o afacere neterminată.

Surprinsă, Maggie nu răspunse imediat. În fine, se hotărî:

— La ora nouă, mâine dimineaţă. Aici, la hotel „Brown's". Ne vedem în hol.

— Bine! Excelent. Pa, iubito.

Maggie lăsă receptorul în furcă. Se răsuci pe călcâie, se sprijini de birou şi o privi pe Samantha:

— N-ai să crezi, dar şarpele ăsta a avut tupeul să-mi spună „iubito".

— Ceva e putred în Danemarca, ca să-l parafrazez pe Hamlet! exclamă, indignată, prietena sa. De vreme ce ai considerat că e bine să te întâlneşti cu el, sunt bucuroasă că ai decis să-l vezi aici. Eu sunt gata, în caz că ai nevoie de mine ca să-l omor pe nenorocit.

Maggie nu se putu opri să nu izbucnească în râs.

— Of, Sam, draga mea, zău că te iubesc. Indiferent ce s-ar întâmpla, tu mă faci să zâmbesc.

Cu un surâs maliţios, Samantha se ridică în picioare şi se duse la micul bar din încăpere.

— Hai să luăm o vodcă rece, cu cuburi de gheaţă, înainte de a ne pregăti pentru piesă.

— Păi toarnă-ţi tu o porţie. Eu vreau să iau ceva din dormitor.

Maggie se întoarse câteva clipe mai târziu, ţinând în mână un pachet mic.

— Ăsta e pentru tine, Sam. Ca să-ţi mulţumesc pentru toate astea — înconjură încăperea cu privirea. Dar mai ales pentru că ai fost şi eşti întotdeauna lângă mine.

Samantha luă pachetul, rupse hârtia de ambalaj şi deschise cutia de catifea roşie. Înăuntru se găsea o superbă pereche de cercei, din aur şi malahit.

— Vai, Maggie, ce frumos din partea ta! Sunt cerceii pe care i-am admirat în vitrina aceea din Burlington Arcade. Îţi mulţumesc mult, sunt nemaipomeniţi. Dar zău că nu trebuia să te deranjezi.

O îmbrăţişă pe Maggie şi adăugă:

— Prietenia ta e cel mai important lucru din lume pentru mine.

Maggie se dădu înapoi şi zâmbi cu afecţiune.

— „Împreună, la bine şi la rău".

În dimineaţa următoare, când se trezi, Maggie se întrebă o clipă de ce se simţea atât de încordată. Îşi aduse instantaneu aminte. Mike Sorrell venea la hotel să o vadă şi ea nu era deloc încântată de această întâlnire. Pur şi simplu n-avea ce să discute cu el şi n-avea chef să asculte vorbele lui. Din punctul ei de vedere, nu rămăsese nici o „afacere neterminată" între ei, aşa cum afirmase el. Relaţia lor se sfârşise şi fusese îngropată de multă vreme.

— Arăţi extraordinar! exclamă Samantha când Maggie se ivi în camera de zi, cu câteva minute înainte de ora nouă. Parcă ai fi un trandafir înflorit, Maggie. Arăţi atât de bine şi de fericită, încât o să-şi dea pumni în cap că te-a părăsit.

— Mă îndoiesc, rosti Maggie, zâmbind. Sunt convinsă că e foarte fericit alături de noua lui iubire.

Probabil că e în plin proces de zidire a unei familii noi-nouţe. În definitiv, nu asta îşi doresc aceste neveste profitoare, la mâna a doua? Copii mari şi o poliţă de asigurare pentru viitor?

Samantha râse.

— Cine ştie? Şi cui îi pasă? Ascultă, Mag, m-am gândit la situaţia dintre tine şi Jake şi să ştii că mă bucur cu adevărat. Simt eu că o să meargă bine.

Maggie se bătu cu palma pe pântec.

— Şi copilul?

— Cred că e foarte bine că vrei să-l laşi. Să ştii însă că eu am să-i fiu naşă.

— Păi, cine altcineva? (Maggie se privi în oglindă şi îşi îndreptă poala jachetei de gabardină albastră şi gulerul cămăşii de mătase albă.) Lasă-mă douăzeci de minute singură cu el şi apoi vino şi ia-mă de acolo.

— Aşa am să fac. Oricum întâlnirea noastră de la magazinul de antichităţi al lui Keith Skeel e aranjată pentru ora zece.

— Ne vom revedea în curând, murmură Maggie şi părăsi apartamentul.

Mike Sorrell o aştepta deja în hol. Se sculă, indecis dacă să o sărute sau să-i strângă mâna. Optă pentru ultima variantă şi îi întinse mâna lui Maggie. Aceasta

o strânse iute şi se aşeză în faţa lui. I se păru că bărbatul din faţa sa arată trist, obosit, şi sătul de viaţă. Faţa i se mai încreţise, părul îi mai încărunţise şi, în general părea epuizat. Arăta mult mai în vârstă decât cei patruzeci şi nouă de ani pe care îi avea. Prin faţa ochilor ei scăpără imaginea lui Jake, cu douăzeci de ani mai tânăr ca Mike. Clipi şi îşi îndreptă repede privirea în direcţia opusă, dorindu-şi din tot sufletul ca Mike să nu-i fi zărit strălucirea de fericire din ochi. Ar fi putut înţelege greşit acea scânteiere.

— Bem o cafea? spuse ea.

— Mulţumesc. Mi-ar prinde bine încă o ceaşcă.

El făcu semn chelnerului, apoi se întoarse către Maggie şi întrebă:

— Vrei să mănânci ceva?

Maggie clătină din cap. După ce dădu comanda, Mike se răsuci din nou spre ea, cu aceeaşi expresie de nesiguranţă pe chip.

Maggie profită de ocazie şi întrebă:

— De ce ai vrut să mă vezi?

Mike îşi drese nervos glasul.

— La sfârşitul săptămânii trecute, am trecut prin New York, în drum spre Londra. Am crezut că ne vom putea vedea acolo. Sunt sigur că Samantha ţi-a

povestit că am sunat la studioul ei, văzând că nu pot da de tine.

— Da, aşa e. Dar *de ce* ai vrut să mă vezi? M-ai părăsit fără nici un scrupul acum aproape trei ani şi de atunci nu prea te-ai interesat de soarta mea. De unde vine această schimbare neaşteptată de atitudine?

Văzând că el tace, Maggie adăugă:

— Eu nu cred că a rămas vreo afacere neîncheiată între noi, ci din contră, că relaţia noastră e definitiv îngropată. (Râse un pic fals.) M-ai făcut să înţeleg clar asta când m-ai abandonat pentru colega ta într-ale legii.

— Nu fi rea, Maggie, murmură el. Acum îmi dau seama că...

— Rea! i-o reteză ea. Nu sunt rea. Am lucruri mai bune de făcut decât să mă necăjesc sau să plâng după tine, Mike. Am o viaţă de trăit şi crede-mă că mi-o trăiesc din plin.

— Arăţi foarte bine, străluceşti, observă el privind-o gânditor.

Maggie îşi zise că el părea plin de regrete şi se întrebă o clipă ce se petrecea în noua lui viaţă. Însă cum nu-i păsa şi nu voia să afle, rosti:

— Uite ce e, Mike, în dimineaţa asta am o întâlnire cu un negustor de antichităţi, aşa că timpul meu e limitat. Care e afacerea aia neterminată de care mi-ai pomenit la telefon? Hai să trecem la subiect.

El inspiră adânc şi zise:

— *Noi*, Maggie. Relaţia noastră e o afacere neterminată. Am fost împreună atâta vreme, am dus o viaţă bună, avem copii...

Vocea i se stinse când deveni conştient de răceala cu care-l privea şi de expresia de dezgust de pe chipul ei.

Maggie rosti cu glas de gheaţă:

— Vrei să spui că ai făcut o greşeală? Asta e?

— Da, îmi recunosc acum păcatele. N-ar fi trebuit să te părăsesc niciodată, iubito. Ne era bine împreună. Cum am mai spus, am dus o viaţă excelentă.

— *Tu* ai dus, îl întrerupse Maggie. Dacă privesc înapoi, eu n-am avut parte de aşa ceva. Ai fost egoist, nu te-ai gândit niciodată la nevoile mele şi singura situaţie în care m-am simţit fericită a fost la firma de design, unde tu m-ai făcut să-mi las slujba. Pur şi simplu n-ai suportat ideea că interesele mele pot diferi de ale tale.

— Nu fi aşa, Maggie. Te rog.

Ea îi râse în față.

— Nenorocitule! M-ai lăsat baltă cu sânge rece, abia mi-ai vorbit timp de trei ani și acum vrei să fiu drăguță. Despre ce e vorba? Să nu-mi spui că te-a părăsit noua ta nevastă!?

Văzând că el se lasă pe spătarul scaunului privind-o cu ură, Maggie își dădu seama că nimerise drept la țintă.

— Măi, măi, măi, rosti ea, reprimându-și un zâmbet ironic. Probabil că a făcut-o pentru un bărbat mai tânăr. Corect?

Mike Sorrell roși, dar continuă să tacă.

— Ce ironii ne rezervă viața, comentă, sarcastic, Maggie.

— Presupun că așa e, îngăimă, în sfârșit, Mike. Da, Jennifer m-a părăsit. Cam cu șase luni în urmă, s-a încurcat cu un individ — un tip pe care, bineînțeles, nu îl cunosc. Oricum, a plecat cu el. Pentru totdeauna, la Los Angeles. Vrea să divorțeze de mine.

— Nu-ți face griji, Mike, te vei descurca cumva. Eu am reușit s-o fac.

— Oare nu mai putem încerca să fim împreună, Maggie? o imploră el. Hai să ne mai acordăm o șansă unul altuia. Copiii vor asta din tot sufletul. Iar eu am nevoie de tine.

— Nu zău? Ei bine, poate te va surprinde să afli că nu dau doi bani pe faptul că ai nevoie de mine. De asemenea, nu prea mă interesează ce cred Peter şi Hannah. S-au comportat oribil faţă de mine. Aşa că atitudinea mea e aceeaşi cu cea a lor vizavi de mine atunci când m-ai părăsit pentru o femeie mai tânără. Să nu uităm ce ai făcut.

— Nu fi atât de rea şi de crudă! exclamă Mike, privind-o fix. Eu îţi ofer şansa de a porni totul de la început, de a ne reface familia, şi tu te poţi de parcă ţi-aş cere să te sinucizi sau să comiţi o crimă!

— Cuvinte bine alese, absolut excelente! i-o întoarse Maggie. Întoarcerea la tine ar însemna curată sinucidere. Iar tu mi-ai ucis sufletul ani de zile, din clipa în care te-am cunoscut, Mike. Nu m-ai lăsat niciodată să fiu eu însămi, de capul meu.

— Doar nu vrei să sfârşeşti ca o bătrână singură, nu? întrebă el, oprindu-se când chelnerul îşi făcu apariţia cu cafeaua.

După plecarea acestuia, Maggie răspunse, pe ton rece:

— Eşti un idiot egoist. Ce naiba te face să crezi că sunt singură? De fapt, să ştii că am o relaţie extraordinară cu cineva.

— E serios? se încruntă, adoptând o expresie de furie.

— Oh, foarte serios. Aştept să mă mărit în curând.

— Cine e?

— Nu cred că e treaba ta. Suntem divorţaţi, îţi aduci aminte?

Maggie împinse scaunul, se ridică şi se îndepărtă de masă. Se opri o secundă şi şopti:

— Adio.

Străbătând holul, o zări pe Samantha. Îşi înălţă mâna şi zâmbi. Se simţea liberă şi fericită, cum nu se mai simţise în ultimii ani. Peste câteva zile avea să fie din nou cu Jake. Viitorul ei.

Capitolul 11

Jake trebuia să-şi amintească permanent că limita de viteză era de patruzeci şi cinci de mile pe oră[1] ca să reziste tentaţiei de a apăsa până la maximum pedala de acceleraţie. Se ducea la Maggie şi abia aştepta să ajungă acolo.

Îl sunase pe pager în clipa în care intrase în casa ei din Kent, venind de la aeroportul Kennedy. O întrebase dacă poate trece pe la ea şi Maggie fusese imediat de acord. I se păruse că era bucuroasă să-l audă, ba chiar emoţionată, şi asta îl mulţumise. Îi fusese dor de ea; se întreba acum dacă şi ei îi fusese dor de el.

[1] Aproximativ 80 km/h.(n.t.).

Zece minute mai târziu intra în curtea casei iubitei sale. N-apucă să taie contactul motorului, că Maggie se şi ivi în uşa bucătăriei şi porni în goană spre el, cu faţa numai zâmbet.

— Bună, iubito! strigă el, trântind portiera şi repezindu-se în fugă spre ea.

Se întâlniră în mijlocul curţii. Jake o prinse în braţe şi o roti prin aer. Când o lăsă pe pământ râdeau amândoi. Jake o depărtă puţin, se uită la ea şi zâmbi cu toată gura. Maggie îi răspunse la zâmbet şi exclamă:

— Mi-a fost atât de dor de tine, Jake! Nici nu-ţi pot spune cât!

— Ştiu. Şi mie mi-a fost dor de tine, răspunse el şi o trase din nou la pieptul lui, după care o sărută cu pasiune pe gură.

O acoperi cu sărutări: fruntea, ochii, faţa şi gâtul.

— Sunt fericit că te-ai întors acasă, Maggie.

— Şi eu sunt. Hai înăuntru, Jake. (Maggie îşi înclină capul într-o parte şi se uită ştrengăreşte la el.) Am ceva pentru tine.

— Da?

Jake o privi întrebător. Ea dădu din cap, îl luă de mână şi îl conduse în casă. Valizele erau încă în

bucătărie, împreună cu haina de ploaie şi o sacoşă; Maggie îşi strecură mâna în sacoşă şi scoase un pachet. Întorcându-se, i-l întinse lui Jake, simţindu-se brusc intimidată ca o şcolăriţă.

— Asta-i pentru tine, Jake. Din Scoţia.

Zâmbind puţin stânjenit, el luă cadoul şi se uită la Maggie.

— Ce e înăuntru? întrebă Jake în cele din urmă.

— Deschide-l şi ai să vezi, răspunse ea.

El se conformă şi scoase la iveală un pulover gros confecţionat din lână netoarsă, crem. Se uită la ea.

— E nemapomenit, Maggie. Chiar mă răsfeţi.

— Sper să ţi se potrivească. A trebuit să-ţi ghicesc măsura. Mare, nu?

El dădu din cap şi îl lipi de corp.

— Sunt sigur că-mi vine perfect. Mulţumesc, Maggie.

Lăsând puloverul jos pe un scaun, Jake făcu un pas înainte, o cuprinse în braţe şi o sărută pe obraz.

— Mulţumesc că te-ai gândit la mine cât ai fost plecată.

— M-am gândit tot timpul la tine, Jake.

Adoraţia ce se reflecta în ochii ei îi spuse tot ce voia şi avea nevoie să afle. Se aplecă şi o sărută pasionat pe gură. Maggie se agăţă strâns de el şi îi răspunse cu pasiune la sărut. Avea nevoie să simtă căldura şi dragostea lui.

Într-un târziu, Jake slăbi strânsoarea şi o privi în ochi.

— Mergem sus?

Maggie încuviinţă. Urcară împreună scara, ţinându-se de mână.

Lui Jake i se păru că niciodată nu mai făcuse dragoste atât de pasionat şi de frenetic. Abia ajunseră sus şi hainele le zburară cât colo. Se treziseră unul în braţele celuilalt, înfierbântaţi şi flămânzi de iubire. Chipurile lor erau încărcate de beatitudine.

Jake o penetră fără nici un preambul. Nici nu era nevoie de aşa ceva, întrucât Maggie era deja încălzită şi pregătită pentru el. Se contopiră unul cu celălalt, rostindu-şi reciproc numele şi urcară împreună pe culmile extazului.

Într-un târziu, când terminară, Jake se prăbuşi peste ea, secat de energie.

— Of, Doamne, Maggie, îngăimă el. N-a fost niciodată ca acum. Niciodată, nicăieri. Nici măcar cu tine.

Până acum. (Se propti într-un cot şi se uită la Maggie.) *Ăsta a fost un început.*

Ea zâmbi şi îl mângâie pe faţă.

— Jake...

— Da, iubito?

— Te iubesc, te iubesc atât de mult, mai mult decât am iubit vreodată pe cineva.

— Ah, Maggie, Maggie. (O înconjură cu braţele şi o ţinu strâns la pieptul lui.) De mult voiam să aud aceste cuvinte. Şi eu te iubesc. Însă asta o ştii ţi-am spus-o din prima noapte.

— Simţeam la fel ca tine, însă am vrut doar să fiu sigură. Adică, în privinţa sentimentelor mele.

— Şi acum eşti sigură?

— Categoric.

— Mă bucur.

Maggie se întinse lângă el, înlănţuindu-l cu braţele. Într-un târziu, ridicându-se, ea spuse:

— Jake, am o surpriză pentru tine.

— Mmm, murmură el leneş, fără să se mişte.

Maggie se luptă să se ridice. El continuă să o ţină strâns în braţe, nevrând să-i dea drumul. Femeia rosti încet:

— Lasă-mă să mă scol, Jake. *Am ceva să-ţi spun.*

— Păi, spune-mi.

— Aş prefera să mă uit la tine când o voi face.

— Aha.

Intrigat, el îi dădu drumul şi se ridică în capul oaselor. Maggie se aşeză în genunchi în faţa lui, apoi sări în picioare şi îl privi drept în ochi.

— Dă-i drumul, spune-mi, iubito, rosti el, uitându-se la ea plin de curiozitate.

Maggie zâmbi.

— Sunt însărcinată, Jake. Aştept un copil. Copilul nostru.

Pe chipul lui înflori un zâmbet plin de beatitudine şi ochii i se aprinseră.

— E minunat! Un copil. E nemapomenit, Maggie! Zău aşa!

— Deci eşti mulţumit? întrebă ea.

— Sigur că da. Dintotdeauna mi-am dorit un copil. Ţi-am mărturisit asta. Când ţi-ai dat seama? Când se va naşte? Mă întreb, e băiat sau fată?

Câteva zeci de secunde, Jake puse numai întrebări. Maggie răspunse la fiecare dintre ele, încântată de emoţia şi fericirea lui, şi uşurată de faptul că reacţionase astfel.

După câteva minute, făcură din nou dragoste.

— Ca să sărbătorim copilul, şopti Jake în urechea ei.

Ceva mai târziu adormiră, îmbrăţişaţi.

Primul se trezi Jake, cam cu o jumătate de oră după aceea. Se strecură afară din pat şi se duse în baie să facă un duş. Când se întoarse în dormitor, înfăşurat într-un prosop, Maggie tocmai îmbrăca o rochie largă de casă, din mătase. Auzindu-l, ea se răsuci pe călcâie; simţi, ca întotdeauna de când era cu Jake, impactul prezenţei lui. Aspectul lui plăcut, ochii verzi, plini de căldură, părul negru pieptănat spre spate după duş. Uneori o făcea să i se taie pur şi simplu răsuflarea.

— Te zgâieşti la mine, rosti el.

— Ştiu. Îmi cer scuze. Pur şi simplu îmi pare bine că te văd.

Preţ de o secundă, Maggie simţi tentaţia de a-i povesti despre noaptea în care se cunoscuseră la teatrul „Little" din Kent, când Samantha îl botezase Tom Cruise. Se abţinu cu greu ştiind că lui nu i-ar fi picat bine o astfel de mărturisire. Nu-i plăceau referirile la fizicul său, de-a dreptul extraordinar.

Maggie traversă încăperea cu mişcări graţioase.

— Am făcut piaţa venind de la aeroport. Avem friptură şi salată la cină. Cum ţi se pare?

— Perfect. Cobor şi eu într-un minut. Dacă deschizi o sticlă de Perrier, putem bea ceva afară, în vreme ce se face friptura la grătar.

— S-a făcut, spuse Maggie şi ieşi din încăpere.

Jake îşi puse cămaşa albă, blugii şi cizmele, apoi coborî. O găsi pe Maggie afară, pe terasa din spate, stând la masă, cu o sticlă de Perrier alături, pusă într-o frapieră cu gheaţă. Văzându-l, Maggie turnă băutura în două pahare.

— Noroc, îşi urară ei, ciocnind.

După ce luă o înghiţitură zdravănă, Jake se apucă să comenteze:

— Lucrurile merg ca unse la Havers Hill, Maggie, aşa cum ţi-am spus şi alaltăieri când ai sunat. Ştiu că Mark şi Ralph te-au ţinut în permanenţă la curent, însă abia aştept să vii mâine acolo. O să fii surprinsă, în cel mai plăcut mod.

Ea zâmbi.

— Ştiu. Cred că mâine va trebui să fac două drumuri acolo. Unul dimineaţa şi unul seara. Vreau să văd şi eu iluminarea exterioară după lăsarea

întunericului. Mi-ai spus că o parte din instalaţie e deja montată.

— Da, dar numai temporar. Ca s-o vezi tu. Am realizat totul de aşa manieră încât putem face uşor modificări dacă tu nu eşti de acord cu ce a ieşit. Oamenii mei n-au săpat încă şanţurile pentru cabluri. O s-o facem când vom avea aprobarea finală.

— Aş fi vrut să fi fost şi tu cu mine în Scoţia, Jake. Am găsit câteva antichităţi superbe.

Continuară o vreme discuţia despre Havers Hill, apoi se duseră în bucătărie. Maggie scoase salata verde din frigider şi o puse pe o tavă, împreună cu farfurii, cuţite, furculiţe şi şerveţele. Jake insistă să ia el tava, aşa că Maggie se conformă dorinţei lui şi duse numai farfuria cu fripturi.

— Am văzut licurici atât de rar, rosti Maggie, apucându-l pe Jake de braţ. Uite! Acolo! Luminiţele alea care dansează printre tufişuri.

— Ai dreptate! exclamă el. Nici eu n-am mai văzut licurici de multă vreme. Cam de la paisprezece ani. Ultima dată când i-am zărit, ne aflam, eu şi cu Amy, în vizită la mătuşa ei.

Jake se opri brusc, se lăsă pe spătarul scaunului şi luă o gură de cafea. Părea dintr-o dată încordat.

— De ce te-ai oprit? întrebă Maggie.

— Nu-i o poveste interesantă, mormăi el, ridicându-se în picioare.

Se plimbă în jurul terasei şi coborî pe peluza de iarbă care se întindea în faţa acesteia. Sesizând brusca lui schimbare de dispoziţie, dându-şi seama că ceva îl necăjea, Maggie se sculă şi se duse după el. Îl ajunse din urmă pe peluză, îl apucă de braţ şi îl întoarse cu faţa spre ea.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu? întrebă ea, neliniştită.

El o privi şi clătină din cap. De pe buze îi scăpă un oftat.

— N-am vrut să-ţi spun în seara aceasta. Nu în prima noapte după întoarcerea ta. Mi-am dorit să ne bucurăm doar că suntem împreună. Din păcate, cred că trebuie să te pun la curent... (Oftă din nou, apoi îşi aşeză palma pe umărul ei şi o privi drept în ochi.) Mă tem că am nişte veşti foarte proaste, Maggie.

Ea încercă să rămână calmă.

— Ce fel de veşti proaste?

— În legătură cu Amy.

— S-a împotmolit divorţul, nu-i aşa?

El clătină din cap.

— Nu, nu în felul în care bănuieşti tu. E adevărat însă că s-a împotmolit.

— Ai afirmat întotdeauna că ea evită să divorţeze şi nu pot spune că o învinuiesc pentru asta, murmură Maggie, simţindu-se obosită după actul de dragoste de mai devreme şi după minunata cină luată împreună.

— Nu e chiar aşa, începu Jake, după care se opri iarăşi.

Îşi drese glasul şi continuă cu voce joasă:

— Cât ai fost tu plecată, am aflat că Amy are cancer. Cancer la ovare.

— Oh nu, Jake, ce îngrozitor! Îmi pare atât de rău. Face vreun tratament?

— Chimioterapie. A început tratamentul de săptămâna asta. Poate că astfel va opri evoluţia bolii.

— Să sperăm, rosti Maggie.

Ea se îndepărtă însă imediat, ştiind ce avea să spună. Ştia, pentru că îl cunoştea pe el. Era un om cu mult bun simţ, sensibil şi plin de compasiune. Jake o prinse din urmă şi îi înconjură umerii cu braţul.

— Trebuie să o ajut cât pot de mult şi să fac tot ce pot pentru ea, Maggie. Mă înţelegi, nu-i aşa?

— Da. Bineînţeles.

— Nu pot să o presez cu divorţul acum.

— Înţeleg.

Maggie se opri, inspiră adânc şi continuă, încet:

— Te muţi înapoi în New Milford? O să locuieşti din nou cu Amy?

— Nu, categoric că nu! Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? izbucni el şi o întoarse pe Maggie cu faţa spre el. Te iubesc, Maggie. Nu vreau să te pierd. Pur şi simplu vreau să înţelegi că va trebui să fac tot ce pot pentru ea, mai ales din punct de vedere financiar. În fond, ea e înscrisă pe asigurarea mea de sănătate şi nu pot să-i iau acest drept tocmai acum. Dacă ar divorţa, ar pierde orice posibilitate de a beneficia. Are nevoie de mine acum. E ca un copil, a fost întotdeauna dependentă de mine. Imediat ce cancerul va fi oprit, o să discut cu ea ca să-şi reia întâlnirile cu avocatul.

Maggie strânse din buze şi dădu din cap. Se temea să vorbească. Nu voia să spună vreo prostie, şi nici nu voia să-l piardă pe Jake. Ochii i se umplură de lacrimi. În lumina slabă a serii, el zări lacrimile tremurând pe genele ei şi atunci o cuprinse în braţe şi îi apăsă capul pe umărul lui.

— Nu plânge. Ştiu la ce te gândeşti. Te gândeşti la copil.

— Da, şopti ea, cu gura înfundată în cămaşa lui, îmbibată deja de lacrimile ei.

— Te măriţi cu mine, Maggie? Când vom putea?

— Da, Jake. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Te vreau... şi vreau şi copilul nostru. Acum însă trebuie să fiu lângă Amy. Până ce ea se va face mai bine. Înţelegi?

Maggie încuviinţă din cap.

— Dacă n-ai fi fost omul care eşti, nu cred că te-aş iubi aşa cum te iubesc. O să te aştept, Jake. O să te aştept.

Capitolul 12

— Eu sunt, Amy, strigă Jake deschizând uşa apartamentului.

Aplecându-se, ridică sacoşele cu cumpărături pe care le lăsase pe podea şi intră în hol. Se îndreptă spre living şi se postă în cadrul uşii.

— Bună, dulceaţă, rosti el, zâmbind.

Amy şedea întinsă pe canapea în livingul slab iluminat şi se uita la televizor.

— Bună, Jake, rosti ea cu glas scăzut, schiţând un zâmbet vag.

— Vin imediat la tine, Amy. După ce o să duc toate astea în bucătărie.

Amy dădu din cap şi se lăsă pe spate, pe canapea. Era foarte fericită să-l vadă pe Jake, dar nu

părea a avea forţa de a-şi arăta această bucurie. Lui Jake i se păru că astăzi arăta excesiv de palidă şi mai slăbită decât de obicei, însă nu făcu nici o referire la sănătatea ei. Răsucindu-se pe călcâie, el se grăbi înspre bucătărie; după ce lăsă sacoşele pe masă, privi în jurul lui. În ultimele câteva săptămâni, Mary Ellis, soţia unuia dintre electricienii lui, menţinuse apartamentul curat. Femeia o făcea mai mult ca pe o favoare acordată lui Jake şi din prea-plinul inimii ei decât pentru bani, iar Jake era mulţumit de rezultate. Bucătăria nu era numai curată şi bine întreţinută, ci pur şi simplu strălucea.

De îndată ce scăpă de toate cumpărăturile, Jake se întoarse în living şi se aşeză în faţa lui Amy.

— Cum te simţi astăzi? întrebă el, cercetând cu atenţie chipul ei şi având impresia că era mai trasă la faţă ca oricând.

— Sunt obosită, Jake, un pic dărâmată, răspunse ea.

— Vrei să-ţi prepar ceva de mâncare înainte de a mă întoarce la lucru?

Ea clătină din cap.

— Nu-mi e foame. Nu prea mi-a fost foame zilele astea. Însă mănâncă tu ceva.

— Nu, mulţumesc. Nu pot rămâne prea mult. Trebuie să mă întorc la fermă cât de repede pot, pentru că facem nişte cablări speciale. Când trebuie să te duci din nou la spital?

— Mâine. O să mă ducă maică-mea.

— Doctorul ce spune? Eşti încă în fază staţionară?

— Cred că da. Asta nu înseamnă însă că n-am să mor, Jake. Nu prea mulţi oameni supravieţuiesc cancerului. Ştim cu toţii asta, murmură ea cu voce stinsă.

— Nu trebuie să priveşti astfel lucrurile, Amy, replică el cu blândeţe, însă cu fermitate. Şi trebuie să-ţi păstrezi energia. Cel mai rău lucru pe care-l poţi face e să nu mănânci. Ai nevoie de hrană, de o alimentaţie bună. De ce nu mă laşi să-ţi prepar ceva? Am făcut multe cumpărături la supermarket. Am cumpărat tot felul de lucruri, lucruri deosebite care ţi-au plăcut ţie întotdeauna.

— Nu mi-e foame, Jake, începu ea, după care se opri.

Amy inspiră adânc, deschise gura să mai rostească ceva, însă se opri din nou. Atunci ochii i se

umplură de lacrimi, care începură să se prelingă încet de-a lungul obrajilor. Jake se ridică imediat în picioare şi veni să se aşeze lângă ea pe canapea. O îmbrăţişă.

— Nu plânge, Amy. Am spus că am să am grijă de tine şi o voi face. O să fie bine, o să te însănătoşeşti. Asta este partea cea mai grea, să ştii, suferinţa datorată tratamentului. Ştiu că te slăbeşte, dar în cele din urmă îţi vei recăpăta puterea. Iar când o vei face, am să vă trimit pe tine şi pe mama ta în Florida, în vacanţa pe care ţi-am promis-o.

— Vii şi tu, nu-i aşa, Jake? întrebă Amy, privindu-l semnificativ.

— Ştii că nu pot. Trebuie să muncesc, trebuie să fiu sigur că nu apar probleme şi dificultăţi. Nu-mi pot permite să las să-mi scape acum ceva de sub control.

— Mi-aş fi dorit să fi putut merge şi tu.

— Ştiu. Ascultă-mă, Amy, ţie şi mamei tale o să vă facă bine o evadare. Amândouă v-aţi bucura de aşa ceva.

— Jake...

— Da, dragă?

— Nu vreau să mor. (Amy începu să plângă din nou, cu capul pe umărul lui.) Mi-e teamă. Cred că am să mor. Nu vreau. Mi-e frică, Jake.

— Ssst, ssst. Nu te tulbura singură în halul ăsta. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus mai devreme. E cel mai rău lucru pe care ţi-l poţi face, necăjindu-te astfel. Trebuie să rămâi calmă, să ai gânduri pozitive. Totul o să fie bine, Amy. Acum liniştește-te.

În cele din urmă, ea se opri din plâns. După ce îşi reveni, Jake se ridică şi se duse în bucătărie, unde puse la fiert un ibric cu ceai şi făcu o ceaşcă de cafea. Aduse ceaiul lui Amy pe o tavă şi rămase alături de ea, discutând pentru o vreme, vrând să-i aline grijile şi temerile şi sperând s-o ajute să iasă din impas.

Îndreptându-se către South Kent, Jake continua să se gândească la Amy. Făcea tot ce putea ca s-o ajute; însă ea era datoare, într-o oarecare măsură, să se autoîncurajeze. Doctorul ei îi spusese lui Jake că o atitudine pozitivă putea face minuni şi că mulţi oameni învinseseră cancerul datorită unei astfel de atitudini. Jake ştia prea bine cât era de negativistă Amy; îşi dorea să o facă să înţeleagă cât de important era ca ea să privească partea luminoasă a

lucrurilor, să-şi spună sieşi că se va vindeca şi să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să ajungă la acest scop. Numai că ea era mai negativistă ca oricând, apatică şi sumbră. Jake făcea totul, sprijinind-o nu numai financiar, ci şi ajutând-o la cumpărături şi venind, ori de câte ori putea, să stea cu ea ca să o încurajeze.

Când ajunse la ferma Havers Hill, Jake decise să aibă o discuţie cu mama lui Amy. Poate că ea ar fi fost în stare să o influenţeze mai mult decât el. După ce parcă maşina, Jake se îndreptă direct spre bucătărie, înainte de a se duce să vadă ce mai montaseră Kenny şi Larry, care lucrau la instalaţiile electrice exterioare.

Geanta diplomat a lui Maggie se odihnea pe podea, iar hârtiile ei erau împrăştiate pe vechea masă de bucătărie, însă, ca de obicei, Maggie nu se vedea nicăieri. Jake urcă în grabă scările şi o găsi în dormitorul principal, măsurând unul dintre pereţi.

Auzind paşii lui se întoarse şi faţa i se lumină de zâmbet.

— Bună dimineaţa! exclamă ea, venindu-i în întâmpinare.

Jake zâmbi larg. Dorea aşa de mult să o strângă în braţe, încât nu zări îngrijorarea din ochii ei. Maggie

ştia cât de obosit trebuia să fie el — firma, munca lui personală, boala lui Amy şi ea. Era uşor de închipuit cât de epuizat trebuia să se simtă.

— Cum te simţi, Maggie? o întrebă Jake, îmbrăţişând-o. Cum se simte copilul?

Ea zâmbi, lăsându-şi grijile deoparte.

— Suntem amândoi bine şi ne bucurăm că te vedem. Ai fost la Amy?

— Da. I-am dus nişte legume.

— Cum se simte, Jake? se interesă ea, încruntând puţin sprâncenele.

El clătină din cap.

— Nu prea bine. E doborâtă. Din cauza deprimării, bănuiesc.

— Cine o poate învinui? Ce îngrozitor pentru ea să fie atât de bolnavă! E aşa de tânără. E foarte trist şi descurajant.

— Mi-aş fi dorit doar ca ea să fi avut spiritul tău şi natura ta pozitivă, Maggie. Cred că asta ar fi ajutat-o mai mult ca orice.

Maggie dădu din cap şi se strecură din braţele lui.

— Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

Schimbă intenţionat subiectul, vrând să-l distragă, să-l înveselească, fiindcă Jake părea că se infestase cu lipsa de speranţă a lui Amy.

Luându-l de mână, îl conduse la parter, în sufragerie.

— Ieri a sosit masa de la negustorul de antichităţi din New York. La priveşte.

Vorbind, Maggie înlătură husa protectoare şi se retrase mai în spate, lăsând piesa de mobilier expusă privirilor.

— Ce lemn minunat! exclamă Jake. Şi lucrătura e veche, asta se vede limpede.

— Destul de veche. Secolul al nouăsprezecelea.

Jake privi în jurul lui.

— Camera asta începe să prindă contur, remarcă el şi se îndreptă spre un perete, pe care Maggie lipise mai multe bucăţi de covoare şi ţesături, fără a mai aminti de câteva tuşe de vopsea ca mostre.

— Roşu tomată? se miră el, înălţând semnificativ din sprâncene.

Maggie izbucni în râs.

— Ai dreptate. Roşu tomată, cu o umbră de ivoriu. Iar covoarele — în nuanţa fructului de avocado: astea sunt culorile posibile la care m-am gândit până acum.

Jake izbucni la rândul său în râs, spre uşurarea ei. Cel puţin reuşise să-i mai abată pentru câteva clipe gândurile de la boala lui Amy.

— Am observat ceva în ultima vreme, rosti Jake. Când vorbeşti despre culori, o faci numai referindu-te la mâncare.

— Aminteşte-ţi că sunt gravidă. Am tot felul de pofte.

— Nu trebuie să îmi aminteşti asta, n-aş putea uita nici o clipă. (Jake se aplecă şi o sărută pe obraz.) Mă duc afară să văd ce fac băieţii. Cum rămâne cu cina din seara asta? Te hrănesc eu.

— S-a făcut, răspunse ea, zâmbindu-i.

Capitolul 13

— Mă asculţi, Amy? întrebă mama ei uitându-se la fată cu colţul ochiului, fără a-şi muta privirea de la drum.

— Da, mamă. Spuneai că Jake crede că sunt prea negativistă în privinţa cancerului meu.

— Corect, murmură Jane Lang. El spune ca ţi-ar fi mai bine dacă ai ieşi mai mult, dacă ai face diverse lucruri când te simţi destul de bine şi nu te doare nimic. Te doare acum, Amy?

— Nu, mamă, nu mă doare. Habar n-am ce vrea el să spună prin a face diverse lucruri. Nu prea făceam multe când eram căsătoriţi. Întotdeauna el lucra, lucra, lucra. Parcă îl droga munca.

— Cum adică „eraţi" căsătoriţi? Tu eşti încă măritată cu el, Amy, să nu uităm asta. Dacă te-ai concentra mai mult asupra lui Jake, sunt sigură că tu şi el aţi putea fi din nou împreună. El te iubeşte, draga mea, şi eu ştiu că şi tu îl iubeşti; a fost o prostie să vă despărţiţi. El e atât de drăguţ, mi-a plăcut de când eraţi copii.

— Nu cred că Jake ar vrea să se întoarcă la mine, mamă.

— Dar uită-te la modul în care are grijă de tine acum, Amy. Te sprijină financiar, te ajută cu atât de multe lucruri, cum ar fi faptul că ţi-a făcut rost de femeia asta ca să-ţi facă menajul. Şi îţi face piaţa. Sunt convinsă că te iubeşte.

— Of, ştiu şi eu, poate că e doar drăguţ. Aşa e el.

— Cum anume, dragă?

— Drăguţ, mamă. Jake a fost întotdeauna amabil cu mine, încă din perioada liceului, răspunse Amy, părând uşor enervată.

— Niciodată nu mi-ai spus de ce anume v-aţi separat, tu şi Jake. De ce ai decis să accepţi divorţul? Care a fost motivul? întrebă doamna Lang.

— N-aş putea să-ţi spun adevărul cu exactitate pentru că nu-l ştiu nici eu, mamă. Cred că ne-am îndepărtat unul de celălalt, pe nesimţite...

Vocea lui Amy se stinse. Ea nu înţelegea de unde provenea tot dezastrul ăsta.

— Îl poţi câştiga înapoi! Asta îţi va da un scop. Trebuie să încerci din răsputeri, Amy, trebuie să te lupţi din tot sufletul. Tu şi cu Jake aţi fost întotdeauna potriviţi unul cu celălalt, e o ruşine să se risipească toate astea.

Doamna Lang oftă, apoi frână uşor datorită unei curbe cam periculoase.

— Cum e o ruşine şi faptul că n-ai copii. Nu ştiu de ce nu ţi-ai planificat niciodată o familie, Amy.

— Ce bine că n-am făcut-o! exclamă Amy, retezându-i maică-sii vorba. Uite că acum am să mor. Ce s-ar fi ales de copii? Practic ar fi fost orfani, cu mama lor moartă de cancer la douăzeci şi nouă de ani şi cu tatăl muncind zi şi noapte, niciodată acasă pentru ei.

— Nu vorbi aşa, Amy, mă supără foarte tare. Şi nu eşti pe moarte. Doctorul Stansfield mi-a spus că mergi spre bine.

— Zău?

— Categoric.

— Când, mamă?

— Azi după-amiază. În timp ce te îmbrăcai. Crede că progresezi extraordinar de bine.

— Eu nu am impresia asta, murmură Amy. Nu mă doare, însă mă simt epuizată. I-am povestit asta lui tanti Violet, aseară în bucătărie, când pregătea hamburgerii. Mi-a oferit o vodcă. spunându-mi că asta mă va face să mă simt mai bine.

— Femeia asta e incorigibilă uneori! exclamă doamna Lang.

— E sora ta, mamă.

— Şi ne deosebim ca de la cer la pământ.

— S-ar putea.

— Aşa este. În orice caz, dragă, o să facem excursia aia în Florida luna viitoare. O să-ţi placă foarte mult. Jake mi-a pomenit din nou de ea azi dimineaţă, când m-a sunat. Îţi aminteşti când tatăl tău ne-a dus în Florida? Aveai şase ani. Ţi-a plăcut atât de mult!...

— Poate o să ajung şi eu să-l văd pe Mickey Mouse înainte de a muri, îngăimă Amy.

— Gata, Amy, gata, rosti iritată maică-sa.

— Iartă-mă, mamă. Chiar sper să mă întâlnesc cu Mickey.

— Te vei întâlni, te vei întâlni, când o să ajungem la Disney World, promise doamna Lang, privind cu atenţie şoseaua.

Deşi era o noapte umedă, ploaia se oprise; ştiind că Amy era obosită şi vrând s-o ducă mai repede acasă, doamna Lang se angajă în depăşire, enervată de viteza de melc cu care se deplasa Toyota din faţa ei.

Nu văzuse vehiculul venind drept spre ea pe banda opusă a şoselei. Orbită de faruri, Jane Lang îşi luă o mână de pe volan ca să-şi umbrească ochii, pierzând astfel controlul asupra maşinii. Oricum, n-avea nici o şansă. Camionul izbi automobilul frontal.

Amy o auzi pe maică-sa ţipând şi mai auzi zgomot de sticlă spartă. Ceva o lovi cu duritate şi se simţi aruncată înainte şi apoi înapoi, ca o păpuşă dezarticulată.

— Mamă, mai apucă ea să strige înainte de a leşina.

Amy se trezi brusc şi inexplicabil în afara maşinii, plutind pe deasupra ei în aer, exact în faţa parbrizului. O văzu pe maică-sa în maşină, ţintuită la volan pe spătarul scaunului. Şi ea era acolo; şedea lângă maică-sa pe celălalt scaun. Cel puţin corpul ei era acolo. Amy îşi dădu seama că ea şi maică-sa zăceau amândouă inconştiente în maşină.

Sub ea — care plutea — începeau să se strângă oameni. Erau acolo şoferul camionului precum şi alţi şoferi, obligaţi să oprească din pricina accidentului. După aceea Amy auzi sunetul unor sirene şi văzu doi poliţişti pe motociclete ivindu-se la faţa locului.

Mor, îşi zise Amy. *Nu, de fapt, am murit. Sunt moartă deja şi mi-am părăsit corpul.* Vedea acel corp. Plutea deasupra ei însăşi, uitându-se în jos la carcasa goală. Amy se temea. Nu conta pentru ea că era moartă. De fapt se simţea extrem de fericită, eliberată de orice durere şi tristeţe, fără nici o grijă pe lume.

Pe neaşteptate, Amy se trezi aspirată ca de un furtun uriaş de aspirator. De fapt nu de un furtun, ci de un tunel foarte lung. Era trasă în sus de o forţă uriaşă. Nu era deloc supărată, cu toate că ştia că murise. La celălalt capăt al tunelului se întrevedea o luminiţă. Continuându-şi drumul, grăbindu-se către lumină, aceasta deveni tot mai mare şi mai puternică. Curând ieşi din tunel şi clipi din ochi ca să şi-i adapteze la lumină. Era magnific. Amy era înconjurată de lumină şi se scălda în căldura şi strălucirea ei. Lumina o învăluia, o făcea să se simtă cu inima uşoară şi fericită. Nu trăise niciodată o asemenea senzaţie în viaţa ei. Era o senzaţie de linişte, de pace, şi de dragoste neţărmuită, emanând din lumina ce îmbrăţişa totul. Şi plutea în lumină, lipsită de orice fel

de greutate; îşi lăsase în urmă trupul omenesc care o încorseta. Îşi dădu seama că intrase într-o altă lume, într-o altă dimensiune, iar ea se transformase în spirit pur.

Curând începu să conştientizeze prezenţa altor spirite, care pluteau, la rândul lor, în lumina strălucitoare. Toate îi trimiteau căldură şi dragoste fără a vorbi, intrând însă cumva în comunicare cu ea. Amy le răspunse cu aceleaşi sentimente, ştiind că acele spirite se bucurau.

Lumina se schimbă; strălucirea ei albă deveni o irizare de nuanţe ale curcubeului. Unul dintre spirite se apropie de ea şi i se alătură. Amy înţelese că acest spirit o ghida acum către o destinaţie anume. Fără a-i spune nimeni, ştiu că acest spirit era foarte bătrân, şi că se numea Marika. Marika o îndruma cu gingăşie şi dragoste.

Lumina deveni din ce în ce mai slabă, pierzându-şi din intensitate. Curând, ajunse în cel mai frumos ţinut pe care-l văzuse vreodată. Era un loc neprihănit, era perfecţiunea, era paradisul. Era un loc fără durere, plin de bunătate şi puritate. Amy plutea acum peste pajiştile înverzite, peste poieni pline cu flori, peste dealuri împădurite şi peste un imens lac albastru. De jur-împrejurul acestui peisaj

divin se vedeau munţi cu vârfurile albe de zăpadă. Totul era îmbăiat în razele aurii ale soarelui. Deasupra poienilor pluteau multe alte spirite. Amy ştia cumva că acestea erau suflete bătrâne, care se amestecau cu suflete mai tinere. Atunci, Amy îl văzu pe el. Pe tatăl ei. Vederea lui îi tăie răsuflarea. Ştia că era el. Chiar dacă era acum un spirit, esenţă pură, ca şi ea, Amy simţi acel fior de dragoste aparte pe care şi-l amintea din copilărie.

În acest moment, Amy zări spiritul mamei ei îndreptându-se către tatăl ei. Maică-sa avea o aură strălucitoare şi senină, nesemănând deloc cu trupul uman sfârtecat pe care îl zărise Amy ultima dată în spatele volanului maşinii distruse. Părinţii ei se uniră şi porniră spre ea. Îi vorbiră. Cu toate că nu se auzi nici un cuvânt, Amy înţelese totul. Îi spuneau cât de mult o iubesc. Îi mai spuneau că o aşteptau, dar că ea trebuia să se întoarcă pe pământ pentru o vreme. Nu e timpul, rostea maică-sa. *A fost timpul meu,* Amy, dar nu al tău. Nu încă. Iubirea lor o învăluia, iar Amy nu se temea de nimic, ba chiar era fericită.

Marika, spiritul ei îndrumător, îi spuse că trebuia să meargă mai departe. Curând ajunseră din nou în apropierea acelei lumini strălucitoare şi intrară într-o

peşteră de cristal, care scânteia şi radia o lumină orbitoare.

Amy îşi dădu imediat seama că se află în prezenţa a două femei, două spirite foarte bătrâne şi foarte înţelepte, care aveau să-i dăruiască ei o parte din înţelepciunea lor. Marika o anunţă că de acum avea să înţeleagă universul, semnificaţia tuturor lucrurilor. Peştera depăşea domeniul imaginabilului. Era formată în întregime din stânci cristaline şi uriaşe stalactite, care scânteiau în lumina albă, proiectând în afară sute de mii de prisme luminoase, colorate de la galben pal la roz şi albastru. Amy fu momentan orbită de claritatea luminii din peştera de cristal şi clipi din ochi de câteva ori. Imediat după aceea zări totul cu o limpezime pe care nu o mai cunoscuse înainte. Îşi văzu viaţa trecută, se văzu pe sine şi înţelese dintr-o dată de ce nu reuşise în viaţa ei dinainte. Totul se datora apatiei şi firii ei negativiste; înţelegea acum că pierduse multe şi dăduse cu piciorul darurilor deosebite cu care fusese înzestrată. Cele două spirite de femei îi explicară acest lucru şi atunci pe Amy o încercă o senzaţie de nespus regret.

Apoi îl zări pe Jake. Îl zări în momentul acela prin timp, ca şi *cum ar fi fost acolo, lângă ea; dar nu era.* Era într-o cameră undeva, împreună cu o femeie la care ţinea. O femeie pe care o iubea. Profund. Amy

recunoscu împlinirea şi căldura care îi lega. Instantaneu, Amy înţelese viaţa lui. Îl văzu pe Jake în trecut, în prezent şi în viitor. Îi revedea întreaga viaţa, ca pe un film.

Acum Marika îi spuse că trebuie să piece, să meargă mai departe, însă Amy nu vroia să meargă. Se zbătea. Voia să rămână aici, Se trezi împinsă de Marika afară din peşteră. Aceasta o îndemnă cu blândeţe să se întoarcă în tunel. Amy nu voia şi atunci începu să se lupte. Îşi dorea cu disperare să rămână aici, în acest paradis, unde nu exista decât pace, fericire şi iubire necondiţionată. Numai că Marika nu-i permitea. Spunea că Amy trebuie să se întoarcă. Se trezi coborând de-a lungul tunelului, deplasându-se prin întuneric şi lăsând în urmă acea lumină splendidă. Simţi un brânci şi ajunse din nou pe pământ, plutind iarăşi deasupra maşinii distruse şi a corpurilor inerte dinăuntru.

Amy zări şoferul camionului, precum şi pe ceilalţi şoferi învârtindu-se în jurul maşinii. În scurt timp, în imediata apropiere opri o ambulanţă. Tânăra femeie urmări cum e scoasă maică-sa din maşină, apoi cum e scos trupul ei şi întins pe o targă. Cu un salt brusc şi neplăcut, Amy reintră în carcasa trupului.

Într-un târziu deschise ochii. Apoi îi închise la loc. Se simţea atât de obosită, de epuizată. O durea cumplit capul, ca şi cum cineva ar fi izbit-o cu ciocanul în frunte. Căzu imediat într-o stare de inconştienţă.

Mătuşa lui Amy, Violet Parkinson, şi fiica acesteia, Mavis, vegheau în permanenţă la căpătâiul patului lui Amy, în salonul din spitalul din New Milford. Jake era obligat să vină şi să plece din cauză că avea de lucru şi avea de condus o întreprindere, însă era încontinuu preocupat de starea lui Amy.

Pe Jake îl mai îngrijorau şi rănile lui Amy. Avea multe tăieturi şi vânătăi şi starea de comă se prelungea, cu toate că medicii spuneau că nu suferise leziuni interne. Acum, în cea de-a treia seară după accident, Jake stătea lângă patul de spital şi o ţinea pe Amy de mână. Erau singuri. Le trimisese pe Mavis şi pe tanti Violet să-şi ia câte o cafea şi să mănânce ceva. Pentru o vreme gândurile lui hoinăreau aiurea. Îi stăruiau în minte câteva soluţii complicate pentru instalaţia electrică a fermei. După un timp gândurile i se opriră asupra lui Maggie. Atunci îşi înălţă privirea şi o privi uluit pe Amy, care tocmai deschidea ochii rostind:

— Mi-e sete.

Jake exclamă:

— Amy, draga mea! Slavă Domnului! Te-ai trezit!

— Am fost într-un alt loc, Jake. Vreau să-ţi povestesc despre asta.

El dădu din cap.

— Aşa s-ar spune, Amy. Inconştientă timp de trei zile. Ai spus că ţi-e sete? Mă duc să-ţi aduc nişte apă.

— Jake!

— Da, Amy?

— Mama mea a murit.

Jake căscă gura de uimire şi rămase fără grai.

— Să nu-mi spui că nu e moartă, ca să mă protejezi, căci eu ştiu adevărul.

Jake se apropie de ea şi o privi cu nedumerire.

— Lasă-mă să-ţi aduc apa şi să-l anunţ pe doctor că ţi-ai revenit, dragă.

— Şi eu am murit, Jake, însă m-am întors. De asta ştiu că mama mea e moartă. I-am văzut sufletul împreună cu sufletul tatălui meu.

Aşezându-se din nou pe scaun, el întrebă cu blândeţe:

— Unde, Amy?

— În paradis, Jake. E un loc atât de frumos. Plin de lumină. E un loc care ţi-ar place, căci tu ai fost întotdeauna fascinat de lumină.

Jake era incapabil să scoată vreo vorbă. Rămase acolo, ţinând-o pe Amy de mână, neştiind ce să spună din pricina uluirii. Amy oftă uşor.

— Mama mea e în siguranţă acolo. Şi acum e fericită. E cu tata. Ştii doar că îi era mereu dor de el.

— Da, răspunse el, buimăcit încă.

Se întrebă dacă vorbele ei nu reprezentau efectul medicamentelor. Cu siguranţă că doctorii îi injectaseră câteva substanţe, fără ca Jake să ştie ce anume. În orice caz, Amy era atât de calmă, de stăpânită, încât Jake nu mai ştia ce să creadă. O cunoştea pe Amy de foarte mult timp şi nu s-ar fi aşteptat niciodată ca ea să se comporte astfel la moartea maică-sii. Habar n-avea de ce Amy nu făcuse deja o criză de isterie, mai ales că ea şi maică-sa fuseseră întotdeauna apropiate. În definitiv, poate că era numai efectul sedativelor.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Amy întări încetişor:

— Să ştii, Jake, că am murit. Crede-mă.

El o privi fix, încruntându-se uşor. Amy oftă.

— Sunt obosită. Vreau să mă culc.

— Aduc imediat doctorul, Amy.

Jake îşi scoase mâna din mâinile ei şi se ridică în picioare, după care porni înspre uşă.

— O s-o trimit imediat pe soră cu niște apă.

— Mulțumesc, Jake.

El dădu din cap și părăsi încăperea.

— A fost o experiență bizară, Maggie, rosti Jake încet. Astă-seară, când Amy a ieșit, în sfârșit, din comă, mi-a spus că maică-sa a murit. Nu părea deloc isterizată, așa cum aș fi crezut eu, ci era calmă și stăpână pe sine.

Jake clătină din cap și luă o gură de bere.

— Mi-a mai spus și altceva straniu.

Ezită.

— Ce anume? întrebă Maggie.

— A spus că mama ei e acum împreună cu taică-său. Într-un alt loc. Într-un loc în care a fost și ea și pe care l-a numit „paradis". M-am gândit la vorbele ei pe tot parcursul drumului dinspre spital. Cum de știa Amy că maică-sa a murit în accident, Maggie? De când s-a întâmplat nenorocirea, a fost inconștientă, iar treaba asta mă năucește.

Maggie se lăsă pe spătarul scaunului și se uită lung la Jake, după care spuse:

— Poate că Amy știa că maică-sa a murit tocmai pentru că a zărit-o într-un alt loc, așa cum pretinde.

— Nu pricep, replică el, privind-o ciudat.

— E posibil ca Amy să fi trecut printr-o NDE.

— Ce e o NDE[1]? se interesă Jake, ridicând din sprâncene.

— Este o experienţă în apropierea morţii. S-a scris mult despre aceste experienţe în ultimii zece ani. Doctoriţa Elisabeth Kubler-Ross, sociolog, care practica la Chicago, a scris un articol despre ultimele faze ale bolilor incurabile în timpul stagiaturii ei de la spitalul Billings al Universităţii din Chicago. Acest articol a devenit baza cărţii ei *On Death and Dying*[2], pe care o găsesc fascinantă. După aceea a mai scris şi alte cărţi, din care rezultă că e o adeptă fervent㠠a fenomenului NDE. Mulţi oameni sunt acum adepţi ai acestei teorii, Jake. Ca şi mulţi doctori, de altfel. Prima analiză a fenomenului a fost efectuată de doctorul Raymond Moody. Un alt expert este doctorul Melvin Morse, care a scris şi el câteva cărţi pe această temă.

— Deci tu susţii că Amy mi-a spus adevărul?

— Foarte posibil... de fapt, foarte probabil.

— Cum explici acest NDE, Maggie?

— Nu ştiu, nu cred că pot pentru că nu cunosc prea multe în acest domeniu, Jake, murmură Maggie.

---

[1] *NDE*: Near Death Experience (lb. engleză) — experienţă a conştiinţei în timpul unei stări de comă.(n.r.)

[2] *On Death and Dying* (lb. engleză) — Despre Moarte şi a muri. (n.t.)

Aşa cum ţi-am spus există câteva cărţi bune pe tema asta. Poate că ar trebui să citeşti şi tu una.

Aplecându-se uşor înainte, ţintuindu-l cu privirea, Maggie continuă:

— Amy ţi-a descris locul ăsta în care s-a dus?

— Nu. A spus doar că era foarte frumos.

— A făcut vreo menţiune despre lumină?

— Da. De unde ştii?

— Pentru că în astfel de experienţe apare întotdeauna o lumină foarte strălucitoare. Oamenii simt că sunt învăluiţi în lumină. Unii ajung chiar să creadă că sunt transformaţi de ea.

— Amy a spus că era un loc care mi-ar fi plăcut tocmai pentru că era plin de lumină.

— Altceva?

— Nu, nu cred.

— Şi când exact ţi-a povestit toate astea?

— În momentul în care s-a trezit — imediat ce a ieşit din comă.

— Atunci e posibil să fi trecut printr-o experienţă reală. E limpede că n-a avut timp suficient să inventeze o astfel de poveste. În orice caz, inconştienţa profundă sau coma se presupune că şterg totul din memorie, sublinie Maggie.

— Bine, să spunem deci că Amy a avut o NDE. Ce înseamnă asta cu exactitate? Pentru ea?

— E o experienţă pe care nu o va uita şi o va păstra în sufletul ei tot restul vieţii. Ca şi în cazul tuturor celor care au trecut prin aşa ceva, Amy va căuta înţelesuri deosebite în spatele întâmplării. O NDE schimbă oamenii. Acea întâlnire cu moartea şi privirea asupra vieţii de apoi, constituie un impact puternic.

— Pare că ştii multe despre astfel de experienţe, Maggie, murmură Jake.

— În fine, eu n-am trecut prin aşa ceva, însă am vorbit cu oameni care au experimentat-o. Când locuiam în Chicago am făcut multă muncă de caritate. Mai bine de patru ani am lucrat, câteva după-amieze în fiecare săptămână, la un spital de boli incurabile. Atunci am auzit pentru prima dată de NDE. Oamenii îmi relatau experienţele lor şi adevărul e că se simţeau mult mai liniştiţi după ce treceau prin aşa ceva.

— Deci tu crezi că există un asemenea lucru?

— Bănuiesc că da, Jake. Oricum, nu spun că nu cred. N-am aroganţa asta. Trebuie să fii tâmpit să tratezi astfel de lucruri ca pe nişte fleacuri. Cum poate cineva anula fenomenul NDE *a priori* ? Sau viaţa după moarte? Sau chiar ideea reîncarnării?

Nimeni nu ştie nimic. Sunt prea multe lucruri inexplicabile pe această lume. Eu sunt ultima persoană care să afirme că paranormalul nu există. Sau că nu se poate întâmpla. Am o minte deschisă.

— Amy nu citeşte prea multe, replică Jake. Aşa că sunt convins că ea nu cunoaşte nimic despre NDE din cărţi, Maggie.

Ea dădu din cap.

— S-a vorbit mult la televiziune pe tema asta în ultimii câţiva ani, însă sunt mai mult ca sigură că Amy a trecut prin ceva real. Nu cred nici o clipă că poate inventa aşa ceva.

— De ce spui asta?

— Din câte mi-ai povestit despre ea, Jake, Amy nu are imaginaţia necesară pentru inventarea unei astfel de experienţe.

— Aici ai dreptate, fu el de acord.

Jake se lăsă pe spătarul scaunului şi căscă. Maggie exclamă:

— Of, Jake, eşti atât de obosit după veghea ta de la spital! Cred că ar fi mai bine să te culci. Ai nevoie de odihnă, mâine trebuie să te scoli foarte devreme. Ne aşteaptă întâlnirea de la fermă.

El dădu din cap.

— Sunt cam dărâmat. Însă slavă Domnului că am terminat ultimele planuri pentru fermă. În ultima vreme părea că n-o să se mai sfârşească niciodată.

Maggie izbucni în râs.

— Foarte adevărat. Dar nu-i aşa că Havers Hill arată minunat acum?

— Categoric că da, şi asta mulţumită ţie, Maggie a mea.

Capitolul 14

Era o zi aurie de octombrie, o zi cu adevărat deosebită. Frunzişul îşi schimbase deja culoarea şi copacii deveniseră un amestec de arămiu şi auriu, roz şi ruginiu, sclipind în razele strălucitoare ale soarelui.

Amy îşi plimba privirea de colo-colo în spatele căsuţei lui Jake de pe autostrada 341, gândindu-se cât de minunat arăta totul astăzi. Ce culori fascinante, cât foc în copaci! Iar cerul era de un albastru perfect, fără nici un nor. Era o zi caldă, suficient de caldă ca Amy să stea afară fără jacheta pe care o purtase mai devreme, când luase prânzul împreună cu Jake. Îşi

sprijini capul de fotoliu şi închise ochii, bucurându-se de căldura razelor. Se simţea relaxată şi împăcată.

Anterior în cursul săptămânii, Jake o întrebase ce ar fi putut face ca să se simtă mai bine, şi Amy îi spusese că şi-ar fi dorit un picnic la ţară. Atunci lui îi venise ideea să o aducă aici, în căsuţa lui albă, şi Amy era bucuroasă de această idee. Acum, că nu mai trăiau împreună, era plăcut să vadă locul unde locuia el. Îi plăcea curtea şi copacii ei minunaţi, grădina cochetă şi pajiştea din spatele acesteia. Jake îi arătase chiar şi atelierul lui de lucru din şopronul roşu, ceea ce o mulţumise pe Amy.

Auzind paşii lui pe alee, Amy deschise ochii şi se îndreptă în scaun.

— Uite, draga mea, zise Jake. Îngheţată şi plăcintă cu mere, aşa cum ai vrut.

Amy zâmbi.

— Mă răsfeţi. Mă bucur de fiecare clipă.

El lăsă tava în poala ei.

— Ceai sau cafea, după aceea?

— Ceai, te rog, şi mulţumesc pentru asta.

Se uită semnificativ la îngheţată.

— Vai, Jake, ţi-ai amintit cât de mult îmi place îngheţata cu alune şi zmeură.

Jake dădu din cap şi zâmbi, încântat că ea era fericită. Nu se plângea niciodată, însă el ştia că Amy avea mereu dureri în zilele din urmă. Se bucura cu atât mai mult dacă reuşise să îi aline puţin suferinţa aducând-o aici, la un picnic.

— Mă întorc într-o clipă, dragă, rosti el, pornind către bucătărie. Nu mă aştepta. Eu nu beau decât o cafea.

Amy mâncă puţină îngheţată, însă n-o putu termina pe toată. Nu prea avea poftă de mâncare. Reuşi să ia doar câteva înghiţituri de plăcintă. Se lăsă din nou pe spătarul scaunului, aşteptându-l pe Jake să se întoarcă în grădină. Atmosfera se umplu brusc de acorduri muzicale şi Amy zâmbi, dându-şi seama că Jake reuşise cumva să pună difuzoare afară. Kiri Te Kanawa cânta *Vissi d'Arte* şi vocea ei magnifică se înălţa spre cer.

— De unde vine muzica, Jake? îl întrebă Amy când se întoarse, oferindu-i o ceaşcă cu ceai.

— De la stâncile cântătoare, de acolo, între straturile de flori, îi explică el.

Amy râse şi râse şi el. Apoi zise:

— Nu mai vrei desert, Amy?

— Nu, mulţumesc, Jake. Tot ce am mâncat a fost delicios.

El luă tava şi se aşeză lângă Amy, cu o cană de cafea în mână.

— Sper că ţi-a plăcut picnicul la ţară, murmură, studiind-o pe ascuns.

— Da. A fost drăguţ din partea ta să-mi acorzi una din zilele tale libere. Ştiu cât de preţioase sunt duminicile tale.

— Şi mie mi-a făcut plăcere, Amy. Ştii că fac tot ce pot să te ajut, să te fac să te simţi mai bine.

Răsucindu-se uşor pe scaun, Amy îl privi cu atenţie. Îl iubea foarte mult. Era singurul bărbat pe care îl iubise vreodată de când avea doisprezece ani. Întotdeauna Jake avusese o importanţă deosebită în viaţa ei; o făcea să se simtă aparte. Şi fusese atât de drăguţ. Mereu. Amy se considerase cea mai fericită dintre femei pentru că era soţia lui. Prietenele o invidiaseră, însă Amy ştia că ele nu vedeau decât frumuseţea lui masculină. Doar ea ştia ce persoană cu adevărat drăguţă se ascundea în spatele aspectului fizic.

— Te uiţi fix la mine, Amy, rosti Jake. Ce s-a întâmplat? Am noroi pe faţă?

Ea clătină din cap.

— Mă gândeam de câtă vreme ne cunoaştem.

Făcu o pauză, îşi drese glasul, apoi continuă:

— Mavis m-a dus la avocat vineri, Jake, şi eu...

— Dar nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa divorţului acum, Amy. Discutăm după ce te faci bine.

— Nu m-am dus la el pentru divorţ. Oricum, un divorţ ar fi inutil acum.

Jake se uită la ea. Nu ştia ce să-i răspundă.

— Sunt pe moarte, Jake, continuă ea. Nu voi prinde sfârşitul anului. Ştiu asta

— Dar doctorul spune că progresezi admirabil, Amy! protestă el.

Femeia clătină din cap.

— Asta o crede el, dar eu ştiu că nu-i aşa. În orice caz, am fost la avocat pentru că am vrut să-mi fac testamentul. E absoiut necesar acum, după moartea mamei mele. Ea mi-a lăsat casa din New Milford, mobila şi tot restul. Şi nişte bani. Aşa că mi-am făcut testamentul şi ţi-am lăsat totul ţie.

Jake căscă gura de uimire.

— Dar cum rămâne cu tanti Violet şi cu Mavis? Ele sunt rudele tale cele mai apropiate.

— Nu-i aşa. Tu eşti ruda mea cea mai apropiată, Jake Cantrell. Tu eşti soţul meu. Suntem căsătoriţi încă, chiar dacă nu mai locuim împreună. Ca soţie a ta, îţi las toate posesiunile mele lumeşti. Cu excepţia câtorva lucruri pentru tanti Violet şi pentru Mavis, ştii tu, câteva bijuterii de-ale mamei, porţelanuri şi lucruri din astea. Vreau ca ţie să-ţi rămână restul.

— Nu ştiu ce să spun, începu el, după care se opri brusc, mulţumindu-se s-o privească fix.

Amy schiţă un zâmbet.

— Nu trebuie să spui nimic, Jake.

— Dacă aşa vrei tu, atunci îţi mulţumesc, Amy, îngăimă el, neştiind ce să mai zică.

— Mai e ceva... Vreau să-mi cer iertare, Jake. Vreau să-ţi mărturisesc ce rău îmi pare că am fost o soţie rea pentru tine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Amy, n-ai fost o soţie rea! se repezi el. Ai făcut tot ce-ai putut. Ştii asta.

— N-a fost de ajuns. Nu pentru tine, Jake. Am fost mereu atât de negativistă şi de apatică şi nu te-am sprijinit niciodată când încercai să creezi o viaţă mai bună pentru noi. Am greşit enorm şi îmi pare sincer rău.

El o privi din nou, incapabil să-i răspundă.

— În noaptea accidentului am murit cu adevărat, reluă Amy. Mi-am părăsit trupul. Adică sufletul meu a făcut-o. Sau spiritul meu, dacă preferi să-i spun aşa. M-am dus într-un alt plan, într-o altă dimensiune. Şi acolo l-am văzut pe tata. Apoi, mama i s-a alăturat. Aşa am aflat că ea a murit. Acolo avea grijă de mine un suflet bătrân, care m-a dus în peştera de cristal a înţelepciunii. Se aflau acolo, în peşteră, două spirite de femei înţelepte, care mi-au spus tot felul de lucruri şi mi-au arătat cât de mult am greşit. Mi-am revăzut întreaga viaţă, Jake; mi-am văzut trecutul şi ţi l-am văzut şi pe al tău.

Jake tăcea.

— Acum nu-mi pot schimba cu nimic viaţa, continuă ea, pentru că nu mai am timp pentru asta. Am devenit fiinţa care ar fi trebuit să fiu mereu şi trebuie să fac nişte modificări. (Amy se lăsă pe spate şi se uită fix la Jake.) Eşti sceptic, nu-i aşa? Mă refer la moartea şi revenirea mea în viaţă.

— Nu, nu sunt, replică el. Ştiu că sunt şi alţi oameni care au trecut prin astfel de experienţe şi pe tema asta s-au scris mai multe cărţi.

— Habar n-aveam, cu toate că mi-am zis că aşa ceva nu mi se putea întâmpla numai mie.

— Tu ai trecut prin ceea ce se numeşte apropierea morţii, Amy.

Amy dădu din cap, apoi închise ochii. După o clipă, îi redeschise. Aplecându-se în faţă, îşi concentră privirea asupra lui Jake. El clipi din ochi. Privirea ei părea strălucitoare, mai plină de viaţă ca oricând, iar zâmbetul de pe chip era radios.

— Nu numai că am văzut trecutul meu şi al tău, reluă Amy, dar ţi-am zărit viitorul, Jake. Pe-al meu nu, căci eu nu mai am un viitor. Cel puţin, nu în acest plan al existenţei.

— Mi-ai zărit viitorul, repetă el.

— Da. Există o femeie în viaţa ta, Jake, şi tu o iubeşti mult. E mai în vârstă decât tine, dar asta n-are importanţă. Tu şi cu ea sunteţi făcuţi să fiţi împreună. Aţi fost destinaţi unul pentru celălalt şi întreaga ta viaţă a fost o călătorie ca s-o întâlneşti pe ea. Aşa cum şi viaţa ei a fost o călătorie spre tine. Odată aţi fost două suflete îngemănate, care v-aţi separat. V-aţi petrecut amândoi vieţile încercând să vă reuniţi. Când v-aţi regăsit, aţi redevenit un întreg. Să nu te îndoieşti niciodată de ea în vreun fel.

Jake deschise gura, dar nu reuşi să scoată nici o vorbă.

— Această femeie, continuă Amy, perechea ta sufletească, poartă copilul tău în pântece. E gravidă în luna a cincea. Copilul se va naşte în februarie. E un băiat, Jake, vei avea, în sfârşit, fiul pe care ţi l-ai dorit întotdeauna. Viitorul e roz pentru tine. Vei fi bogat; ai avut dreptate să-ţi porneşti propria afacere. Va merge bine, iar această femeie, care ţi-e devotată şi-ţi va deveni soţie, va ajunge şi partenerul tău de afaceri. Vei avea toate lucrurile pe care ţi le-ai dorit mereu, Jake, şi pe care n-ai reuşit niciodată să le ai împreună cu mine. Să nu laşi, însă, ca succesul să te schimbe sau să-ţi ia minţile. Tu eşti o fiinţă atât de bună. Tu trebuie să rămâi legat de idealurile tale.

— Nu ştiu ce să mai spun, Amy. E adevărat, am cunoscut pe cineva. În aprilie. Nu ţi-am spus niciodată, ca să te menajez.

— Nu mai rosti nimic; nu e nevoie. Eu sunt cea care te-a rănit. Asta mi s-a arătat şi am fost trimisă înapoi ca să îndrept lucrurile cu tine şi să te ajut în privinţa viitorului tău.

— Să mă ajuţi? Cum?

— Să-ţi arăt calea, să te pun pe direcţia bună. Deja ai păşit pe ea, împreună cu perechea ta sufletească. E o femeie puternică, înţeleaptă, de care trebuie să asculţi întotdeauna. (Amy dădu din cap.)

Trebuie să-i asculţi sfaturile, şi mai trebuie să-ţi urmezi instinctele. De obicei, ele sunt juste. Încrede-te mai mult în tine.

— Nu ştiu ce să spun, începu iarăşi Jake, după care se opri.

Amy îl privea cu atenţie şi el îşi dădu seama cât de încântătoare era acum. Avea impresia că Amy suferise o transformare uluitoare. Chipul îi radia, ochii albaştri scânteiau, ba chiar şi şuviţele blonde de păr păreau dintr-o dată pieptănate cu grijă.

— Acum e rândul meu să spun că mă fixezi cu privirea, exclamă Amy.

— Mă gândeam cât de radioasă pari.

— Sunt. În interiorul meu. Vreau să-mi promiţi ceva, Jake.

— Da, Amy. Ce anume?

— Vreau să-mi promiţi că te vei însura imediat ce am să mor. Nu vreau nici o zi de doliu. Oricum, ar fi ceva fals, de vreme ce suntem separaţi de aproape doi ani. (Amy făcu o pauză şi îl privi cu hotărâre.) Ba chiar de mai mult timp, dacă te gândeşti la perioada în care am locuit împreună fără a comunica unul cu celălalt. Îmi promiţi?

Jake încuviinţă.

— Cred c-am să mor în curând, Jake, continuă Amy.

— Vai, Amy...

— Trebuie să-ţi mai spun ceva, şi vreau să ţii minte asta. Dragostea e cel mai important lucru din lume.

— Ştiu că ai dreptate, răspunse Jake.

Amy zâmbi radios şi rosti încet:

— Nu mi-e teamă de moarte. Nu îmi mai e, Jake. Vezi tu, eu ştiu că există viaţă după moarte. Nu o viaţă ca aceea de aici, ci o viaţă la un alt nivel. Voi fi bucuroasă să-mi părăsesc trupul şi să-mi eliberez, în sfârşit, sufletul.

Capitolul 15

Maggie privea pe fereastra bucătăriei, întrebându-se ce s-a întâmplat cu Jake. Ningea zdravăn afară, iar micii fulgi cristalini se depuneau pe ferestre. Îşi făcea întotdeauna griji în privinţa lui, când era vreme rea. Drumurile se puteau dovedi extrem de periculoase. Se gândi că îl reţinea traficul aglomerat din perioada aceasta de Crăciun. Jake promisese să ajungă la două, însă era de presupus că întârziase puţin la Teatrul Little din Kent. La cererea Samanthei, Jake se dusese acolo să verifice unul dintre sistemele de iluminare, care explodase în noaptea precedentă. Nici unul din electricienii de serviciu nu ştia cum să remedieze defecţiunea. De

vreme ce Jake proiectase instalaţia, numai el era în stare să repună totul în funcţiune.

Pentru câteva clipe, gândurile lui Maggie se opriră asupra piesei *Crucificata* a cărei premieră fusese în septembrie şi, spre surprinderea şi încântarea tuturor, piesa era încă un cap de afiş. În week-end-uri se vindeau bilete pentru toată capacitatea sălii, iar Samantha se găsea în elementul ei ca producător, regizor şi proprietar al teatrului.

Întorcându-se de la fereastră, Maggie traversă încăperea, mergând încet. Era în luna a şaptea. Copilul, un băiat, avea să se nască peste două luni şi Maggie abia aştepta venirea acestei zile. Era un făt mare şi ea se simţea tare îngreunată; cu fiecare zi ce trecea, i se părea că merge tot mai greu. Se aşează la masa din bucătărie şi se uită la lista de cadouri. Îşi terminase aproape toate cumpărăturile de Crăciun, pe care le făcuse ceva mai devreme anul acesta. Astăzi era sâmbătă, şaisprezece decembrie, şi Jake va fi nevoit să completeze lista, căci Maggie nu mai avea suficientă energie să colinde magazinele. Cel puţin nu avea prea mult de gătit. Ea şi Jake urmau să-şi petreacă ziua Crăciunului împreună cu Samantha. Asta era cea mai importantă zi,

bineînţeles; în seara de Ajun avea să vină Samantha la ei, împreună cu o parte din actori şi cu alţi membri ai echipei de lucru de la teatru. Cu mai multe săptămâni înainte, Maggie se hotărâse să prepare un bufet rece, cu care se putea descurca mult mai uşor.

Se ridică în picioare şi se duse în camera de zi, pe care Jake şi ea o puseseră la punct, treptat, în ultimele două săptămâni. Treaba mersese greu, în special datorită faptului că el era foarte ocupat cu întreprinderea, iar ea se mişca cu încetinitorul. Maggie zâmbi în sinea ei, şi îşi puse mâinile pe pântec. Copilul era comoara ei şi a lui Jake. El abia aştepta să i se nască fiul şi o trata pe Maggie ca pe un bibelou de cristal.

Se postă în faţa pomului de Crăciun, pe care îl privi cu un ochi critic, ştiind că unele ramuri erau încă golaşe. Poate că astăzi aveau timp să se oprească pe la magazin ca să mai cumpere nişte globuri aurii şi argintii, câţiva îngeraşi aurii şi nişte fructe decorative. Ea şi Jake creaseră un pom auriu, cu tente de roşu şi albastru, ici şi colo. *E un pom care îţi ia ochii*, îşi spuse ea.

Se întoarse încet la bucătărie şi se opri din nou la fereastră, aşteptându-l pe Jake şi dorindu-şi ca el

să ajungă mai repede acasă. După o vreme, plecă de acolo, se duse lângă radio şi îl deschise.

Îngerii vestitori trâmbiţaseră, glorie regelui nounăscut. Pace pe pământ şi bunăvoie, cânta o voce feminină.

Maggie renunţă imediat să mai asculte. Auzi camioneta intrând în curte şi îşi îndreptă privirile instantaneu spre uşă, aşteptând ca el să intre. Ca de obicei, când îl văzu, simţi un gol în stomac. Ce însemna şi o asemenea iubire! Uneori, Maggie se întreba dacă nu îl iubea prea mult.

— Bună, iubito, rosti Jake, venind înspre ea şi lăsând dâre de zăpadă în urmă, fără ca lui Maggie să-i pese.

— Bună, dragul meu, răspunse ea, zâmbindu-i. Începusem să mă îngrijorez şi să mă întreb de ce întârzii atât de mult.

— Din pricina idiotului ăla de sistem pe care eu l-am inventat! exclamă el, luând-o pe Maggie în braţe şi sărutând-o pe obraz.

— Ah, Jake, ai faţa şi mâinile reci. De ce nu ţi-ai pus mănuşile şi un fular?

El îi zâmbi ştrengăreşte.

— Nu-ţi mai face atâtea griji pentru mine. N-am păţit nimic. În orice caz, sistemul va funcţiona astăzi

şi mâine. Cred, însă, că va trebui să adaptez altceva pentru săptămâna viitoare. Samantha o să mă omoare dacă nu-i merg luminile perfect, iar cele de acum nu prea mai ţin.

— Vrei o cafea?

Jake clătină din cap.

— Cred c-ar fi mai bine să plecăm. Ninge puternic, şi zăpada se aşează iute. O să ne ia mai bine de o jumătate de oră ca să ajungem în New Milford. Ai brăduţul pentru Amy?

— Acolo, pe tejghea.

Jake se îndreptă într-acolo şi privi pomişorul.

— L-ai făcut să arate tare drăguţ, cu funde albastre cu argintiu, Maggie.

Ea încuviinţă.

— Mergem, Jake?

— Da, să-mi iau doar haina.

Când ajunseră în New Milford, ninsoarea şi soarele străluceau pe cerul albastru. Maggie îl apucă strâns pe Jake de braţ şi împreună intrară pe aleea cimitirului. Dalele de ciment erau uşor alunecoase din pricina stratului subţire de nea ce se depusese, iar Maggie se temea să nu alunece.

— Am ajuns, rosti Jake câteva secunde mai târziu. Acum, dă-mi voie să desfac asta.

Jake scoase ambalajul de pe pomişor şi, împăturindu-l, îl introduse în buzunar. Se aplecă şi aşeză copacul miniatural, veşnic verde, pe mormântul lui Amy. După ce se ridică, se întoarse spre Maggie şi îi cuprinse umerii cu braţul.

— Mă bucur că am venit, murmură el. Mi-am dat cuvântul faţă de ea că o vom face. „Vino la mormântul meu cât de curând vei putea după ce te însori", mi-a spus ea, iar eu i-am promis că o s-o fac.

— Acum şi-a găsit odihna. Nu mai suferă şi nu o mai doare nimic.

Jake încuviinţă.

— Sufletul ei e liber acum. Nu se temea deloc de moarte în ultima vreme.

Aplecându-se deasupra mormântului, îndreptă funda albastră cu argintiu. Verigheta lui de aur sclipi în lumina soarelui de după-amiază.

— Asta pentru că Amy ştia unde se duce, murmură Maggie.

Jake dădu scurt din cap şi îşi îmbrăţişă din nou soţia. Stătură amândoi în tăcere câteva clipe, lângă mormânt. Jake se gândi la Amy, care murise cu două

săptămâni în urmă. O cunoştea dintotdeauna şi îi fusese iubită încă din liceu. Lucrurile se destrămaseră iremediabil între ei. Cu toate astea, rămăseseră prieteni. Jake se bucura pentru acest fapt şi era fericit că reuşise să aducă un pic de lumină în ultimele ei zile de viaţă. Fusese lângă ea când murise, iar ultimele ei vorbe îi fuseseră adresate lui.

— „Fii binecuvântat, Jake", îi spusese ea, „şi să fie binecuvântaţi şi copilul şi perechea ta sufletească".

La o săptămână după moartea ei, Jake şi Maggie se căsătoriseră, împlinind astfel dorinţa lui Amy. Nunta se ţinuse în casa din Washington a Samanthei. Sam insistase în acest sens. Tot ea aranjase să vină un judecător din partea locului, un prieten de familie. Fusese o ceremonie scurtă, la care martore fuseseră doar Samantha şi Alice Ferrier, scenograful grupului teatral.

Jake ştia că n-avea să uite niciodată dimineaţa din sâmbăta trecută. Ziua nunţii lor. Maggie arătase atât de bine şi plină de viaţă... Purtase o rochie largă de lână albastră, care se potrivea perfect cu ochii ei, dar nu prea reuşise să ascundă că era în luna a

şaptea, însă nu le păsase. Când judecătorul îi declarase soţ şi soţie, ochii lui Maggie se umpluseră de lacrimi, ca şi ai lui, de altfel. În acea dimineaţă fuseseră amândoi extrem de emoţionaţi, ca şi în zilele care urmară.

După ceremonie, Sam oferise un mic dineu, la care participaseră actori din *Crucificata*. Le uraseră cu toţii numai bine, după care plecaseră înapoi la teatrul „Little" din Kent. Fusese cea mai importantă zi din viaţa lui.

— Cred c-ar fi mai bine să mergem, Maggie, zise el. O să înceapă din nou să ningă.

Porniră împreună pe aleea ce ducea spre poarta cimitirului. La un moment dat, Maggie îşi înălţă privirea şi zări, sus de tot, pe cer, un arc de curcubeu. Nu se vedea clar, dar era acolo. Clipi din pricina soarelui puternic şi se uită în altă parte. Când îşi întoarse din nou privirea în sus, curcubeul dispăruse. Cum mergeau pe alee, îl luă pe Jake de braţ şi rosti:

— Ciclul vieţii e fără sfârşit şi nu se schimbă niciodată.

— Ce vrei să spui? se miră el, uitându-se la ea.

— A fost o moarte, curând va avea loc o naştere. Aşa e firea lucrurilor. *Întotdeauna*. Un suflet îşi găseşte odihna, un altul se pregăteşte să intre în lume.

Jake încuviinţă şi rămase tăcut cât timp parcurseră drumul spre poartă, până ce ajunseră la jeep. După ce o ajută să se urce şi se aşeză şi el la volan, Jake se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Te iubesc, Maggie a mea, rosti el.

Uitându-se la imensul ei abdomen, îşi puse mâna pe el şi adăugă:

— Şi iubesc şi copilul nostru. O să se nască binecuvântat.

— Ştiu asta, răspunse Maggie, zâmbind. Hai, dragul meu. E timpul să mergem acasă.

Acasă, gândi Jake, răsucind cheia în contact. *Acasă.*

Sfârşit

Barbara Taylor Bradford s-a născut în Leeds, Yorkshire, și a devenit reporter la vârsta de șaisprezece ani, lucrând la *Yorkshire Evening Post*. În 1979 a publicat primul său roman, *A Woman of Substance* („Prețul succesului"), care a fost urmat la scurtă vreme de încă unsprezece. Șapte dintre romanele sale au fost ecranizate deja ca seriale TV.

Romanele Barbarei Taylor Bradford au fost vândute în peste 55 000 000 de exemplare, fiind traduse în 38 de limbi străine și publicate în peste 88 de țări.

Doamna Bradford își împarte timpul între New York și Connecticut, unde locuiește împreună cu soțul său, producătorul de film Robert Bradford.

ISBN-973-9199-25-9 EDITURA ELIS 4900 + 100 TL = 5000 Lei